

รายงานฉบับสมบูรณ์

โครงการย่อยที่ 2

โครงการการศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเป็นตลาดสัมมนา
งานแต่งงานและฮันนีมูนรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง

The study of tourism resources potential for developing to be
seminar, wedding and honeymoon markets supported to high-end
Indian tourist group

โดย นางสาวณิชา ศีลบุตร และคณะ

มกราคม 2557

สัญญาเลขที่ RDG5550097

ร่างรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการการศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเป็นตลาดสัมมนา
งานแต่งงานและฮันนีมูนรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง

คณะผู้วิจัย

สังกัด

1. นางสาวณิชา ศีลบุตร	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
2. นางสาวสุภัทรา บุญปัญญาโรจน์	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
3. นางสาวสุธาทิพย์ ศีลบุตร	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ชุดโครงการแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่องานสัมมนา งานแต่งงานและ
ฮันนีมูนรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง

สนับสนุนโดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.)

และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย วช.-สกว.ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

กิตติกรรมประกาศ (ก)

งานวิจัยสำเร็จลุล่วงได้ ด้วยการอนุเคราะห์ข้อมูลจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานใหญ่ สำนักงานนิเวศน์ สำนักงานจังหวัดเชียงใหม่ สำนักงานจังหวัดเชียงราย สำนักงานจังหวัดตราด สำนักงานจังหวัดภูเก็ต สำนักงานจังหวัดกระบี่ และสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ ที่คอยให้คำแนะนำ คำปรึกษา และให้ข้อมูลที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย ทำให้งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ คุณรัญจวน ทองรู้ต จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานนิเวศน์ และ Mr.Jagjit Singh ที่คอยอำนวยความสะดวก และให้การช่วยเหลือในการลงพื้นที่เพื่อเก็บและรวบรวมข้อมูล และเสียสละเวลาในการให้ข้อมูล

ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ที่ให้เวลาในการดำเนินการวิจัย และสนับสนุนทรัพยากรในการทำงานวิจัย

ที่สำคัญเป็นอย่างยิ่ง คือ ขอขอบคุณสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ที่ให้โอกาสในการทำงานวิจัย และสนับสนุนทุนวิจัย ประกอบกับได้ให้คำแนะนำ ตรวจสอบ ให้ข้อเสนอแนะในการทำงานวิจัย และการเขียนงานวิจัยให้มีคุณค่า มีประโยชน์ และมีความถูกต้องในเชิงวิชาการมากขึ้น

คณะวิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยชิ้นนี้จะมีประโยชน์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง และประชาชนในจังหวัดที่เกี่ยวข้องจะได้รับประโยชน์จากการเพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น ทั้งนี้คณะวิจัยยินดีรับฟังข้อบกพร่องเพื่อนำไปใช้ปรับปรุงในการทำงานต่อไปในอนาคต

คณะวิจัย

สารบัญเรื่อง (ข)

		หน้า
บทที่ 1	บทนำ	1
	- หลักการและเหตุผล	1
	- วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
	- ขอบเขตการวิจัย	4
	- ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
	- นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	6
บทที่ 2	แนวคิด ทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	- แนวคิดด้านการท่องเที่ยว	7
	- แนวคิดการจัดการตลาดท่องเที่ยว	12
	- แนวคิดการจัดงานสัมมนาและการประชุมในไทย	14
	- การท่องเที่ยวในแต่ละจังหวัด	20
	- การบริหารทรัพยากรทางการท่องเที่ยว	31
	- การประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว	36
	- ลักษณะของการมีส่วนร่วม	42
	- งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	45
บทที่ 3	วิธีดำเนินการวิจัย	52
	- การค้นหาแหล่งท่องเที่ยวที่รองรับตลาดสัมมนา งานแต่งงานและ ฮันนีมูน	52
	- การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านธรรมชาติและวัฒนธรรม สำหรับรองรับการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานสัมมนา แหล่งแต่งงาน และแหล่งฮันนีมูน	55
บทที่ 4	ผลการวิจัย	63
	- แหล่งท่องเที่ยวที่รองรับตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูน	63
	- การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านธรรมชาติและวัฒนธรรม สำหรับรองรับการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานสัมมนา แหล่งแต่งงาน และแหล่งฮันนีมูน	73
	- ข้อเสนอแนะในการส่งเสริมการตลาดทางการท่องเที่ยวสำหรับชาว อินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง	130

	หน้า
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	132
- สรุปผลการวิจัย	132
- อภิปรายผล	141
- ข้อเสนอแนะ	143
ภาคผนวก	

สารบัญตาราง (ค)

		หน้า
ตาราง 1	พฤติกรรมผู้บริโภค	11
ตาราง 2	วิธีการประเมินทรัพยากรทางการท่องเที่ยวเพื่อความยั่งยืน	35
ตาราง 3	ศักยภาพด้านแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา	73
ตาราง 4	ข้อมูลทั่วไป	74
ตาราง 5	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา นานาชาติ	76
ตาราง 6	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา	76
ตาราง 7	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร	77
ตาราง 8	ข้อมูลทั่วไป	78
ตาราง 9	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา นานาชาติ	80
ตาราง 10	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา	80
ตาราง 11	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่	81
ตาราง 12	ข้อมูลทั่วไป	82
ตาราง 13	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา นานาชาติ	84
ตาราง 14	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา	85
ตาราง 15	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดเชียงราย	86
ตาราง 16	ข้อมูลทั่วไป	87
ตาราง 17	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา นานาชาติ	89
ตาราง 18	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา	89
ตาราง 19	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดตราด	90
ตาราง 20	ข้อมูลทั่วไป	91
ตาราง 21	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา นานาชาติ	93
ตาราง 22	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา	93
ตาราง 23	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต	94
ตาราง 24	ข้อมูลทั่วไป	95
ตาราง 25	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา นานาชาติ	97

		หน้า
ตาราง 26	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา	98
ตาราง 27	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดกระบี่	99
ตาราง 28	ข้อมูลทั่วไป	100
ตาราง 29	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา นานาชาติ	102
ตาราง 30	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา	102
ตาราง 31	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดพังงา	103
ตาราง 32	การประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานแต่งงานในภาพรวม	104
ตาราง 33	การประเมินศักยภาพด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว	105
ตาราง 34	การประเมินศักยภาพด้านการบริหารจัดการ	106
ตาราง 35	ค่าเฉลี่ยการประเมินศักยภาพด้านการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่	107
ตาราง 36	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับ ชาวอินเดีย	107
ตาราง 37	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาว อินเดีย	108
ตาราง 38	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร	109
ตาราง 39	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับ ชาวอินเดีย	110
ตาราง 40	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาว อินเดีย	110
ตาราง 41	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่	111
ตาราง 42	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับ ชาวอินเดีย	113
ตาราง 43	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาว อินเดีย	113
ตาราง 44	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดเชียงราย	114
ตาราง 45	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับ ชาวอินเดีย	115
ตาราง 46	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาว อินเดีย	116

ตาราง 47	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดตราด	117
ตาราง 48	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	118
ตาราง 49	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	118
ตาราง 50	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต	119
ตาราง 51	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	120
ตาราง 52	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	121
ตาราง 53	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดกระบี่	122
ตาราง 54	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	123
ตาราง 55	ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	123
ตาราง 56	ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดพังงา	124
ตาราง 57	การประเมินศักยภาพด้านแหล่งฮันนีมูนในภาพรวม	125
ตาราง 58	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนในจังหวัดกรุงเทพมหานคร	126
ตาราง 59	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนในจังหวัดเชียงใหม่	127
ตาราง 60	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนในจังหวัดเชียงราย	127
ตาราง 61	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนในจังหวัดตราด	128
ตาราง 62	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนในจังหวัดภูเก็ต	128
ตาราง 63	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนในจังหวัดกระบี่	129
ตาราง 64	ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนในจังหวัดพังงา	129

สารบัญภาพ (ง)

	หน้า
ภาพที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวกับธุรกิจโดยตรง และโดยอ้อม	12
ภาพที่ 2 ชนิดของนักเดินทางตามวัตถุประสงค์	19

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

โครงการย่อยที่ 2: การศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเป็นตลาดสัมมนา งานแต่งงาน และฮันนีมูนรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง

ในการศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเป็นตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูนรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง พบว่า ด้านศักยภาพของแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา พบว่า ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต และจังหวัดกระบี่ มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับมากที่สุด เนื่องจากจังหวัดเหล่านี้มีทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวมีความหลากหลาย มีสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว และมีการนำการท่องเที่ยวมาขยายฐานเศรษฐกิจในท้องถิ่นสอดคล้องกับหลักการบริหารทรัพยากรทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ส่วนจังหวัดเชียงราย จังหวัดตราด และจังหวัดพังงาสามารถที่จะพัฒนาศักยภาพให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาได้ แต่ต้องพัฒนาด้านสาธารณูปโภคทางการท่องเที่ยวที่อำนวยความสะดวกในการเดินทางให้มากขึ้น เช่น พาหนะในการเดินทาง นอกจากนี้การเลือกสถานที่จัดงานที่ใกล้แหล่งท่องเที่ยวจะเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจในการมาเยือนได้มาก

สำหรับกลุ่มที่มาแต่งงานและฮันนีมูน เป็นกลุ่มที่ต้องการความเป็นส่วนตัวสูง สถานที่จัดงานแต่งงานและฮันนีมูน จะต้องเป็นระดับพรีเมียม ควรจะต้องมีแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในระดับสากล แหล่งท่องเที่ยวควรมีความหลากหลายตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวอินเดียหลายกลุ่ม ด้านการแต่งงานและฮันนีมูนนั้น คู่แข่งที่สำคัญของไทย คือ ประเทศสิงคโปร์ เนื่องจากชาวอินเดียชอบล่องเรือครูซข้ามมหาสมุทร จากการสำรวจในประเทศไทย พบว่า แหล่งแต่งงานนั้น มีจังหวัดที่มีศักยภาพสูงคือ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา และข้อค้นพบเพิ่มเติมคือ หัวหิน เป็นแหล่งที่ชาวอินเดียกำลังเริ่มสนใจที่จะมาเยือน และมีศักยภาพเพียงพอที่จะจัดงานแต่งงานได้ ส่วนแหล่งฮันนีมูนนั้น มีจังหวัดที่มีศักยภาพสูงคือ จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา ซึ่งล้วนแต่เป็นเมืองที่มีทะเล และเกาะที่สวยงาม เนื่องจาก “ทะเล” เป็นภาพลักษณ์ของการฮันนีมูนในกลุ่มเอเชีย หากนึกถึงประเทศไทยชาวอินเดียจะนึกถึง “ทะเล” และการได้ไปเที่ยวเกาะ ล่องเรือ และดำน้ำดูปะการัง เพื่อชมความสวยงามใต้ท้องทะเล เป็นกิจกรรมที่โรแมนติกในสายตาชาวอินเดีย ดังนั้น การฮันนีมูนจะเหมาะสมกับเมืองที่มีเกาะที่สวยงาม แต่เกาะที่จังหวัดตราดนั้น ยังไม่ค่อยเป็นที่รู้จักมากนัก เมื่อเทียบกับทะเลทางภาคใต้ ดังนั้นจึงควรประชาสัมพันธ์เกาะต่างๆ ในจังหวัดตราดให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น แต่ต้องหาจุดขายด้านชื่อเสียงในเรื่องความสวยงามของท้องทะเลและทิวทัศน์บนเกาะ เช่น เกาะช้าง และเกาะกูด ที่ติดอันดับ 1 ใน 10 ทะเลที่สวยงามในประเทศไทย

จังหวัดที่สามารถพัฒนาเชิงรุกได้ คือ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา โดยจังหวัดกรุงเทพมหานครเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมอยู่แล้ว แนวทางการพัฒนาสำหรับกลุ่มจัดประชุม/สัมมนา คือ การขายโปรแกรมการท่องเที่ยวระยะสั้นพ่วงไปกับการประชุม จังหวัดเชียงใหม่ ควรพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารสำหรับคนอินเดียให้เพิ่มขึ้นและมีความหลากหลาย และต้องมีการให้ความรู้ด้านวัฒนธรรมอินเดียแก่ผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยว จังหวัดภูเก็ต กระบี่ และพังงา เป็นกลุ่มจังหวัดชายฝั่งอันดามัน ควรให้มีการประชาสัมพันธ์และส่งเสริมการตลาดสำหรับกลุ่มจัดประชุม/สัมมนามากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งเพิ่มการอำนวยความสะดวกในเรื่องการเดินทางให้มากขึ้น สำหรับกลุ่มที่มาจัดงานแต่งงานและฮันนีมูนนั้น จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภูเก็ต กระบี่ และพังงา ควรสนับสนุนอุตสาหกรรมเชื่อมโยงกับการแต่งงานที่นอกเหนือจากอุตสาหกรรมสปา เช่น อุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมจิวเวลรี่ อุตสาหกรรมผ้าไหม และอุตสาหกรรมสินค้าที่ระลึก ซึ่งสามารถทำได้โดยให้ กระทรวงการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสำนักงานนิวเดลี และสำนักงานมูมไบ ทำสื่อประชาสัมพันธ์ควบคู่ไปกับการประชาสัมพันธ์การจัดงานแต่งงาน

ชื่อโครงการ (ภาษาไทย) การศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเป็นตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูนรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง

(ภาษาอังกฤษ) The study of tourism resources potential for developing to be seminar, wedding and honeymoon markets supported to high-end Indian tourist group

ชื่อผู้วิจัย 1. นางสาววนิชยา ศิลบุตร ศ.ม.(เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ)

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต โทรศัพท์ 02-244-5760

2. นางสาวสุภัทรา บุญปัญญาโรจน์ ร.ป.ม. (บริหารโครงการและนโยบาย)

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โทรศัพท์ 02-642-5596-7

3. นางสาวสุธาทิพย์ ศิลบุตร ว.ท.บ.(อาหารและโภชนาการ)

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต โทรศัพท์ 02-244-5760

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเป็นตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูนรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) ค้นหาแหล่งท่องเที่ยวที่รองรับตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูน และ 2) ประเมินศักยภาพของกลุ่มตัวอย่างแหล่งท่องเที่ยวด้านธรรมชาติ ด้านวัฒนธรรม ที่สามารถรองรับการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานสัมมนา แหล่งแต่งงาน และแหล่งฮันนีมูน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมทั้งเชิงปริมาณ (Quantitative method) และเชิงคุณภาพ (Qualitative method) ผลการวิจัยพบว่า

แหล่งจัดประชุม/สัมมนานั้น จังหวัดที่มีศักยภาพมากที่สุด ได้แก่ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต และจังหวัดกระบี่ เนื่องจากมีความสะดวกในการเดินทาง มีแหล่งช้อปปิ้ง และแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง สำหรับสถานที่ที่นิยมจัด

ประชุม/สัมมนา ได้แก่ ศูนย์ประชุมบางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์ เซ็นทรัลเวิลด์ โรงแรมมารีวอเตอร์เกท ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ เมืองทองธานี ศูนย์ประชุมไบเทคบางนา โรงแรมสวิสโฮเทล เลอ คองคอร์ด เป็นต้น

แหล่งจัดงานแต่งงานที่มีศักยภาพระดับมากที่สุด ได้แก่ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดภูเก็ต จังหวัดพังงา และจังหวัดกระบี่ แต่ส่วนใหญ่แล้วคู่แต่งงานจะเลือกจัดที่กรุงเทพมหานครมากที่สุด และมีที่จังหวัดเชียงใหม่และภูเก็ตบ้าง ส่วนจังหวัดเชียงรายสามารถพัฒนาได้แต่ต้องใช้เวลาในการสร้างภาพลักษณ์ สำหรับสถานที่จัดงานได้แก่ โรงแรมระดับ 5 ดาวที่มีขนาดใหญ่ หรือศูนย์ประชุม เช่น โรงแรมเซนทาราแกรนด์ บางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์ เซ็นทรัลเวิลด์, โรงแรมดุสิตธานี, โรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัล กรุงเทพฯ, โรงแรมแชงกรีล่า กรุงเทพฯ, โรงแรมรามารการ์เด็น กรุงเทพฯ, อิมแพ็ค อารีน่า เมืองทองธานี เป็นต้น โดยการแต่งงานจะเน้นที่การมีพื้นที่จัดกิจกรรมที่เป็นส่วนตัว บรรยากาศงานมีความสุขสนุกสนาน และสามารถจัดขบวนแห่ได้

สำหรับแหล่งฮันนีมูนนั้น คู่แต่งงานชาวอินเดียนิยมไปภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต กระบี่ และพังงา และนิยมไปเที่ยวตามเกาะที่มีชื่อเสียงระดับสากล หรือล่องเรือครูซข้ามมหาสมุทร

ABSTRACT

This research is about “the study of tourism resources potential for developing to be seminar, wedding and honeymoon markets supported to high-end Indian tourist group”. It aimed to 1) search for tourism sites supported to seminar, wedding and honeymoon market and 2) evaluate potential of natural and cultural sites supported to seminar, wedding and honeymoon market. This research used mixed method between quantitative and qualitative. The results are as following:

Seminar sites, most potential provinces are Bangkok, Chiang Mai, Phuket and Krabi. It is because of convenience and they have famous attractive sites. Places which popular for seminar are Bangkok Convention Center-Central World, Amari Water Gate hotel, Sirikit Center, Muang Thong Thani, Bitec Bang Na Center, Swisshotel Le Concord, etc.

Wedding sites, most potential provinces are Bangkok, Chiang Mai, Chiang Rai, Phuket, Phung-Nga and Krabi. Mostly the couple choose Bangkok for wedding and sometimes in Chiang Mai and Phuket. For Chiang Rai, it can develop to be wedding site but it needs time to create image of province. Places for wedding are five star hotels which have big sites or Seminar Center such as Centara Grand, Bangkok Convention Center Central World, Dusit Thani, Intercontinental Bangkok, Shang Gri La Bangkok, Ramagarden Bangkok, Impact Arena Muang Thong Thani, etc. Marriage emphasized on private places which be enjoyable and could be set on parade.

Honeymoon sites, marriage couple liked to go to the South which are Phuket, Krabi and Phang Nga. Moreover, they liked to travel international famous Islands or cruise travel across the ocean.

บทที่ 1

บทนำ

หลักการและเหตุผล

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีมรดกอันล้ำค่าทั้งทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม โดยมรดกซึ่งเปรียบเสมือนสินทรัพย์ของประเทศไทยในปัจจุบันนี้ ก็ได้นำมาซึ่งรายได้อันมหาศาล เนื่องจากว่ามีผู้สนใจมาเยือนจากทั่วโลกเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของนักท่องเที่ยวหรือมาเพื่อเรียนรู้และแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมก็ตาม มรดกทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรมเหล่านี้ได้สร้างความประทับใจแก่ผู้มาเยือนเป็นอย่างมาก จนกระทั่งทำให้ชื่อเสียงของประเทศไทยเป็นที่รู้จักในฐานะเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามและน่ามาเยือนแห่งหนึ่งของโลก และจากการที่ประเทศไทยมีทุนทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรมที่โดดเด่นนี้เอง จึงทำให้แหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้ได้ดึงดูดเงินตราจากต่างประเทศเข้ามาเป็นจำนวนมาก จนกระทั่งประเทศไทยได้ใช้ “การท่องเที่ยว” เป็นกลยุทธ์ในการพัฒนาเศรษฐกิจ เนื่องจากรายได้จากการท่องเที่ยวได้กลายเป็นรายได้หลักของประเทศไทย ซึ่งอยู่ในส่วนที่เรียกว่า “ดุลบริการ” และตลอด 2 ทศวรรษที่ผ่านมา รายได้จากการท่องเที่ยวเป็นเพียงรายได้เดียวที่ช่วยชดเชยไม่ให้ไทยขาดดุลบัญชีเดินสะพัด (นนุช สิงหเดชะ, 2548, หน้า 6) และประเทศไทยก็ได้ถูกกำหนดให้พัฒนาเพื่อเป็น “ศูนย์กลางการท่องเที่ยวแห่งเอเชีย” และติดต่อกิจกรรมในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์และแหลมอินโดจีน โดยเป็นศูนย์บริการทางการบินและการคมนาคมขนส่ง อันทำให้กิจการที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม ภัตตาคาร แหล่งบันเทิง ที่อยู่อาศัย ได้รับประโยชน์จากการเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไปด้วย (ทับทิม วงศ์ประยูร, 2542, หน้า 223) ประกอบกับว่าสถานการณ์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของโลกใน 20 ปีข้างหน้าจะเริ่มมีการรวมตัวกันในระดับภูมิภาค และแนวโน้มเศรษฐกิจโลกจะเปลี่ยนศูนย์กลางอำนาจมาอยู่ที่ประเทศแถบเอเชียมากขึ้น จึงทำให้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้กำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวไว้เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวโดยให้ส่งเสริมตลาดท่องเที่ยวต่างประเทศและตลาดในประเทศ เพื่อรักษาสถานตลาดเดิม ขยายตลาดใหม่ที่มีศักยภาพและกระจายรายได้ไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ทั่วประเทศ นอกจากนี้แล้วยังให้เสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคเอกชน ท้องถิ่น ชุมชน ผู้ประกอบการ

รายย่อย และวิสาหกิจชุมชนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อให้เข้ามามีบทบาทในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั้งในระดับท้องถิ่น ภูมิภาคและประเทศมากขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2554) จะเห็นได้ว่าทิศทางของประเทศไทยต้องการใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการสร้างรายได้และการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจให้ประเทศ และเน้นการดึงดูดนักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศเพิ่มมากขึ้น

จากผลการสำรวจของคณะผู้จัด World Travel Market ที่จัดทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยหลักที่จะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวโลกในช่วงปี 2554-2558 โดยได้ทำการสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหารขององค์กรท่องเที่ยวแห่งชาติและธุรกิจท่องเที่ยวที่เข้าร่วมงาน World Travel Market จำนวน 1,257 คน พบว่า ร้อยละ 47 เห็นว่าตลาดที่กำลังเกิดใหม่ กลุ่ม BRIC (บราซิล รัสเซีย อินเดีย จีน) เป็นหนึ่งในโอกาสที่สำคัญที่สุดสำหรับธุรกิจตนในช่วงอีก 5 ปีต่อจากนี้ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ตอบร้อยละ 28.6 ยังเห็นว่า ตลาดที่กำลังเกิดใหม่นี้เป็นโอกาสที่สำคัญที่สุดเพียงสิ่งเดียวในช่วง 5 ปีต่อไป นอกจากนี้ร้อยละ 55 ของผู้ตอบยังเห็นว่าตลาดที่กำลังเกิดใหม่นี้เป็นปัจจัยบวกของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสำหรับช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2554)

ตลาดนักท่องเที่ยวอินเดียเป็นตลาดที่สำคัญที่สุดในภูมิภาคเอเชียใต้ โดยเป็นตลาดใหญ่อันดับที่ 14 เมื่อเทียบกับตลาดขาเข้าจากประเทศอื่นๆ ของไทย และมีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ 2.05 ชาวอินเดียนิยมมาท่องเที่ยวที่ไทยเป็นอันดับ 2 รองจากสิงคโปร์ โดยในปี 2545 มีจำนวน 253,110 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ของนักท่องเที่ยวอินเดียทั้งหมด (มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ, 2554) ซึ่งตลาดอินเดียเป็นตลาดที่มีคุณภาพสูงมีการใช้จ่ายเยอะ การขยายตัวของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้เพิ่มมากขึ้นทุกปี โดยตลอดปี 2553 ที่ผ่านมา มีนักท่องเที่ยวอินเดียเดินทางมาไทย 760,371 คน เพิ่มขึ้น 23.72% จากปีก่อนหน้า ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้จะพักอาศัยอยู่ในเมืองมุมไบ เซ็นไน บังกาลอร์ และไฮเดอราบัด และกลุ่มเหล่านี้มีความสนใจเดินทางมาท่องเที่ยวยังประเทศไทยสูงมาก โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ตั้งเป้าหมายอัตราการขยายตัวของนักท่องเที่ยวอินเดียในปี 2554 ไม่ต่ำกว่า 850,000 คน โดยในจำนวนดังกล่าวนี้ ต้องการให้เป็นตลาดกำลังซื้อสูง 30% โดยวางกลยุทธ์เน้นส่งเสริมตลาดนักท่องเที่ยวอินเดียที่เป็นตลาดคุณภาพมีกำลังซื้อสูง เช่น กลุ่มที่เข้ามาจัดงานแต่งงานในไทย กลุ่มที่เข้ามาเล่นกอล์ฟ ตลอดจนตลาดครอบครัวพร้อมกับแนะนำแหล่งท่องเที่ยวของไทยให้นักท่องเที่ยวอินเดียรู้จักมากขึ้น เช่น เชียงใหม่ เกาะสมุย ภูเก็ต สุโขทัย พิษณุโลก จากที่ปัจจุบันนิยมมาเฉพาะพัทยาและกรุงเทพฯ (อีโคโนมิคส์ไทย, 2554) ดังนั้นตลาดกลุ่มนักท่องเที่ยวกำลังซื้อสูงจากประเทศอินเดียจึงเป็นตลาดที่น่าสนใจ และ

กำหนดแนวนโยบายในการขยายตลาดและวางแผนการใช้ทรัพยากรเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักท่องเที่ยวอินเดียที่เข้ามาจัดงานสัมมนา แต่งานและอันนินมุน

สำหรับมุมมองของนักท่องเที่ยว นั้น สิ่งสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกแหล่งท่องเที่ยว ของนักท่องเที่ยวคือ การได้รับรู้ (perception) สภาพแวดล้อม ณ จุดหมายปลายทางของ การท่องเที่ยว และเป็นที่เชื่อกันว่าสภาพแวดล้อมทั้งทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของสถานที่ นั้นจะนำมาซึ่งความมั่งคั่งผ่านทางท่องเที่ยว (Holden, 2002) ดังนั้น ถึงแม้ว่า นักท่องเที่ยวจะเลือกจุดหมายปลายทางที่เฉพาะเจาะจง ยกตัวอย่างเช่น การมาชม สถาปัตยกรรม หรือการมาชมเทศกาลงานประเพณีต่างๆ ก็ตาม แต่ทรัพยากรเหล่านี้ก็มีความ เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน ในการศึกษาเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวจึงไม่เพียงแต่ศึกษาเฉพาะ ผลกระทบที่เกิดจากนักท่องเที่ยวแต่เพียงเท่านั้น แต่จำเป็นต้องศึกษาถึงผลกระทบต่อผู้ที่พัก อาศัยบริเวณแหล่งท่องเที่ยว รวมถึงพืชพันธุ์และสัตว์ในท้องถิ่นนั้นๆด้วย การบริหารสังคม วัฒนธรรม และลักษณะทางกายภาพของทรัพยากรทางการท่องเที่ยวจึงมีความหลากหลาย และซับซ้อนในตัวเองอยู่มาก จากอดีตที่ผ่านมาจะพบว่า สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรทางการ ท่องเที่ยวจะตกอยู่ในความเสี่ยงและถูกคุกคามตลอด ภาครัฐในฐานะที่เป็นผู้กำหนดนโยบาย จึงจำเป็นต้องปกป้องทรัพยากรเหล่านี้ในฐานะที่เป็นสิ่งจำเป็นต่อการอยู่รอดของมนุษย์ เป็น สิ่งสำคัญในการสร้างจิตวิญญาณและการมีส่วนร่วม และที่สำคัญคือ ต้องปกป้องในฐานะที่ เป็น “สิ่งแวดล้อม” นั่นเอง ซึ่ง Allaby (1998) ได้ให้คำนิยามของสิ่งแวดล้อมไว้ว่า เป็น ขอบเขตความสมบูรณ์ของเงื่อนไขภายนอก ลักษณะทางกายภาพและชีวภาพที่จำเป็นต่อการ ดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิต รวมถึงสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมืองด้วย ซึ่งโดยทั่วไปก็จะ รับรู้กันในลักษณะทางด้านกายภาพ เช่น ดิน สภาพอากาศ และแหล่งอาหาร เป็นต้น ทรัพยากรเหล่านี้มีทั้งที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ และทรัพยากรที่ใช้แล้วสร้างใหม่ทดแทน ได้และใช้แล้วหมดไป ดังนั้น ในการพัฒนาการท่องเที่ยวจึงจำเป็นต้องมีการวางแผนการใช้ ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวอย่างระมัดระวัง และไม่ให้เกิดภัยพิบัติในการรองรับ นักท่องเที่ยว

จากความจำเป็นในการบริหารทรัพยากรทางการท่องเที่ยวเพื่อให้สามารถตอบสนอง ความต้องการของนักท่องเที่ยวและนำรายได้สู่คนในพื้นที่ได้อย่างยาวนานนี้เอง จึงทำให้ คณะวิจัยเห็นว่า จะต้องทำการศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเป็นตลาด สัมมนา งานแต่งงานและอันนินมุนรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. ค้นหาแหล่งท่องเที่ยวที่รองรับตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูน
2. ประเมินศักยภาพของกลุ่มตัวอย่างแหล่งท่องเที่ยวด้านธรรมชาติ ด้านวัฒนธรรมที่สามารถรองรับการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานสัมมนา แหล่งแต่งงาน และแหล่งฮันนีมูน

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเป็นตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูนรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูงนั้น เพื่อให้การทำงานเป็นไปตามกรอบวิจัย คณะวิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา

สำหรับด้านเนื้อหา คณะวิจัยจะกำหนดกรอบเนื้อหาที่สำคัญเพื่อศึกษาไว้ดังนี้

1. แนวคิดด้านการท่องเที่ยว
2. แนวคิดการตลาดการท่องเที่ยว
3. ธุรกิจจัดงานแต่งงานและการส่งเสริมฮันนีมูนในไทย
4. แหล่งจัดงานสัมมนา งานแต่งงาน และแหล่งฮันนีมูนในไทย
5. การบริหารทรัพยากรทางการท่องเที่ยว
6. การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว

ขอบเขตด้านประชากร

คณะวิจัยทำการศึกษาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว โดย ดูจากความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยว และความพร้อมของคนในพื้นที่ โดยการศึกษาความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวนั้น หน่วยวิเคราะห์ที่ใช้ในการศึกษา คือแหล่งท่องเที่ยว โดยคณะวิจัยได้แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ แหล่งจัดงานสัมมนา แหล่งจัดงานแต่งงาน และแหล่งท่องเที่ยวฮันนีมูนในประเทศไทย ส่วนความพร้อมของคนในพื้นที่นั้น ประชากรคือ คนในพื้นที่ศึกษาจังหวัดกรุงเทพ เชียงใหม่ เชียงราย ตราด พังงา ภูเก็ต และกระบี่

กลุ่มตัวอย่าง

สำหรับการศึกษาความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวนั้น กลุ่มตัวอย่าง มีรายละเอียดแยกตามกลุ่มประชากร ดังนี้

- 1) แหล่งจัดงานสัมมนา คณะวิจัยได้เลือกแบบเฉพาะเจาะจงโรงแรม ศูนย์ประชุม และจัดนิทรรศการในพื้นที่ที่ชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูงนิยมมาใช้บริการ โดยมีแหล่งจัด

สัมมนาในจังหวัดกรุงเทพมหานครและจังหวัดภูเก็ตเป็นหลัก ส่วนในพื้นที่อื่นคณะวิจัยจะ
 ทำการศึกษาเพื่อค้นหาระดับของศักยภาพในพื้นที่

2) แหล่งจัดงานแต่งงาน คณะวิจัยได้เลือกแบบเฉพาะเจาะจง โดยศึกษาในพื้นที่ที่
 ชาวอินเดียนิยมมาจัดงานแต่งงานในเมืองไทย ได้แก่ โรงแรมในจังหวัดกรุงเทพมหานคร และ
 จังหวัดภูเก็ต ส่วนจังหวัดอื่นๆ ศึกษาเพื่อหาแหล่งที่มีศักยภาพในการพัฒนาเชื่อมโยงกับ
 แหล่งท่องเที่ยวเดิมที่คนอินเดียรู้จักและนิยมมาเที่ยวอยู่ก่อนแล้ว

3) แหล่งท่องเที่ยวอันนินูในประเทศไทย คณะวิจัยได้ทำการเลือกแบบ
 เฉพาะเจาะจงในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมที่นักท่องเที่ยวอินเดียสนใจ และ
 ที่เชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวเดิมที่ชาวอินเดียนิยมมาอันนินูในประเทศไทยเพื่อศึกษาความ
 เหมาะสมในการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเพิ่มเติม พื้นที่เหล่านั้นได้แก่ แหล่งท่องเที่ยว
 ในจังหวัดกรุงเทพ เชียงใหม่ เชียงราย ตราด พังงา ภูเก็ต และกระบี่

ส่วนการศึกษาคความพร้อมและความร่วมมือของคนในพื้นที่นั้น ประชากร ได้แก่
 ประชาชนที่พักอาศัยในจังหวัดกรุงเทพ เชียงใหม่ เชียงราย ตราด พังงา ภูเก็ต และกระบี่ แต่
 เนื่องจากข้อจำกัดด้านงบประมาณและเวลาไม่สามารถทำการศึกษาประชากรทั้งหมดได้
 คณะวิจัยจึงได้กำหนดขนาดตัวอย่างพื้นที่ละ 100 ชุด

ขอบเขตด้านสถานที่

พื้นที่วิจัยในประเทศไทยคือ จังหวัดกรุงเทพ เชียงใหม่ เชียงราย ตราด พังงา ภูเก็ต
 และกระบี่

พื้นที่วิจัยในประเทศอินเดียคือ เมืองนิวเดลี

ระยะเวลาในการวิจัย

เดือนสิงหาคม 2555 – เดือนสิงหาคม 2556 รวมระยะเวลาในการทำวิจัยทั้งสิ้น 13
 เดือน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬานำผลงานวิจัยไปวางแผนการรองรับนักท่องเที่ยว
 กลุ่มกำลังซื้อสูงจากประเทศอินเดีย
2. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยนำผลงานวิจัยไปใช้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว
 เพื่อสัมมนา งานแต่งงานและอันนินูสำหรับนักท่องเที่ยวกลุ่มกำลังซื้อสูงจากประเทศอินเดีย

3. สร้างรายได้ที่ยั่งยืนให้กับคนในพื้นที่ของแหล่งท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวอินเดียมาเยือน
4. มีการบริหารทรัพยากรอย่างถูกต้องและเหมาะสม

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

ชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง หมายถึง นักท่องเที่ยวที่มาจากประเทศอินเดีย โดยเป็นกลุ่มที่ประกอบอาชีพแพทย์ วิศวกร นักธุรกิจ กลุ่มที่มีศักยภาพในการใช้จ่ายเงินจำนวนมาก เพื่อวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยว จัดงานแต่งงาน ฮันนีมูนในประเทศไทย

การท่องเที่ยว หมายถึง การเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งโดยไม่คำนึงถึงระยะทางนั้นจะใกล้หรือไกล และการเดินทางนั้นจะมีการค้างแรมหรือไม่ มีกิจกรรมมีเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องอยู่ 3 ประการ คือ (1) ต้องมีการเดินทาง (2) ต้องมีสถานที่ปลายทางที่ประสงค์จะไปเยี่ยมเยือน (3) ต้องมีจุดมุ่งหมายในการเดินทางสำหรับจุดมุ่งหมายในการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวต้องมีไว้เพื่อการประกอบอาชีพ และไปอยู่ประจำ

การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว หมายถึง การกำหนดแนวทางการใช้ประโยชน์ และการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว ในจังหวัดแม่ฮ่องสอนและเมืองตองอู สหภาพเมียนมาร์ โดยใช้อย่างชาญฉลาด สามารถรักษาเอกลักษณ์ของธรรมชาติและวัฒนธรรมไว้ให้นาน และให้เกิดผลกระทบน้อยที่สุด

การประเมินศักยภาพ หมายถึง ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยพิจารณาด้านลักษณะทางกายภาพ การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้านเศรษฐกิจและสังคม ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านธรรมชาติ ด้านการเกษตร และด้านบริหารและการจัดการ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง วิจัยเรื่องการศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเป็นตลาด
สัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูนรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง ได้กำหนด
ขอบเขตการศึกษาจากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. แนวคิดด้านการท่องเที่ยว
2. แนวคิดการจัดการตลาดท่องเที่ยว
3. แนวคิดการจัดงานสัมมนา นิทรรศการ และการประชุมในไทย
4. การท่องเที่ยวในแต่ละจังหวัด
5. การท่องเที่ยวแต่งงาน และฮันนีมูน
6. การบริหารทรัพยากรทางการท่องเที่ยว
7. การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว
8. ลักษณะของการมีส่วนร่วม
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดด้านการท่องเที่ยว

ในการทำวิจัยด้านการท่องเที่ยว นั้น คณะวิจัยขอเสนอความหมาย องค์ประกอบ
ของการท่องเที่ยว และความสำคัญของการท่องเที่ยว เพื่อให้ผู้อ่านงานวิจัยได้เข้าใจศาสตร์
ทางการท่องเที่ยวที่คณะวิจัยจะนำมาใช้เป็นกรอบใหญ่ในการดำเนินงานวิจัยครั้งนี้

1. ความหมาย

การท่องเที่ยวตามความหมายในภาษาไทยนั้น ใช้คำว่า “ไปเที่ยว” มีความหมายว่า
การเดินทางไปยังสถานที่ใดที่หนึ่งทั้งใกล้และไกล เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน นอกจากนี้
ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2493 และ พ.ศ. 2525 ให้ความหมายของคำว่า
ท่องเที่ยว ว่าหมายถึง เที่ยวไป ซึ่งเมื่อแยกดูความหมายเฉพาะคำก็จะได้ความหมายดังนี้

“ท่องเที่ยว” หมายถึง เดินก้าวไปในน้ำ

“เที่ยว” หมายถึง กริยาที่ไปที่โน่นที่นี้เรื่อยไป มักใช้พูดประกอบกับกริยาอื่น เช่น เดินเที่ยวเตร็ดเตร่ไปหาความสนุกเพลิดเพลินตามที่ต่างๆ

องค์การการท่องเที่ยวของสหประชาชาติ (United Nations World Tourism Organization-UNWTO) (1995, p.7) ได้ให้คำนิยามว่า การท่องเที่ยว ประกอบด้วย กิจกรรมการเดินทางของบุคคลและมีการพักที่อื่นที่ไม่ใช่สภาพแวดล้อมปกติที่เคยอยู่ ในระยะเวลาต่อเนื่องไม่เกิน 1 ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อการติดต่อธุรกิจ และเพื่อวัตถุประสงค์อื่นๆ

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2535) ได้ให้ความหมายของคำว่า “การท่องเที่ยว” (Tourism) ว่าเป็นคำที่มีความหมายกว้างขวาง ซึ่งไม่ได้หมายถึงเฉพาะเพียงการเดินทางเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อสนุกสนานบันเทิงเริงรมย์เท่านั้น หากแต่การเดินทางเพื่อการประชุมสัมมนา เพื่อศึกษาหาความรู้ เพื่อการศึกษา เพื่อการติดต่อธุรกิจ ตลอดจนการเยี่ยมเยียนญาติพี่น้องก็นับว่าเป็นการท่องเที่ยวทั้งสิ้น

2. องค์ประกอบของการท่องเที่ยว

“อุตสาหกรรมท่องเที่ยว” หมายความว่า อุตสาหกรรมใดๆ ที่จัดให้มีหรือให้บริการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวโดยมีค่าตอบแทนและหมายความรวมถึงธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจภัตตาคาร สถานบริการ และสถานที่ตากอากาศสำหรับนักท่องเที่ยว ธุรกิจขายของที่ระลึก หรือสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยว ธุรกิจการกีฬาสำหรับนักท่องเที่ยว การดำเนินงานนิทรรศการ งานแสดง ออกร้าน การโฆษณาเผยแพร่ หรือการดำเนินการอื่นใด โดยมีความมุ่งหมายเพื่อชักนำหรือส่งเสริมให้มีการเดินทางท่องเที่ยว

อุตสาหกรรมท่องเที่ยว (Tourist Industry หรือ Tourism Industry) เป็นไวยากรณ์ของคำว่า การท่องเที่ยว (Tourism) สามารถใช้แทนกันได้โดยทั่วไป

อุตสาหกรรม (Industry) หมายถึง การทำสิ่งของเพื่อให้เป็นสินค้าซึ่งก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ (Value Added) อุตสาหกรรมแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. อุตสาหกรรมที่นำหรือสกัดทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ (Extraction Industry) เช่น การเพาะปลูก การป่าไม้ การเลี้ยงสัตว์ การประมง การเหมืองแร่และถ่านหิน เป็นต้น

2. อุตสาหกรรมการผลิต (Manufacturing Industry) เป็นการนำเอาวัตถุดิบมาปรุงแต่ง ดัดแปลง แปรสภาพด้วยแรงมนุษย์หรือเครื่องจักรก็ตาม เพื่อเปลี่ยนสภาพมาเป็นเครื่องอุปโภคบริโภคให้เป็นสินค้าหรือผลิตภัณฑ์สำหรับบริโภคใช้สอย เช่น การผลิตอาหาร การผลิตรองเท้า การผลิตรถยนต์ การผลิตยา เป็นต้น

3. อุตสาหกรรมบริการ (Servicing Industry) เป็นการดำเนินการในลักษณะการให้บริการ (Service) เช่น การค้าขาย การท่องเที่ยว การธนาคาร เป็นต้น

แมคอินทอช, โกลด์เนอร์, ชาร์ลส์ และริชชี (McIntoch, Goeldner, Charles and Ritchie, 1995, p. 269) ได้จัดแบ่งองค์ประกอบและอุปทานของการท่องเที่ยวไว้ 4 กลุ่มใหญ่ๆ ดังนี้

1. ทรัพยากรธรรมชาติ (Natural resources) ประกอบด้วยทรัพยากรธรรมชาติทั้งหลายที่มีอยู่ในพื้นที่ที่จะสามารถใช้เพื่อให้ความบันเทิงใจแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งองค์ประกอบหลักในกลุ่มนี้ก็ได้แก่ อากาศ ลักษณะภูมิประเทศ พืชพันธุ์ไม้ แหล่งน้ำ ชายหาด ความสวยงามตามธรรมชาติและสภาพแวดล้อมอื่นๆ

2. โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ซึ่งโครงสร้างพื้นฐานเหล่านี้เกิดขึ้นจากการสร้างและการพัฒนา ซึ่งได้แก่ ระบบประปา, ระบบไฟฟ้า, ระบบการกำจัดของเสีย รวมถึงสิ่งก่อสร้างอื่นๆ ที่เป็นเครื่องอำนวยความสะดวก เช่น ทางด่วน ถนน ที่จอดรถ สนามบิน สถานีขนส่ง โรงแรม ที่พัก ร้านค้า ศูนย์การค้า ศูนย์กลางความบันเทิง พิพิธภัณฑ์

3. การคมนาคมขนส่ง (Transportation) เช่น เรือ เครื่องบิน รถไฟ รถโดยสารประจำทาง และรถยนต์นั่งส่วนบุคคล เป็นต้น

4. ทรัพยากรทางวัฒนธรรม (Hospitality and Cultural resources) ซึ่งรวมทุกสิ่งที่เป็นความมั่งคั่งทางวัฒนธรรมของพื้นที่ ที่จะทำให้นักท่องเที่ยวประทับใจ เช่น การให้บริการของพนักงานบริษัทท่องเที่ยว เช่น กรณีของไทย คือ มิตรภาพ ความใจดี และยิ้มแย้มแจ่มใส

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สามารถแบ่งออกเป็นส่วนย่อยๆ และจำแนกเป็นกิจกรรมต่างๆ ได้มากมาย แต่ละส่วนต่างก็มีความสำคัญในตัวเองสัมพันธ์กันอย่างแน่นแฟ้น ตัวอย่างเช่น แหล่งท่องเที่ยวแห่งหนึ่งจะประสบความสำเร็จได้ ก็ต้องอาศัยการคมนาคมขนส่งที่ดีนำพานักท่องเที่ยวเข้ามา ต้องมีที่พักแรมที่ดีไว้คอยต้อนรับ ต้องมีภัตตาคารหรือร้านอาหารที่มีคุณภาพไว้บริการ ตลอดจนถึงต้องมีการบริการอื่นๆ (เช่นบริการทางการแพทย์

และร้านค้าปลีก เป็นต้น) เพื่อสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวในด้านต่างๆ ส่วนใหญ่ก็จะเป็นหน่วยธุรกิจขนาดเล็ก และมีนโยบายในการปฏิบัติงานที่เป็นอิสระของตัวเอง

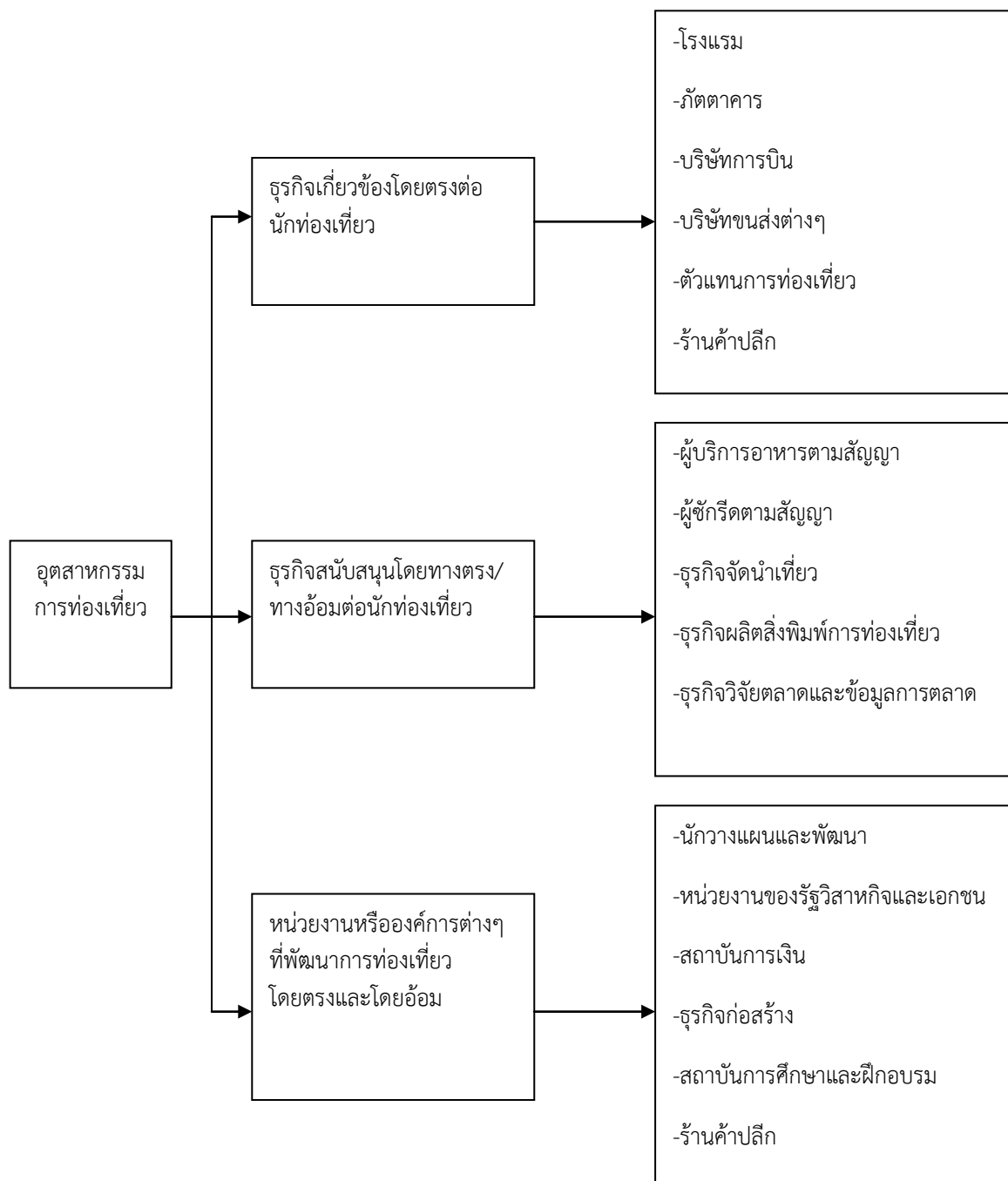
การท่องเที่ยวที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้ให้คำจำกัดความถึงองค์ประกอบของการท่องเที่ยว หรือ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวว่าหมายถึงธุรกิจและการบริการสิ่งอำนวยความสะดวกทุกประเภทที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยว ซึ่งได้แก่ องค์ประกอบต่างๆ 8 ประการดังต่อไปนี้ คือ

- ที่พัก
- ร้านอาหารและภัตตาคาร
- บริการนำเที่ยว
- ร้านขายของที่ระลึก
- ความปลอดภัย
- การเผยแพร่และการโฆษณา
- การคมนาคมขนส่ง หมายถึง การการคมนาคมขนส่งทางบก ทางน้ำ และทาง

อากาศ

- สิ่งดึงดูดใจให้เกิดการท่องเที่ยว เช่น ทะเล ภูเขา แม่น้ำ รวมทั้งวัฒนธรรม ประเพณี โบราณสถาน (กล่าวคือ สิ่งที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความสนใจและต้องการมาเยี่ยมชม ซึ่งอาจจะเป็นสิ่งที่มีอยู่แล้วในธรรมชาติ หรือสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นก็ได้)

จากองค์ประกอบของการท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นของแม็คคินโทชและคณะ หรือของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จะเห็นได้ว่า การท่องเที่ยวในยุคปัจจุบันที่มีการพัฒนาขึ้นเป็นอุตสาหกรรมนั้น จำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบต่างๆเข้ามาเกี่ยวข้องมากขึ้น มิใช่เพียงแต่การมีวัตถุประสงค์ทางการท่องเที่ยว ซึ่งก็คือ ความสวยงามทางธรรมชาติ ศิลปกรรม โบราณสถาน วัฒนธรรม ประเพณี และวิถีการดำเนินชีวิตในสังคมของคนท้องถิ่น ซึ่งเป็นสิ่งดึงดูดใจให้เกิดการท่องเที่ยวเหมือนที่เป็นมาในอดีตเท่านั้น แต่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนั้นจะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบต่างๆ อีกหลายประการเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ซึ่งจากความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันขององค์ประกอบเหล่านี้ ชัคกี้ จี และคณะ (Chucky Gee and Other, 1997, p.5-6) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวกับธุรกิจต่างๆ แล้วพบว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับธุรกิจต่างๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังภาพที่ 1 ต่อไปนี้

ภาพที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวกับธุรกิจโดยตรงและโดยอ้อม

จากภาพที่ 1 จะเห็นได้ว่าธุรกิจทางตรงของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ได้แก่ ธุรกิจด้านการขนส่ง ธุรกิจด้านที่พักแรม ร้านอาหาร และบริการนำเที่ยว ส่วนธุรกิจทางอ้อม ได้แก่ การผลิตสินค้าต่างๆ ทั้งภาคเกษตรกรรม หัตถกรรม และอุตสาหกรรม

3. ความสำคัญของการท่องเที่ยว

ศุภราภรณ์ แต่งตั้งลำ (2549, หน้า 9-10) กล่าวว่า การท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็น การท่องเที่ยวรูปแบบใดล้วนมีความสำคัญทั้งในระดับบุคคล สังคม และเศรษฐกิจ โดยจำแนกความสำคัญของการท่องเที่ยวไว้ 3 ด้าน ดังนี้

ด้านที่ 1 ความสำคัญต่อบุคคล การท่องเที่ยวช่วยให้มนุษย์ได้รับการพักผ่อน ช่วยให้มนุษย์มีทัศนคติที่กว้างไกล สามารถรับรู้และเข้าใจสภาพที่เป็นจริง เป็นการสร้างความเข้าใจระหว่างมนุษยชาติ

ด้านที่ 2 ความสำคัญต่อสังคม การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการสืบทอดวัฒนธรรม เกิดการฟื้นฟูและอนุรักษ์วัฒนธรรม นำความเจริญมาสู่ท้องถิ่น พัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว

ด้านที่ 3 ความสำคัญต่อเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้ ทำให้เกิดการลงทุนทางธุรกิจ ทำให้เกิดการจ้างงาน ทำให้เกิดการหมุนเวียนของเงินตราและการกระจายรายได้ให้แก่ท้องถิ่นทั้งโดยตรงและทางอ้อม

ดังนั้น การส่งเสริมการท่องเที่ยวจะส่งผลต่อการสร้างและกระจายรายได้ไปยังกลุ่มธุรกิจที่เกี่ยวข้องเป็นจำนวนมาก ทำให้เศรษฐกิจของชุมชนเจ้าของพื้นที่ที่ได้รับการส่งเสริมให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวดีขึ้น และเป็นที่คาดหวังว่าจะนำมาซึ่งคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นได้

แนวคิดการจัดการตลาดท่องเที่ยว

หลักการจัดการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่สร้างรายได้ สร้างอาชีพ และพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อีกทั้งเป็นเครื่องมือที่สามารถปรับเปลี่ยนพื้นที่ให้มีมูลค่าทางเศรษฐกิจได้ แต่การท่องเที่ยวนั้นจะต้องมีการจัดการที่ดี มีการวางแผน กำหนดนโยบายที่ชัดเจน การจัดการท่องเที่ยวควรมีหลักการดังนี้ (มหาวิทยาลัยเชียงใหม่และสถาบันดำรงราชานุภาพ, 2541)

1. ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการกำหนดศักยภาพ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของแหล่งท่องเที่ยว ในพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับชุมชน โดยพิจารณาจากที่ตั้ง กิจกรรมความพร้อมและความต้องการของชุมชน รวมทั้งมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิง

นิเวศในรูปของการเป็นคณะกรรมการ การรับผิดชอบดำเนินการ การสนับสนุนภาครัฐ เป็นต้น

2. องค์กรต่างๆในพื้นที่ เช่น สมาคมตำบล องค์การบริหารส่วนตำบล กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้นำท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการสนับสนุนแผนงาน โครงการ และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ รวมทั้งการสนับสนุนการดำเนินการองค์กรประชาชนอื่นๆ

3. ภาคธุรกิจการท่องเที่ยว องค์กรท้องถิ่น องค์กรด้านสิ่งแวดล้อม และรัฐมีหน้าที่จะต้องทำงานร่วมกันอย่างเสมอภาคกัน

4. ประชาชนในท้องถิ่นจะต้องมีส่วนร่วมในการตัดสินใจโครงการต่างๆ ที่จะมีผลกระทบต่องิวิติคนส่วนใหญ่ในพื้นที่

กล่าวโดยสรุปการจัดการการท่องเที่ยว ก็คือการกระทำที่มีเป้าหมายที่สอดคล้องกับหลักการ ทฤษฎีและแนวคิดที่เหมาะสม ยิ่งไปกว่านี้ต้องคำนึงถึงสภาพที่แท้จริง รวมทั้งข้อจำกัดต่างๆ ของสังคมและสภาพแวดล้อม การกำหนดแนวทาง มาตรการ และแผนปฏิบัติการที่ดีต้องคำนึงถึงกรอบแนวคิดที่ได้กำหนดไว้มิฉะนั้นการจัดการการท่องเที่ยวจะดำเนินไปอย่างไรทิศทางประสบความสำเร็จ

องค์ประกอบของการจัดการท่องเที่ยว

การจัดการท่องเที่ยว ควรมีองค์ประกอบดังนี้ (คณะกรรมการการท่องเที่ยวและกีฬา, 2540: หน้า 13)

1. การจัดการพื้นที่ ได้แก่ การจัดการเขตการใช้ประโยชน์ (Zoning) การศึกษาขีดจำกัดการรองรับได้ของพื้นที่ การกำหนดมาตรการใช้ประโยชน์ปลูกสร้างอาคารและปรับปรุงพื้นที่และควบคุมการท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว การใช้มาตรการป้องกันและลดผลกระทบในพื้นที่

2. การให้การศึกษาและการสื่อความหมาย ได้แก่ การส่งเสริมให้สถานที่ให้ความรู้ทุกรูปแบบ ส่งเสริมกิจกรรมที่ให้ความรู้และสร้างความตระหนักด้านสิ่งแวดล้อม สนับสนุนการให้บริการที่มีคุณภาพ ส่งเสริมการใช้มัคคุเทศก์เฉพาะถิ่น จัดเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศและให้การศึกษากับชุมชน

3. การจัดกิจกรรมท่องเที่ยว ได้แก่ มุ่งกิจกรรมที่ไม่มีผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมหรือสามารถป้องกันแก้ไขได้ ส่งเสริมกิจกรรมที่ให้ความรู้ จัดให้มีกิจกรรมท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม จัดกิจกรรมเกิดความสัมพันธ์ด้านนักท่องเที่ยว บริษัทนำเที่ยว และคนในท้องถิ่น

4. การบริการการท่องเที่ยว ได้แก่ การส่งเสริมการบริการที่มีความรับผิดชอบต่อสร้างการมีส่วนร่วมในการบริการของชุมชน กำหนดรูปแบบการบริการให้กลมกลืนกับสภาพแวดล้อมในชุมชน การอบรมคุณภาพบุคลากร และสนับสนุนการบริการที่ได้มาตรฐาน

5. การจัดการสิ่งแวดล้อม การป้องกันและลดผลกระทบ ได้แก่ กำหนดมาตรการจัดเก็บและกำจัดขยะมูลฝอย กำหนดมาตรการป้องกันและกำจัดสิ่งปฏิกูล ควบคุมแบบอาคาร กวดขันกับกิจกรรมที่ทำลายสภาพแวดล้อม

แนวคิดการจัดงานสัมมนาและการประชุมในไทย

ประเทศไทยให้ความสำคัญกับธุรกิจจัดงานสัมมนา นิทรรศการ และการประชุมในไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากธุรกิจดังกล่าวทำรายได้เข้าประเทศได้เป็นจำนวนมาก จึงได้มีการจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมารับผิดชอบโดยตรง ได้แก่ สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน) ซึ่งในที่นี่ขอเรียกว่า สสปน. ตามชื่อย่อของหน่วยงาน หน่วยงานนี้เป็นหน่วยงานภาครัฐที่ก่อตั้งโดยพระราชกฤษฎีกา ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 28 กันยายน พ.ศ. 2545 และได้เริ่มดำเนินงานมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 สสปน. มีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริม และประสานงานการจัดประชุมสัมมนา การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล รวมถึงการจัดงานแสดงสินค้าระดับนานาชาติ หรือเรียกโดยรวมว่า "อุตสาหกรรมไมซ์" (MICE-Meetings, Incentives, Conventions and Exhibitions) ในประเทศไทย เพื่ออำนวยความสะดวกและพัฒนามาตรฐานการจัดงานให้สอดคล้องกับบทบาทของประเทศไทยที่มีความสำคัญมากขึ้นในฐานะที่เป็นสถานที่จัดการประชุมและงานแสดงสินค้าระดับนานาชาติ

"MICE" หมายถึงกลุ่มธุรกิจ 4 กลุ่มได้แก่ธุรกิจการจัดประชุม (Meeting) การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล (Incentive) ธุรกิจการจัดประชุมนานาชาติ (Convention) และธุรกิจการจัดแสดงงานสินค้า/นิทรรศการ (Exhibition) นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้เป็นนักธุรกิจ นักวิชาการ อาจารย์นักศึกษาซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ ไม่สร้างปัญหาให้สังคมเมื่อเทียบกับนักท่องเที่ยวกลุ่มอื่นๆ จากสถิติที่ผ่านมานักท่องเที่ยว MICE มีการใช้จ่ายเงินที่สูงกว่านักท่องเที่ยวทั่วไป 2-3 เท่าด้วย นอกจากนั้นรายได้จากอุตสาหกรรม MICE คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 10.7 ของรายได้จากการท่องเที่ยวในแต่ละปี

จากข้อมูลของ สสปน. ปี 2553 นักท่องเที่ยว MICE มีจำนวน 740,412 คน คิดเป็นร้อยละ 4.65 ของนักท่องเที่ยวทั่วไป แต่สร้างรายได้ให้ประเทศไทยถึง 53,226.20 ล้านบาท โดยอยู่ในประเทศไทยประมาณ 5.49 วันต่อคนต่อครั้งและมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยในการมาแต่ละครั้ง 71,887 บาท ซึ่งตัวเลขนี้ยังไม่รวมผู้ติดตาม (Accompany) อีกจำนวน 45,372 คน จากธุรกิจ MICE ทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า ธุรกิจการจัดประชุมนานาชาติ (Convention) เป็นธุรกิจที่สร้างรายได้มากที่สุดรองลงมาได้แก่ธุรกิจการจัดประชุมการท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัลและ

ธุรกิจการจัดแสดงงานสินค้า/นิทรรศการ ตามลำดับ ซึ่งสามารถกระจายรายได้ให้ธุรกิจด้านต่างๆ อีกมากมาย เช่น โรงแรม ภัตตาคาร สิ่งพิมพ์ บริษัทนาฬิกา บริษัทขนส่ง บริษัทโฆษณา ผู้ผลิตสินค้าที่ระลึก เป็นต้น

จากการจัดอันดับความสามารถการแข่งขันด้านการเดินทางและการท่องเที่ยวของ World Economic Forum (WEF) ปี 2554 พบว่าประเทศไทยถูกจัดอันดับที่ 41 จาก 139 ประเทศทั่วโลกและอันดับที่ 10 ของเอเชียแปซิฟิกซึ่งลดลงจากปี 2552 อยู่ที่อันดับ 39 ของโลกและอันดับที่ 8 ของเอเชียแปซิฟิก (ปี 2553 ไม่มีการจัดอันดับ) นอกจากนั้น ICCA (International Congress and Convention Association) ได้รวบรวมข้อมูลธุรกิจการประชุมนานาชาติทั่วโลก ที่มีผู้เข้าร่วมอย่างน้อย 50 คนขึ้นไป รวมทั้งมีการจัดเป็นประจำ และประชุมหมุนเวียนอย่างน้อย 3 ประเทศ พบว่า ปี 2553 มีการจัดประชุม 9,120 ครั้ง โดยประเทศที่จัดประชุมมากที่สุดคือ สหรัฐอเมริกาจำนวน 623 ครั้ง ประเทศไทยมีการจัดประชุมนานาชาติ 88 ครั้ง เมื่อเปรียบเทียบกับในสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN) แล้ว ประเทศไทยมีจำนวนครั้งในการจัดประชุมนานาชาติอยู่ลำดับที่ 3 ต่อจากสิงคโปร์และมาเลเซีย นอกจากนั้น จากเวทีการประชุม ASEAN ที่ผ่านมา ประเทศไทยได้รับมอบหมายเป็นเจ้าภาพในการจัดทำแผนที่ (RoadMap) ด้านการท่องเที่ยวและการขนส่งทางอากาศ (การบิน) อีกด้วย (ศูนย์สารสนเทศยุทธศาสตร์ภาครัฐ สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2553) สำหรับงานวิจัยชิ้นนี้นั้น เนื่องจากข้อจำกัดด้านเวลาและงบประมาณ คณะวิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะกลุ่มที่มาสัมมนา/ประชุมในเมืองไทยแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

1. ความเชื่อมโยงของอุตสาหกรรมไมซ์และการท่องเที่ยว

ในปี 2548 สหประชาชาติได้รับรองให้หมวดการจัดข้อมูล “ผู้จัดงานประชุมและงานแสดงสินค้า/นิทรรศการ” (Meeting and Exhibition organizer) เป็นหนึ่งในหัวข้อข้อมูลกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญของการจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ” แสดงให้เห็นว่าอุตสาหกรรมไมซ์เป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญและสร้างรายได้ให้ทุกประเทศไม่น้อยกว่าอุตสาหกรรมด้านอื่นๆ เนื่องจากการจัดประชุมวิชาการระดับนานาชาติสาขาใดสาขาหนึ่งจะมีผู้เข้าร่วมประชุมและผู้ติดตามเดินทางมาจากทุกมุมโลกเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการซึ่งกันและกัน สำหรับประโยชน์ทางตรง ประเทศเจ้าภาพจะมีรายได้จากค่าลงทะเบียน ค่าโรงแรม ค่าอาหาร ค่าของที่ระลึก รวมทั้งยังได้รับประโยชน์ทางอ้อมเช่น เพิ่มการจ้างงานในอุตสาหกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมีการแลกเปลี่ยนความรู้และเทคโนโลยีสร้างภาพพจน์ให้ประเทศ เป็นต้น

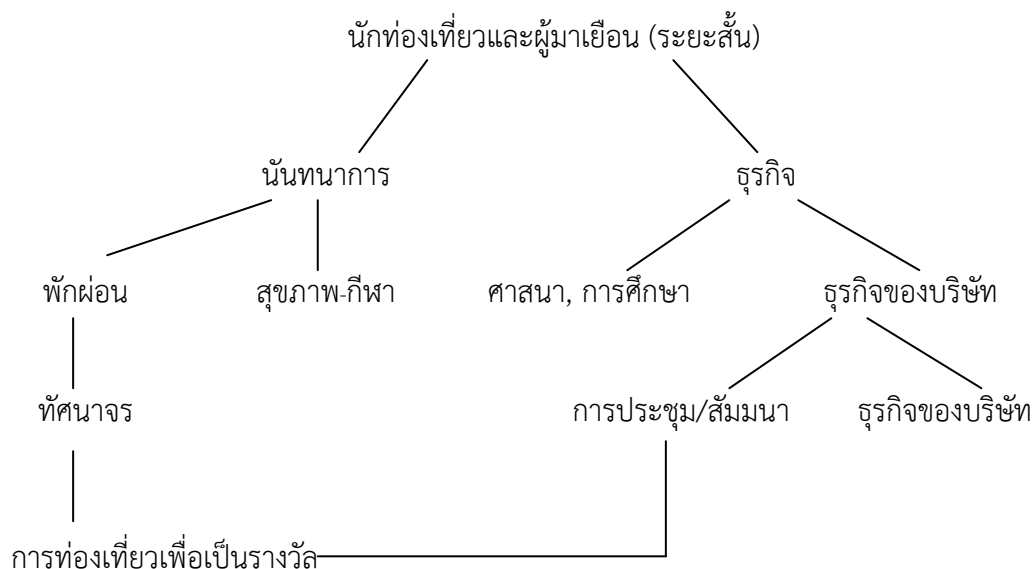
การจัดประชุมระดับนานาชาติครั้งแรกในไทยนั้นไม่มีหลักฐานปรากฏแน่ชัดว่าเริ่มขึ้นเมื่อใด มีเพียงการบันทึกว่าในปี พ.ศ.2508 สมาคมสุขภาพจิตแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์เป็นองค์กรเอกชนแห่งแรกที่ได้รับเกียรติให้จัดประชุมระดับโลกขึ้นในประเทศไทย สำหรับการประชุมนานาชาติที่เป็นสากลในช่วง พ.ศ.2520 โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ก่อตั้งกองการประชุมนานาชาติ มีหน้าที่รับผิดชอบส่งเสริมการจัดประชุม โดยส่งเสริมบุคลากรให้มีความรู้ ทักษะของการจัดประชุมนานาชาติ และข้อมูลเกี่ยวกับการประชุมต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั่วโลก จากการเข้าเป็นสมาชิกขององค์การด้านการประชุมนานาชาติสากล เช่น International Congress and Convention Association (ICCA) และ Union of International Association (UIA) จนกระทั่งปี พ.ศ.2527 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ก่อตั้งสมาคมส่งเสริมการประชุมนานาชาติ โดยใช้ชื่อภาษาอังกฤษว่า Thailand Incentive and Convention Association (TICA) โดยให้เป็นองค์กรร่วมของภาครัฐและเอกชน มีหน้าที่ส่งเสริม พัฒนาการประชุมนานาชาติให้แก่ประเทศไทยอย่างมีประสิทธิภาพ ต่อมา มีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในการประชุมเพิ่มขึ้น เช่น การสร้างศูนย์ประชุม บางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์ โรงแรมไฮแอท เซ็นทรัล พลาซ่า (ลาดพร้าว) ปัจจุบันคือ โรงแรมโซฟิเทล เซ็นทรัล (ลาดพร้าว) ซึ่งถือเป็นศูนย์ประชุมมาตรฐานสากลแห่งแรกของประเทศไทย ต่อมาก็ได้มีศูนย์การประชุมสิริกิติ์ ที่ถูกสร้างขึ้นรองรับการประชุมของธนาคารโลก และกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (ราณี อีสัยกุล, 2554) ต่อมาธุรกิจนี้ได้เติบโตอย่างรวดเร็วและมาเป็นองค์ประกอบหนึ่งของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เนื่องจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางกายภาพมากมาย โดยส่วนประกอบพื้นฐานทางการท่องเที่ยวที่จะต้องนำมาใช้พิจารณาในการวางแผนท่องเที่ยว ได้แก่ 1) สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวและกิจกรรม รวมถึงธรรมชาติและสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น 2) สิ่งอำนวยความสะดวกด้านที่พักและพื้นที่จัดงาน โรงแรม ศูนย์ประชุม 3) สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวและบริการอื่นๆ เช่น ศูนย์นักท่องเที่ยว ศูนย์ข้อมูล ร้านอาหาร ไปรษณีย์ ตลอดจนการบริการรับจัดประชุมสัมมนา 4) สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางขนส่ง รวมถึงการเดินทางเข้าไปในแหล่งท่องเที่ยว 5) โครงสร้างพื้นฐานอื่นๆ น้ำประปา การกำจัดขยะและของเสีย ศูนย์ประชุม ระบบการสื่อสาร รถไฟฟ้า ฯลฯ 6) ส่วนประกอบของสถาบัน รวมทั้งการประชาสัมพันธ์และส่งเสริมทางการตลาด กฎหมายและระเบียบ โครงสร้างขององค์กร การลงทุนของเอกชน การฝึกอบรม (Inskeep, 1991, p.39)

2. ความเชื่อมโยงระหว่างอุตสาหกรรมไมซ์และอุตสาหกรรมบริการ

ลักษณะพิเศษของธุรกิจบริการ คือ ความไม่มีตัวตน (intangibility) ความแยกจากกันไม่ได้ (inseparability) การเก็บรักษาไม่ได้ (perishability) ความแตกต่างในการบริการแต่ละครั้ง (variability or heterogeneity) ด้วยลักษณะดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าธุรกิจการจัดสัมมนา/ประชุม อยู่ในเกณฑ์ของอุตสาหกรรมบริการด้วย โดยที่การบริการอยู่ในรูปของการอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ ซึ่งผู้ซื้อบริการไม่สามารถตรวจสอบคุณภาพได้ล่วงหน้าเหมือนสินค้า แต่การตัดสินใจซื้อเป็นการคาดหวัง โดยได้รับการจูงใจด้วยวิธีการต่างๆ จากผู้ขายบริการ ผลของการซื้อบริการจะปรากฏในลักษณะของความรู้สึกทางใจ เช่น ความพอใจ หรือความไม่พอใจ เป็นต้น และถ้าพบว่าประสบการณ์การบริการที่เกิดขึ้นจริงมากกว่าความคาดหวังของผู้บริโภคหรือผู้รับบริการ แสดงว่า การบริการนั้นมีคุณภาพ แต่หากประสบการณ์การบริการที่เกิดขึ้นจริงน้อยกว่าความคาดหวังของผู้รับบริการที่กำหนดไว้ในใจก่อนการรับบริการและทำให้เกิดช่องว่างของคุณภาพการบริการ แสดงว่าการบริการนั้นไม่มีคุณภาพ

3. การแบ่งส่วนการตลาดในอุตสาหกรรมไมซ์

การแบ่งส่วนการตลาดจะช่วยให้นักวิจัยค้นหากลุ่มเป้าหมายได้ชัดเจนมากขึ้น Bull (1977, p.11) ระบุว่า การแบ่งส่วนการตลาดในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีหลายวิธีแต่วิธีการแบ่งตามวัตถุประสงค์ของการเดินทางเป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากที่สุด เพราะนอกจากจะช่วยค้นหาตลาดเป้าหมายแล้ว ยังสามารถทำให้ง่ายต่อการเก็บข้อมูลทางสถิติได้อีกด้วย โดย Bull ได้แบ่งชนิดของนักเดินทางตามวัตถุประสงค์ดังนี้

ภาพที่ 2 ชนิดของนักเดินทางตามวัตถุประสงค์

ที่มา : Bull (1997, p.12)

จากภาพที่ 2 ทำให้เห็นได้ว่า นักท่องเที่ยวกลุ่มที่มาประชุม/สัมมนาในเมืองไทยนั้น มักจะมีกิจกรรมเสริมเพื่อนันทนาการด้วย ซึ่งจะส่งผลต่อการกระจายรายได้มายังอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

4. ความหมายและความเป็นมาของธุรกิจจัดสัมมนา/ประชุมในไทย

โดยแท้จริงแล้วอุตสาหกรรมไมซ์ก็พัฒนามาจากธุรกิจจัดประชุม/สัมมนา (Meeting: M) (Weber and Chon, 2002, p.1) ซึ่งการประชุมได้แบ่งเป็น 3 ประเภท ตามลักษณะองค์กรดังนี้ 1) การประชุมในกลุ่มสมาคม 2) การประชุมในกลุ่มบริษัท/องค์กรเอกชน และ 3) การประชุมในกลุ่มองค์กรของรัฐบาลและสถาบันการศึกษา

การประชุมระดับนานาชาติในไทยเริ่มขึ้นเมื่อใดนั้นยังไม่มีหลักฐานแน่ชัด มีเพียงการบันทึกว่า ในปีพ.ศ.2508 สมาคมสุขภาพจิตแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งมีฐานะเป็นองค์กรเอกชนองค์กรแรกที่ได้รับเกียรติให้จัดประชุมขึ้นในประเทศไทย และได้รับการอนุเคราะห์งบประมาณจากรัฐบาลไทย ส่วนหัวข้อที่ใช้ในการจัดประชุมครั้งนี้คือ “Family Life and Value System) จัดขึ้น ณ ศาลาสันติธรรม (ปัจจุบันคือสำนักงานองค์การสหประชาชาติ-United Nation) ในการประชุมครั้งนั้นมีผู้เข้าร่วมประชุมจาก 60 ประเทศทั่วโลก จำนวนสองร้อยกว่าคน

การประชุม หมายถึง มารวมกัน หรือเรียกให้มารวมกันเพื่อประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่ง มาร่วมพบกันเพื่อปรึกษาหารือ เช่น การประชุมกรรมการ (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525)

การประชุม หมายถึง การรวมกันของกลุ่มบุคคลหรือองค์กร โดยมีการวางแผนไว้ล่วงหน้า มีวัตถุประสงค์เพื่อปรึกษาหารือ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน หรือเพื่อประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งอันจะนำไปสู่ผลประโยชน์ทางสังคมและธุรกิจร่วมกัน

การประชุม หมายถึง การที่บุคคลมารวมตัว เพื่อพบปะสังสรรค์โดยมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน ตามเวลาและสถานที่ซึ่งมีการกำหนดไว้ล่วงหน้า โดยมีจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมที่แตกต่างกัน (รชพร จันทรสว่าง, 2553)

การประชุมนานาชาติ หมายถึง การประชุมที่มีผู้เข้าร่วมการประชุม 100 คนขึ้นไป และมีการพลัดเปลี่ยนประเทศเจ้าภาพมากกว่า 4 ประเทศขึ้นไป

สรุป การประชุม หมายถึง การรวมกลุ่มกันของบุคคลหรือองค์กร เพื่อพบปะสังสรรค์ โดยมีผู้เข้าร่วมการประชุม 100 คนขึ้นไป มีวัตถุประสงค์เพื่อปรึกษาหารือร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และมีกำหนดการไว้ล่วงหน้า

การสัมมนา (Seminar) หมายถึง การประชุมของผู้ที่ปฏิบัติงานลักษณะเดียวกัน หรือคล้ายกันแล้วพบปัญหาที่เหมือนกัน มาร่วมกันแสดงความคิดเห็น และหาแนวทางในการแก้ปัญหาร่วมกัน โดยให้ผู้เข้าร่วมประชุมมีโอกาสแสดงความคิดเห็น ปกติจะมีการบรรยายให้ความรู้พื้นฐานก่อน แล้วจึงแบ่งกลุ่มย่อย จากนั้นนำผลการอภิปรายของข้อสรุปของกลุ่มย่อยเสนอต่อที่ประชุม เพื่อรวบรวมเป็นข้อสรุปของที่ประชุมใหญ่

สรุป การสัมมนา หมายถึง การประชุมของผู้ที่ปฏิบัติงานลักษณะเดียวกัน มีประเด็นที่สนใจในเรื่องเดียวกัน หรือคล้ายกัน แล้วพบปัญหาที่เหมือนกัน มาร่วมกันแสดงความคิดเห็น และหาแนวทางในการแก้ปัญหาร่วมกัน โดยให้ผู้เข้าร่วมประชุมมีโอกาสแสดงความคิดเห็น แล้วรวบรวมข้อมูลเป็นข้อสรุปของที่ประชุม

5. ประเภทของการจัดประชุม

สำหรับการจัดประชุม (Meeting: M) หรือการประชุมนานาชาติของกลุ่มบริษัทเอกชน (International Corporate Meeting) โดยเป็นการประชุมของกลุ่มบุคคลหรือผู้แทนจากบริษัทเดียวกัน หรือบริษัทในเครือเดียวกัน ได้แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

5.1) International Meeting: การประชุมที่มีผู้เข้าร่วมการประชุมเดินทางมาจากประเทศต่างๆ ตั้งแต่ 2 ทวีปขึ้นไป

5.2) Regional Meeting: การประชุมที่ผู้เข้าร่วมการประชุมเดินทางมาจากประเทศต่างๆ ในทวีปเดียวกัน ตั้งแต่ 2 ประเทศขึ้นไป

5.3) National Offshore Meeting: การประชุมที่มีผู้เข้าร่วมเดินทางมาจากประเทศใดประเทศหนึ่งเพียงประเทศเดียว จากทวีปใดๆ มาร่วมประชุมกัน หรือมาร่วมประชุมกับประเทศเจ้าภาพ

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการศึกษาชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูงที่มาท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยจะทำการศึกษางานสัมมนาในความหมายของ การประชุมนานาชาติของกลุ่มบริษัทเอกชน โดยเป็นการประชุมของกลุ่มบุคคลหรือผู้แทนจากบริษัทเดียวกัน หรือบริษัทในเครือเดียวกัน ประเภท National Offshore Meeting: การประชุมที่มีผู้เข้าร่วมเดินทางมาจากประเทศใดประเทศหนึ่งเพียงประเทศเดียว จากทวีปใดๆ มาร่วมประชุมกัน หรือมาร่วมประชุมกับประเทศเจ้าภาพเท่านั้น

การท่องเที่ยวในแต่ละจังหวัด

ปัจจุบันประเทศไทยได้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมของชาวอินเดียที่ต้องการเดินทางไปเที่ยวและพักผ่อนในต่างประเทศ โดยในปี 2555 มีนักท่องเที่ยวชาวอินเดียเดินทางมาเที่ยวประเทศไทยประมาณ 1 ล้านคน ซึ่งส่วนมากเป็นนักท่องเที่ยวประเภทท่องเที่ยวซ้ำ ทำให้ประเทศไทยในขณะนี้ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวชาวอินเดียสูงกว่าประเทศใดๆ รวมถึงประเทศยอดนิยมอย่างสิงคโปร์และมาเลเซีย และยังทำให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่ชาวอินเดียนิยมเดินทางไปท่องเที่ยวมากที่สุดในโลกอีกด้วย

สิ่งที่ดึงดูดชาวอินเดียให้เดินทางมาเที่ยวประเทศไทยมีหลายประการด้วยกัน ได้แก่ ความหรูหราแต่ราคาประหยัดของสถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยสถานที่ท่องเที่ยวหรูหราของไทยมีราคาถูกเมื่อเทียบกับของประเทศอื่น และความสะดวกในด้านการเดินทาง ซึ่งปัจจุบันมีเที่ยวบินจากอินเดีย – กรุงเทพ กว่า 100 เที่ยวบิน โดยมีทั้งจากกรุงนิวเดลีและเมืองสำคัญของอินเดีย อาทิ ไฮเดอราบด์ เจนไน มุมไบ บังกาลอร์ นอกจากนี้ ประเทศไทยยังมีห้องพักโรงแรมที่ได้มาตรฐานเป็นจำนวนมาก ทำให้สำรองห้องพักได้ง่าย แม้แต่นักท่องเที่ยวที่มีงบประมาณจำกัดก็สามารถหาที่พักที่ดีได้

สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทยที่นักท่องเที่ยวชาวอินเดียนิยมได้แก่ กรุงเทพฯ พัทยา ภูเก็ต เชียงใหม่ กระบี่ หัวหิน และเกาะสมุย โดยในปัจจุบัน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) กำลังประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ ของประเทศไทยให้เป็นที่ยึดจองของชาวอินเดีย

นอกจากจะเดินทางท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนแล้ว ชาวอินเดียยังนิยมเดินทางมาประเทศไทยเพื่อจัดกิจกรรม MICE (Meetings, Incentives, Conventions, Exhibitions - การจัดประชุม การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัลและการจัดแสดงสินค้าและนิทรรศการนานาชาติ) โดยในปี 2553 ได้มีนักธุรกิจอินเดียเข้ามาจัดกิจกรรมนี้ในประเทศไทยกว่า 30,000 คน โดยสถานที่จัดกิจกรรมมักจะอยู่ในกรุงเทพ ในปัจจุบันสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (สสปน.) กำลังส่งเสริมให้ภาคธุรกิจอินเดียเดินทางมาจัดกิจกรรม MICE ในประเทศไทยมากขึ้น โดยจะกระจายไปตามสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ ในต่างจังหวัด

นอกจากนี้ คู่บ่าว - สาว ชาวอินเดียยังนิยมเดินทางมาจัดงานแต่งงานในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ โดยในการจัดงานแต่ละครั้งจะมีแขกบินไปร่วมงานตั้งแต่ 50 - 600 คน โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 200 คน และในปัจจุบัน ชาวอินเดียเริ่มนิยมเดินทางมาจัดงานครบรอบต่างๆ ในประเทศไทยมากขึ้นอีกด้วย (กระทรวงการต่างประเทศ, 2556)

ความสนใจมาเที่ยวประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวอินเดียนี้ เนื่องมาจากว่าประเทศไทยมีทรัพยากรทั้งทางธรรมชาติและวัฒนธรรมที่อุดมสมบูรณ์ มีชื่อเสียงติดอันดับโลกและดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวมีความแตกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ ซึ่งผู้วิจัยจะแสดงรายละเอียดข้อมูลพื้นฐานทางการท่องเที่ยวแยกตามจังหวัด ดังนี้

1. จังหวัดกรุงเทพมหานคร

กรุงเทพฯ หรือ บางกอก เมืองหลวงของประเทศไทย เริ่มก่อตั้งภายหลังจากที่พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชทรงครองราชย์ปราบดาภิเษกเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชจักรีวงศ์ เมื่อวันเสาร์ที่ 6 เมษายน เดือน 5 แรม 9 ค่ำ ปีชวด พ.ศ. 2325 พระองค์ได้โปรดเกล้าฯ ให้สร้างพระราชวังทางฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาฟากตะวันออก เนื่องจากเป็นชัยภูมิที่ดีกว่ากรุงธนบุรี เพราะมีแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นแนวคูเมืองทางด้านตะวันตกและด้านใต้

อาณาเขตของกรุงเทพฯ ในขั้นแรกถือเอาแนวคูเมืองเดิมฝั่งตะวันออกของกรุงธนบุรี คือ แนวคลองหลอด ตั้งแต่ปากคลองตลาดจนออกสู่ แม่น้ำเจ้าพระยาบริเวณสะพานพระปิ่นเกล้า เป็นบริเวณเกาะรัตนโกสินทร์ มีพื้นที่ประมาณ 1.8 ตารางกิโลเมตร

บริเวณที่สร้างพระราชวังนั้นเดิมเป็นที่อยู่อาศัยของพระยาราชเศรษฐี และชาวจีน ซึ่งได้โปรดเกล้าฯ ให้ย้ายไปอยู่ที่สำเพ็ง ในการก่อสร้างพระราชวัง โปรดเกล้าฯ ให้พระยาธรรมาธิบดี กับพระยารัตนาธิเบศร์เป็นแม่กองคุมการก่อสร้าง ได้ตั้งพิธียกเสาหลักเมือง เมื่อวันอาทิตย์ เดือน 6 ขึ้น 10 ค่ำ ย่ำรุ่งแล้ว 54 นาที (21 เมษายน 2325) พระราชวังแล้วเสร็จ

เมื่อ พ.ศ. 2328 จึงได้จัดให้มีพิธีบรมราชาภิเษกตามแบบแผนรวมทั้งงานฉลองพระนคร โดยพระราชทานนามพระนครใหม่ว่า “กรุงเทพมหานคร บวรรัตนโกสินทร์ มหินทรายุธยา มหาดิลกภพ นพรัตนราชธานีบูรีรมย์ อุดมราชนิเวศน์มหาสถาน อมรพิมานอวตารสถิต สักกะทัตติยวิษณุกรรมประสิทธิ์” ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเปลี่ยนคำว่า “บวรรัตนโกสินทร์” เป็น “อมรรัตนโกสินทร์” และในสมัยจอมพลถนอม กิตติขจร เป็นนายกรัฐมนตรีได้รวมจังหวัด ธนบุรีเข้าไว้ด้วยกันกับ กรุงเทพฯ แล้วเปลี่ยนชื่อเป็น “กรุงเทพมหานคร” เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2515

กรุงเทพฯ มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมายและหลากหลายประเภท เป็นเมืองแห่งสีสันทั้งในยามค่ำคืนและยามกลางวัน เต็มไปด้วยเรื่องราวทางประวัติศาสตร์และความรู้รอบตัว ท่องเที่ยวได้ไม่จำกัดเวลาและไม่จำเป็นต้องมีงบประมาณมากแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญและมีอยู่เป็นจำนวนมากมากของกรุงเทพฯ คือแหล่งท่องเที่ยวประเภทพระราชวังและวัด ที่น่าสนใจ ได้แก่ พระบรมมหาราชวัง พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท พระที่นั่งจักรีมหาปราสาท วัดพระศรีรัตนมหาศาสดาราม วัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามราชวรมหาวิหาร เป็นต้นสำหรับแหล่งท่องเที่ยวประเภทพิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ อนุสาวรีย์ และโบราณสถานที่น่าสนใจ ก็มีมากมาย เช่น หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลปพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร เป็นต้นส่วนสถานที่ท่องเที่ยวประเภทสวนสัตว์ สวนสนุก และการแสดง ก็มีอยู่เป็นจำนวนมาก ที่น่าสนใจ ได้แก่ สวนสัตว์ดุสิต สวนสัตว์เปิดซาฟารีเวิลด์ สวนสยาม โรงละครสยามนิรมิต เป็นต้น แม้ดูผิวเผิน กรุงเทพฯ จะเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยคอนกรีตและตึกสูง แต่กรุงเทพฯ ก็ยังมีแหล่งท่องเที่ยวประเภทสวนสาธารณะและสวนสุขภาพอันร่มรื่น ที่เป็นทั้งสถานที่พักผ่อนหย่อนใจและเป็นสถานออกกำลังกายอยู่หลายแห่งทั่วเมืองและที่ขาดไม่ได้สำหรับการท่องเที่ยวกรุงเทพฯ คือแหล่งช้อปปิ้งต่างๆ ได้แก่ ย่านเยาวราช ตลาดนัดจตุจักร สวนลุมไนต์บาซาร์ ย่านสยามสแควร์ ย่านประตูน้ำ ย่านสีลม ย่านสุขุมวิท ถนนข้าวสาร ตลาดน้ำตลิ่งชัน รวมถึงตลาดนัดและห้างสรรพสินค้าต่างๆ นอกจากนี้ยังมีสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ อีก เช่น ชายทะเลบางขุนเทียน สนามมวยเวทีราชดำเนิน หอสมุดแห่งชาติ สะพานพระราม 8 เป็นต้น (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2556)

2. จังหวัดเชียงใหม่

นพบุรีศรีนครพิงค์เชียงใหม่ หรือเวียงพิงค์ ก่อตั้งโดยพญามังรายมหาราช ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์มังรายเมื่อ พ.ศ. 1839 ราชวงศ์นี้ได้ปกครองต่อมายาวนาน 200 ปี เมืองนี้จึงตกเป็นเมืองขึ้นของพม่าใน พ.ศ. 2101 ต่อมาในปี พ.ศ. 2317 พระเจ้าตากสินมหาราช

ขับไล่ พม่าจนพ่ายแพ้ไป เชียงใหม่จึงรวมเข้าในอาณาจักรสยามนับแต่นั้นมา ต่อมาในสมัย พระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก เชียงใหม่มีฐานะเป็นเมืองประเทศราช

เมื่อมีการปรับปรุงการปกครองส่วนภูมิภาคในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเชียงใหม่เปลี่ยนฐานะเป็นมณฑลพายัพ และเป็นจังหวัดในสมัย พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ปัจจุบันเชียงใหม่ นับเป็นเมืองใหญ่ และสำคัญที่สุด ของภาคเหนือ ในขณะที่เดียวกันก็ยังเป็นเมืองที่รวบรวมศิลปกรรม โบราณวัตถุ ตลอดจน วัฒนธรรมดั้งเดิมของล้านนาไทยเอาไว้

โดยทั่วไปแล้วพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ส่วนใหญ่เป็นป่าละเมาะและภูเขา มีที่ราบ อยู่ตอนกลางตามสองฟากฝั่งแม่น้ำปิง ช่วงฤดูหนาวจัดเป็นช่วงที่เหมาะสมสำหรับการ ท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ ช่วงนั้นจะมีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะช่วงวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ และวันหยุดเทศกาล ทำให้การจราจรในย่านตัวเมืองติดขัด แนะนำให้ใช้รถสอง แถว หรือเช่ารถจักรยาน รถมอเตอร์ไซด์ ขี่เที่ยวในย่านตัวเมืองเชียงใหม่จะสะดวกที่สุด

การขับรถเดินทางท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่างๆ ที่สภาพเส้นทางลาดชันไปตาม ไหล่เขา ผู้ขับต้องใช้ความระมัดระวังเพิ่มขึ้นและเคารพกฎจราจรอย่างเคร่งครัด

ช่วงเวลาสำหรับการดูนกบนดอยอินทนนท์ คือ ช่วงเดือนตุลาคม-กุมภาพันธ์ ซึ่งจะมียอดนกหายากชนิดต่างๆ มาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ในเชียงใหม่มีสถานที่ชมดอกนางพญา เสือโคร่ง หรือซากุระเมืองไทยอยู่หลายแห่ง แต่ละแห่งสวยงามไม่แพ้กัน เช่น ดอยอินทนนท์ ดอยขุนแม่ยะ ดอยขุนช่างเคี่ยน ดอกนางพญาเสือโคร่งมักออกดอกบานสะพรั่งพร้อมกันทั้ง ต้นในช่วงระหว่างเดือนธันวาคม-กุมภาพันธ์ ควรตรวจสอบข้อมูลก่อนเดินทางไปท่องเที่ยว

3. จังหวัดเชียงราย

เชียงราย เป็นจังหวัดที่อยู่เหนือสุดของประเทศไทย ห่างจากกรุงเทพฯ 829 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 11,678 ตารางกิโลเมตร ภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นภูเขา มีที่ราบ อันอุดมสมบูรณ์ริมฝั่งแม่น้ำหลายสาย แบ่งการปกครองออกเป็น 18 อำเภอ คือ อำเภอเมือง เชียงราย อำเภอเชียงของ อำเภอพาน อำเภอแม่จัน อำเภอเชียงแสน อำเภอแม่สาย อำเภอ แม่สรวย อำเภอเวียงป่าเป้า อำเภอป่าแดด อำเภอเวียงชัย อำเภอพญาเม็งราย อำเภอเทิง อำเภอเวียงแก่น อำเภอแม่ฟ้าหลวง อำเภอขุนตาล อำเภอแม่ลาว อำเภอเวียงเชียงรุ้ง และ อำเภอดอยหลวง

เชียงราย ดินแดนแห่งขุนเขา เป็นจังหวัดที่อยู่เหนือสุดของประเทศไทย เป็น เมืองเก่าแก่ที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานตั้งแต่สมัยเชียงแสนของพญามังราย ผู้ก่อตั้งเมือง

เชียงรายบนพื้นที่ราบลุ่มแม่น้ำกก อุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้บนดอยสูงที่สลับซับซ้อน เป็นแหล่งกำเนิดต้นน้ำและน้ำตกอันงดงามหลายแห่ง และมีเทือกเขาผีปันน้ำที่เป็นพรมแดนกันประเทศสหภาพพม่าจนถึงด้านทิศเหนือ อีกทั้งเป็นจุดแรกที่แม่น้ำโขงไหลผ่านประเทศไทย เป็นพรมแดนกั้นกลางระหว่างประเทศไทยกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เชียงรายมีประชากรหลายเชื้อชาติ ทั้งชาวไทยพื้นราบ ชาวไทยภูเขา และชาวจีนฮ่อที่อพยพเข้ามาอาศัยอยู่บนดอยสูง แต่ละชนชาติจะมีประเพณี วัฒนธรรม และวิถีชีวิตที่มีเอกลักษณ์ เป็นเสน่ห์อีกอย่างที่ทำให้เชียงรายได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

ลักษณะภูมิประเทศทางทิศเหนือติดต่อกับสหภาพพม่า ทิศใต้ติดต่อกับจังหวัดพะเยา ทิศตะวันออกติดต่อกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ทิศตะวันตกติดต่อกับจังหวัดเชียงใหม่

ช่วงฤดูหนาวเป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุดในการเดินทางไปท่องเที่ยวจังหวัดเชียงราย บรรยากาศตามดอยต่างๆ จะหนาวเย็นสดชื่น โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวย่านดอยตุง ดอยแม่สลอง ภูชี้ฟ้า ผาตั้ง ยามเช้ามีโอกาสเห็นทะเลหมอกที่สวยงาม ช่วงปีใหม่มีเทศกาลงานปีใหม่ชาวไทยภูเขาหลายเผ่า มีการละเล่น การแสดงในชุดประจำเผ่าสวยงาม เช่น เผ่าม้งจะจัดงานปีใหม่ช่วงสัปดาห์สุดท้ายของธันวาคมถึงต้นเดือนมกราคม เผ่าอาข่าจัดงานปีใหม่ลูกช้างช่วงปลายเดือนธันวาคม เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีความสวยงามในพื้นที่คือ มีดอกซากุระที่ดอยแม่สลองมักออกดอกบานสะพรั่งในช่วงเดือนธันวาคม-กุมภาพันธ์ของทุกปี

แหล่งช้อปปิ้งยอดนิยมคือ ช้อปปิ้งที่ตลาดแม่สาย และสามารถข้ามไปตลาดท่าขี้เหล็กฝั่งพม่าได้อีกด้วย นอกจากนี้ยังมีการล่องเรือลำน้ำกกเพื่อชมวิถีชีวิตริมฝั่งแม่น้ำทั้ง 2 ข้าง ซึ่งจะได้บรรยากาศที่โรแมนติกสำหรับนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก

4. จังหวัดตราด

เมืองตราดสันนิษฐานว่า เพี้ยนมาจากคำว่า “กราด” ที่เป็นชื่อของต้นไม้ชนิดหนึ่งที่ใช้ทำไม้กวาด ต้นไม้ชนิดนี้มีขึ้นอยู่รอบเมืองตราด ซึ่งในสมัยนั้น มีต้นกราดเป็นจำนวนมาก แต่พอถึงในสมัยกรุงศรีอยุธยา รัชสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เมืองตราดมีชื่อในขณะนั้นว่า “บ้านบางพระ” จังหวัดตราด หรือเมืองทุ่งใหญ่ปรากฏชื่อในทำเนียบหัวเมืองสมัยพระเจ้าปราสาททอง (พ.ศ. 2178) ว่าเป็นหัวเมืองชายทะเล สังกัดฝ่ายการต่างประเทศ ซึ่งเกี่ยวข้องกับด้านการคลัง ตราดเป็นหนึ่งในเมืองท่าชายทะเล มีชัยภูมิเหมาะกับการแวะ

จอดเรือเพื่อขนถ่ายซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้า เดิมเสบียงอาหาร น้ำจืดบริเวณอ่าวเมืองตราด จึงเป็นแหล่งที่ตั้งชุมชนของพ่อค้าชาวจีนที่เดินทางเข้ามาค้าขาย

ตราดนับเป็นเมืองศูนย์กลางการค้าแห่งหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในช่วงปลายอยุธยา สินค้าที่ส่งออกขายยังแดนไกลโดยเฉพาะของป่า เช่น เขากวาง หนังสัตว์ ไม้หอม และเครื่องเทศต่างๆ ล้วนมาจากเขตป่าเขาชายฝั่งทะเลตะวันออก แถบระยอง จันทบุรี ตราด โดยลำเลียงสินค้าผ่านมาตามแม่น้ำเขาสมิง ออกสู่ปากอ่าวตราด

เมื่อครั้งสงครามกู้เอกราช สมเด็จพระเจ้าตากสินทรงเลือกตราดเป็นเมืองหน้าด่านกันชน ทำหน้าที่ส่งเสบียงอาหารก่อนเคลื่อนกองทัพเรือออกจากจันทบุรี

ในสมัยรัชกาลที่ 1 เมืองตราดยังเป็นเมืองท่าสำคัญแห่งหนึ่งเช่นเดียวกับในสมัยอยุธยา ในสมัยรัชกาลที่ 3 ไทยทำศึกกับเจ้าอนุวงศ์เมืองเวียงจันทน์ ซึ่งต่อมาหันไปสวามิภักดิ์กับญวน ไทยกับญวนผัดใจกันจนต้องทำสงครามกันในปี พ.ศ. 2371 ตราดเป็นแหล่งกำลังพล และเสบียงอาหารมีการตั้งป้อมค่ายอยู่ที่ บ้านแหลมหิน ปากอ่าวเมืองตราด

สมัยรัชกาลที่ 5 ฝรั่งเศสได้ส่งกองทัพเรือเข้ายึดจันทบุรี ปี ร.ศ. 112 (พ.ศ.2436) และคืนให้ไทยในปี พ.ศ. 2447 โดยแลกกับเมืองตราดตั้งแต่แหลมสิงห์ไปจนถึงเกาะกูด รวมทั้งเมืองปัจจันตคีรีเขตร (เกาะกง) ต่อมารัฐบาลไทยเห็นว่าตราดมีความสำคัญทางยุทธศาสตร์ และพลเมืองส่วนใหญ่เป็นคนไทย ด้วยพระปรีชาสามารถของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ฝรั่งเศสจึงยินยอมทำสัญญายกเมืองตราดกับเมืองด่านซ้ายฝั่งขวาของแม่น้ำโขง (เมื่อหันหน้าไปทางปากแม่น้ำ) คืนให้กับไทยโดยแลกเปลี่ยนกับพระตะบอง เสียมราฐ ศรีโสภณ เมื่อวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2449 โดยฝ่ายไทยมีพระยามหาอำมาตยาธิบดี ซึ่งในขณะนั้นเป็นพระยาศรีเทพ ตำแหน่งปลัดทูลฉลอง กระทรวงมหาดไทย เป็นหัวหน้าผู้แทนรัฐบาลไทย ฝ่ายฝรั่งเศสมีเมอซีเออร์รูโซ เรซิดังเป็นหัวหน้าผู้แทนรัฐบาลฝรั่งเศสได้กระทำพิธีส่ง และรับมอบกัน ณ ศาลากลางจังหวัด และฝรั่งเศสยอมถอนทหารออกไปเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2450

ในช่วงสงครามอินโดจีน (พ.ศ. 2483-2484) ฝรั่งเศสพยายามเข้ายึดเมืองตราด อีกเมื่อวันที่ 17 มกราคม พ.ศ. 2484 กองทัพเรือไทยได้เข้าต่อสู้ขัดขวางกองทัพเรือฝรั่งเศสที่ล่องลำรำนาน น้ำไทยอย่างกล้าหาญ รักษาเมืองยุทธศาสตร์ที่อุดมสมบูรณ์แห่งนี้ได้

ปี พ.ศ. 2521 เกิดสงครามสู้รบในกัมพูชา ชาวเขมรนับแสนหนีตายทะลักเข้ามาในเขตไทยทางเทือกเขาบรรทัด เขตพรมแดนด้านตะวันออก เส้นทางหลวงหมายเลข 318 จากตัวเมืองตราดเลียบขนานเทือกเขาบรรทัด และชายฝั่งทะเลสู่อำเภอคลองใหญ่เป็นเส้นทางยุทธศาสตร์สายสำคัญ เมื่อสงครามสงบลงในปี พ.ศ. 2529 เส้นทางสายนี้ได้แปร

เปลี่ยนเป็นเส้นทางการค้าระหว่างชายแดนไทย-กัมพูชา บริเวณตลาดหาดเล็ก สุดเขตชายแดนไทย และเป็นจุดเริ่มต้นการเดินทางต่อไปยังเกาะกง

การขุดพบ “พลอยแดง” หรือ “ทับทิมสยาม” ในเขตอำเภอบ่อไร่เมื่อปี พ.ศ. 2514 ก่อกระแสนตื่นพลอย ผู้คนจากทั่วสารทิศหลั่งไหลเข้ามาแสวงโชคที่นี่ ความเจริญทุกด้านมุ่งสู่บ่อไร่จนกลายเป็นเมืองใหญ่คู่กับตัวเมืองตราด พื้นที่ที่เคยเป็นป่าทึบกลายเป็นหลุมบ่อ เมื่อทรัพยากรสิ้นในดินเริ่มหมดไปในปี พ.ศ. 2534 บ่อไร่กลายเป็นเมืองร้าง เหลือไว้เพียงอาคารร้านค้าซึ่งเป็นอนุสรณ์แห่งความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ

จังหวัดตราด อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ 315 กิโลเมตร เป็นจังหวัดชายแดนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย แบ่งการปกครองออกเป็น 5 อำเภอ กับ 2 กิ่งอำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอเขาสมิง อำเภอแหลมงอบ อำเภอคลองใหญ่อำเภอบ่อไร่ กิ่งอำเภอเกาะกูด และกิ่งอำเภอเกาะช้าง

ตราดเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของประเทศ เพราะเป็นที่ตั้งของเกาะที่สวยงามจำนวนมาก จนได้ชื่อว่าเป็น “เมืองเกาะครึ่งร้อย” โดยมีเกาะที่สำคัญที่สุดคือเกาะช้าง ที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 2 ของประเทศ รองจากเกาะภูเก็ตนอกจากนี้ จังหวัดตราดยังมีทรัพยากรธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ มีการคมนาคมทางถนนที่สะดวกสบาย และมีสนามบินที่มีเที่ยวบินพาณิชย์ขึ้น-ลงเป็นประจำทุกวัน ทำให้เมืองแห่งนี้มีศักยภาพในการท่องเที่ยวสูง พร้อมทั้งจะพัฒนาไปเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญยิ่งขึ้นต่อไป

แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงได้แก่ ตลาดพลอยอำเภอบ่อไร่มีการซื้อขายพลอยในช่วงเช้าจนถึงประมาณ 10.00 น. หากต้องการไปเที่ยวควรจัดสรรเวลาให้ดี ปัจจุบันธุรกิจค้าขายพลอยค่อนข้างซบเซา เพราะพลอยมีจำนวนน้อยลงมากและหาได้ยาก

นอกจากนี้ยังมีตลาดชายแดนบ้านหาดเล็ก มีสินค้ามากมายหลายชนิดให้เลือกซื้อหา ทั้งนาฬิกา เข็มขัด เครื่องหนัง น้ำหอม ไปจนถึงไม้กอล์ฟ

5. จังหวัดภูเก็ต

คำว่า “ภูเก็ต” นั้นเชื่อว่าเพี้ยนมาจากภาษามลายูคือ “บุกิต” ซึ่งแปลว่าภูเขา ภูเก็ตเป็นเมืองที่มีมานานตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย โดยตัวเมืองอยู่ที่ถลาง ซึ่งเป็นเมืองเล็กๆ เมืองถลางเดิมมีขุนนางไทยคอยดูแลรักษาผลประโยชน์ เพราะฝรั่งชาติฮอลันดามารับซื้อสินค้าจำพวกแร่ ต่อมาถึงรัชกาลที่ 1 พระเจ้ากรุงอังวะยกกองทัพเข้ามารุกรานหัวเมืองฝ่ายตะวันตกแถบชายทะเลของไทยในปี พ.ศ. 2328 โดยแบ่งกองทัพยกไปตีเมืองกระ ระนอง

ชุมพร ไชยา ตลอดลงไปถึงเมืองนครศรีธรรมราช ขณะนั้นกองทัพกรุงเทพฯ ยังติดพันการศึก ที่กาญจนบุรี ยกมาช่วยไม่ทัน พม่าส่งแม่ทัพชื่อยี่หวุ่น ยกทัพเรือมาตีได้ตะกั่วทุ่ง ตะกั่วป่า แล้วเลยไปตั้งค่ายล้อมเมืองถลางไว้ ขณะนั้นพระยาถลาง ถึงแก่กรรมยังไม่ได้ตั้งเจ้าเมืองใหม่ ภริยาเจ้าเมืองถลางชื่อจัน กับน้องสาวชื่อมุก จึงคิดอ่านกับกรรมการทั้งปวง ตั้งค่ายใหญ่ขึ้น 2 ค่าย ป้องกันรักษาเมืองเป็นสามารภ พม่าล้อมเมืองอยู่เดือนเศษเมื่อหมดเสบียงก็เลิกทัพ กลับไป

ต่อมาพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกโปรดเกล้าฯ พระราชทานเครื่องยศให้วีรสตรีทั้งสองเป็นท้าวเทพกษัตรีและท้าวศรีสุนทร เป็นที่น่าภาคภูมิใจแก่ชาวเมือง ตลอดมา เกาะถลางหรือเมืองถลางได้เปลี่ยนชื่อเป็นเกาะภูเก็ต หรือเมืองภูเก็ตในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

ภูเก็ต ได้ชื่อว่าเป็นไข่มุกแห่งอันดามัน เมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลก ในด้านความสวยงามของทิวทัศน์ และหาดทราย น้ำทะเลสีฟ้าใสพร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวครบครัน เป็นเกาะใหญ่ที่สุดของประเทศไทย มีฐานะเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ ตั้งอยู่ทางชายฝั่งทะเลตะวันตกของประเทศไทยในน่านน้ำทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย มีพื้นที่ประมาณ 543.00 ตารางกิโลเมตร ความยาวสุดของเกาะภูเก็ต วัดจากทิศเหนือถึงทิศใต้ประมาณ 48.70 กิโลเมตร และส่วนกว้างที่สุดวัดจากทิศตะวันออกถึงทิศตะวันตก ประมาณ 21.30 กิโลเมตร ภูเก็ตแบ่งออกเป็น 3 อำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอถลาง และอำเภอกะทู้ สำหรับนักท่องเที่ยวที่หลงใหลหาดทรายขาว น้ำทะเลใส แสงแดดจัดแจ่ม และความสะดวกสบายทั้งด้านการเดินทาง ที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก บริษัทนำเที่ยว การแสดงอันเต็มไปด้วยสีสัน ฯลฯ ย่อมไม่มีใครไม่นึกถึงภูเก็ต เกาะนี้โอบล้อมด้วยน้ำทะเลสีเขียวมรกตและมีหาดทรายขาวเนียน เหมาะแก่การพักผ่อน รวมทั้งยังเอื้อต่อการทำกิจกรรมสนุกในทะเลและริมทะเลอีกด้วย ความโดดเด่นของชายทะเลและกลุ่มเกาะในภูเก็ตเกิดจากภูมิประเทศที่เป็นชายฝั่งทะเลลดตัว พื้นที่ส่วนที่ต่ำจะจมอยู่ใต้น้ำ ปรากฏเฉพาะยอดสูงเหลี่ยมล้ำเหนือผิวน้ำทะเลเป็นกลุ่มเกาะน่าเที่ยว สำหรับตัวเกาะใหญ่คือภูเก็ต นั้นทางฝั่งตะวันตกมีลักษณะเป็นอ่าวเว้าแหว่ง และปูลาดด้วยเม็ดทรายละเอียด เช่น หาดป่าตอง หาดกะตะ หาดกะรน เป็นต้น ส่วนทางด้านตะวันออกส่วนใหญ่เป็นป่าชายเลนและหาดโคลน ขณะที่บริเวณทิศใต้มีแนวปะการังสวยงาม นอกจากตัวเกาะใหญ่แล้ว เกาะเล็กเกาะน้อยที่ตั้งอยู่รอบๆ ก็เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่ควรมองข้ามเพราะมีหาดทรายขาว น้ำทะเลใสเช่นเกาะราชา เกาะเฮ เกาะมะพร้าว เป็นต้น ไม่เพียงเพราะภูมิประเทศงดงามทำให้ภูเก็ตเติบโตเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ ที่นี้ยังเต็มเปี่ยมด้วยเรื่องราวทางวัฒนธรรมที่สั่งสมหล่อหลอมอยู่ในวิถี

ชีวิตของผู้คน บ่งบอกถึงความรุ่งเรืองอันยาวนานนับแต่ยุคต้นคริสตกาล ภูเก็ตซึ่งขณะนั้นมีชื่อว่า "ถลาง" เป็นเกาะที่นักเดินเรือ ซึ่งเดินทางระหว่างจีนและอินเดียรู้จักในนาม "จิงซีลอน" เป็นทั้งท่าเรือและศูนย์กลางการค้า โดยมีสินค้าเด่นคือแร่ดีบุก เป็นสินทรัพย์ในดินที่สร้างรายได้ให้เมืองสืบต่อมาเนิ่นนาน ล่วงมาสมัยรัชกาลที่ 1 ก็เกิดเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ขึ้น เมื่อพม่ายกทัพมาตีเมืองถลาง ขณะนั้นเจ้าเมืองเพิ่งถึงแก่อนิจกรรม คุณหญิงจันผู้เป็นภรรยา และคุณมุกน้องสาว จึงร่วมกันนำกำลังผู้คนรับมือกับการตีเมืองของพม่าด้วยแผนการอันแยบยล จนพม่าถอยทัพกลับไปเพราะความกล้าหาญและคุณงามความดีนี้ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชจึงพระราชทานบรรดาศักดิ์ให้คุณหญิงจันเป็นท่านท้าวเทพกระษัตรีและคุณมุกเป็นท้าวศรีสุนทร ปรากฏนามกระต๊องในฐานะวีรสตรีไทยมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อบ้านเมืองสงบ บรรยาการของการค้าขายก็กลับมาคึกคัก โดยเฉพาะในสมัยรัชกาลที่ 5 เมื่อความต้องการแร่ดีบุกของตลาดโลกเพิ่มขึ้นจนแรงงานขุดแร่ไม่เพียงพอ ถึงขนาดต้องรับคนจีนที่ทำเหมืองแร่อยู่ในปีนังและสิงคโปร์มาเป็นคนงาน ยุคนั้นเองที่ชาวจีนฮกเกี้ยนได้เข้ามาตั้งรกรากในภูเก็ต มีการสร้างที่อยู่อาศัยในรูปแบบสถาปัตยกรรมโคโลเนียลและตกแต่งรายละเอียด ด้วยศิลปะจีนอันเป็นเอกลักษณ์ของภูเก็ตเช่นที่เห็นทุกวันนี้ จะเห็นได้ว่าเกาะแห่งนี้เต็มไปด้วยคุณค่า ทั้งในด้านประวัติศาสตร์ ความเป็นมาและทรัพยากรธรรมชาติที่มากมาย ทั้งบนดินและใต้น้ำรวมถึงแหล่งท่องเที่ยวสารพัดที่เที่ยวได้ตลอดทั้งปี

6. จังหวัดกระบี่

กระบี่ เมืองชายทะเลในฝันงดงามด้วยหาดทรายขาว น้ำทะเลใส ปะการังสวย ถ้ำโตรกชะงักผา และหมู่เกาะน้อยใหญ่กว่า 130 เกาะ รวมกันเป็นมนต์เสน่ห์ที่สร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวที่มาเยือน

กระบี่ เป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลอันดามัน ห่างจากกรุงเทพฯ 814 กิโลเมตร มีเนื้อที่ 4,708 ตารางกิโลเมตร ประกอบด้วยภูเขา ที่ดอน ที่ราบ หมู่เกาะน้อยใหญ่กว่า 130 เกาะ อุดมไปด้วยป่าชายเลน ตัวเมืองกระบี่มีแม่น้ำยาวประมาณ 5 กิโลเมตร ไหลลงสู่ทะเลอันดามันที่ตำบลปากน้ำ นอกจากนี้ยังมี คลองปากสั้ย คลองกระบี่ใหญ่ และคลองกระบี่น้อย มีต้นกำเนิดจากเทือกเขาที่สูงที่สุดในจังหวัดกระบี่ คือ เทือกเขาพนมเบญจา จังหวัดกระบี่เคยเป็นแหล่งชุมชนโบราณก่อนประวัติศาสตร์ มีการขุดค้นพบเครื่องมือยุคหินจำนวนมาก โดยเฉพาะในเขตอำเภอคลองท่อม อีกทั้งยังพบภาพเขียนสีโบราณบนผนังถ้ำหลายแห่ง เช่น ถ้ำผีหัวโต เป็นต้นนอกเหนือจากการเป็นชุมชนเก่าแก่ กระบี่ยังจะเป็นศูนย์กลางการเดินทางข้ามคาบสมุทรมลายูจากฝั่งตะวันตกไปยังฝั่งตะวันออก และเป็นศูนย์กลางทางการค้าอีกด้วย โดยพบหลักฐานสำคัญคือลูกปัดโบราณจำนวนมากในเขตอำเภอคลองท่อมจนกระทั่งเข้าสู่ยุค

ประวัติศาสตร์ นักโบราณคดีสันนิษฐานว่า กระบี่คือเมืองบันไทยสมอ ซึ่งเป็น 1 ใน 12 เมืองนักษัตร ขึ้นอยู่กับอาณาจักรตามพรลิงค์ (นครศรีธรรมราช) โดยมีรูปปลิงเป็นตราประจำเมือง และเป็นชุมชนซึ่งมีผู้คนอาศัยอยู่เรื่อยมาจนกระทั่งถึงสมัยรัตนโกสินทร์ในช่วงต้นรัตนโกสินทร์ เมื่อเมืองถลาง (หรือภูเก็ต) ถูกพม่าเผาทำลาย กระบี่จึงได้รับการพัฒนาให้เป็นเมืองท่าทดแทน ในยุคนี้นี้มีการคล้องช้างป่าที่บ้านปากไสยกันอย่างเป็นล่ำเป็นสัน ช่วงนี้เองที่มีผู้คนอพยพมาตั้งหลักแหล่งมากขึ้นจนกลายเป็นชุมชนใหญ่ และเจริญขึ้นเป็นแขวงเมือง ชื่อแขวงเมืองปากไสย โดยต่อมาได้ย้ายเมืองมาอยู่ริมทะเล บริเวณปากแม่น้ำกระบี่ เพราะที่ตั้งเมืองเดิมอยู่ลึกเข้าไปในแผ่นดินนั้นไม่สะดวกต่อการค้าขายทางเรือกระทั่งถึงปี พ.ศ. 2415 ตรงกับรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดเกล้าฯ ให้ยกฐานะแขวงเมืองปากไสยขึ้นเป็นเมือง และพระราชทานนามว่า “เมืองกระบี่” ขึ้นอยู่กับนครศรีธรรมราช จากนั้นจึงโอนไปขึ้นกับมณฑลภูเก็ตใน พ.ศ. 2439 จนถึง พ.ศ. 2444 ได้ย้ายเมืองมาอยู่ ณ ที่ตั้งของศาลากลางหลังปัจจุบัน และได้รับการยกฐานะเป็นจังหวัดใน พ.ศ. 2476 ตรงกับรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จังหวัดกระบี่แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 8 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองกระบี่ อำเภออ่าวลึก อำเภอปลายพระยา อำเภอเขาพนม อำเภอคลองท่อม อำเภอลำทับ อำเภอเกาะลันตา และอำเภอเหนือคลอง

จากหลักฐานทางโบราณคดี สันนิษฐานได้ว่า บริเวณเมืองกระบี่เคยเป็นแหล่งชุมชนโบราณที่เก่าแก่มาแห่งหนึ่งในประเทศไทย ตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ และต่อเนื่องมาถึงสมัยประวัติศาสตร์ นอกจากนี้ ยังมีข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับชื่อเมืองกระบี่ว่าอาจมาจากความหมายที่แปลว่า ดาบ เนื่องจากมีตำนานเล่าสืบต่อกันมาเกี่ยวกับการขุดพบมีดดาบโบราณก่อนที่จะสร้างเมือง

สำหรับแหล่งท่องเที่ยวในเมืองกระบี่นั้นมีมากมาย ได้แก่ เขาชนาน้ำ สุสานหอย อ่าวนาง สระมรกด ป่าพรุท่าปอม คลองสองน้ำ อุทยานแห่งชาติเขาพนมเบญจา อุทยานแห่งชาติธารโบกขรณี พิพิธภัณฑ์สถานวัดคลองท่อม น้ำตกร้อนคลองท่อม เกาะพีพี หาดไร่เลย์ เป็นต้น

7. จังหวัดพังงา

พังงา เป็นจังหวัดที่มีภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นป่าเขา มีพื้นที่ 4,170.90 ตารางกิโลเมตร อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 788 กิโลเมตร ชื่อของจังหวัดนั้น เดิมน่าจะเรียกว่า “เมืองงูงา” ตามชื่อเขางา หรือเขาพังงา ซึ่งอยู่ในตัวเมืองพังงาในปัจจุบัน เมื่อตั้งเมืองขึ้น จึงเรียกกันว่า “เมืองงูงา” เมืองงูงานี้อาจตั้งชื่อให้คล้องจองเป็นคู่กับเมืองภูเก็ต มาแต่เดิมก็ได้ แต่เหตุที่เมืองงูงากลายเป็นเมืองพังงานั้น สันนิษฐานว่าน่าจะมาจากเมืองงูงาเป็นเมืองที่มีแร่อุดมสมบูรณ์ จึงมีฝรั่งมาติดต่อซื้อขายแร่ดีบุกกันมาก และฝรั่งเหล่านี้คงจะออกเสียงเมือง

งาเป็นเมือง “พังงา” แต่เดิมฝรั่งเขียนเมืองงาว่า PHUNGA หรือ PUNGA ซึ่งอาจอ่านว่า งา หรืออ่านว่า พังงา หรือพังกา ก็ได้

ประวัติศาสตร์เมืองพังงาจากพงศาวดาร ปรากฏว่าก่อนสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ นั้น เมืองพังงาเป็นเมืองแขวงขึ้นอยู่กับเมืองตะกั่วป่า จนถึงสมัยรัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ จึงได้ยกฐานะขึ้นเป็นเมืองเทียบเท่าเมืองตะกั่วป่า เมืองตะกั่วทุ่ง และโอนเมืองจากฝ่ายกรมท่ามาขึ้นเป็นฝ่ายกลาโหม ตั้งแต่นั้นมา ต่อมาสมัยรัชกาลที่ 3 ทรงมีพระราชดำริที่จะปรับปรุงบูรณะหัวเมืองชายฝั่งตะวันตกที่ถูกพม่าตี จึงได้แต่งตั้งข้าราชการมาเป็นเจ้าเมือง และให้ขึ้นตรงต่อกรุงเทพฯ โดยแต่งตั้งให้พระยาบริรักษ์ภูธร (แสง ณ นคร) เป็นเจ้าเมืองพังงาคนแรก

ในปี 2383 ต่อมาเมืองตะกั่วทุ่งถูกยุบเป็นอำเภอขึ้นกับเมืองพังงา ครั้นถึงสมัยรัชกาลที่ 7 เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ที่ประชุมเทศบาล มณฑลภูเก็ตจึงมีมติให้ยุบเมืองตะกั่วป่าขึ้นกับจังหวัดพังงาด้วยตั้งแต่ พ.ศ. 2474 เป็นต้นมา แรกเริ่มที่ตั้งเป็นเมืองนั้น สถานที่ราชการอยู่ที่บ้านชายค่าย ต่อมา พ.ศ. 2473 จึงได้มาสร้างศาลากลางจังหวัดขึ้นที่บ้านท้ายช้าง ครั้น พ.ศ. 2515 จึงได้สร้างศาลากลางหลังใหม่บริเวณหน้าถ้ำพุงช้างจนถึงปัจจุบัน

จังหวัดพังงาแบ่งการปกครองออกเป็น 8 อำเภอ คือ อำเภอเมืองพังงา อำเภอยะบุรี อำเภอทับปุด อำเภอกะปง อำเภอตะกั่วทุ่ง อำเภอตะกั่วป่า อำเภอ ท้ายเหมือง และอำเภอเกาะยาว

พังงา คือ จังหวัดที่เต็มไปด้วยแหล่งท่องเที่ยวมากมาย ทั้งบนบกและใต้น้ำ โดยเฉพาะกลุ่มเกาะสวยงามที่วางตัวเรียงรายอยู่ในทะเลอันดามัน จนพังงาได้รับสมญานามว่าเป็นดินแดนแห่งป่าเกาะ รวมทั้งยังมีผืนป่าชายเลนหนาแน่นและอุดมสมบูรณ์ที่สุดในประเทศไทยพังงาเต็มไปด้วยวิถีชีวิตที่น่าสนใจ โดยเฉพาะเรื่องราวของผู้คนหลากหลายเชื้อชาติ ทั้งไทย จีน มุสลิม และชาวไทยใหม่ (ชาวเล) ที่อาศัยอยู่ในชุมชนเก่าแก่ที่น่าสนใจ เช่น เกาะปันหยี เกาะยาว หมู่บ้านชาวมอแกนในบริเวณหมู่เกาะสุรินทร์ ชุมชนชาวเหมืองแร่ที่ตะกั่วป่า ฯลฯ นอกจากนั้น พังงายังเต็มไปด้วยแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์ เป็นที่รู้จักไปทั่วโลก เช่น โลกใต้น้ำของหมู่เกาะสิมิลัน ดงปะการังหลากหลายและฝูงปลาน้อยใหญ่ใต้ทะเลหมู่เกาะสุรินทร์ เขาตاپู เขาพิงกัน เกาะพระทอง ฯลฯ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นทรัพยากรล้ำค่าที่ทำให้พังงาเป็นหนึ่งในจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวเสมอมา

การบริหารทรัพยากรทางการท่องเที่ยว

การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ประกอบด้วยหลักการ 10 ประการ ดังนี้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2545, หน้า 19-22)

1. อนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างพอดี (Using resource sustainable) หมายถึง ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวและผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยว ต้องมีวิธีการจัดการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่เดิม ทั้งมรดกทางธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ดั้งเดิมอย่างเพียงพอหรือใช้อย่างมีประสิทธิภาพ และใช้อย่างประหยัดให้คุ้มค่า โดยคำนึงถึงต้นทุนอันเป็นคุณค่า คุณภาพของธรรมชาติ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

2. ลดการบริโภค ใช้ทรัพยากรที่เกินความจำเป็นและลดการก่อของเสีย (Reducing over-consumption and waste) ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องร่วมกันวางแผนกับผู้เกี่ยวข้อง จัดการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพหรือจัดหาทรัพยากรอื่นที่มีคุณสมบัติ มีคุณภาพเหมือนกัน ใช้ทดแทนกันได้เพื่อลดการใช้ทรัพยากรที่หายาก เช่น สิ่งก่อสร้างที่ใช้ไม้จากธรรมชาติหากลดการใช้ไม้ลง โดยใช้วัสดุที่มีคุณสมบัติคล้ายไม้สร้างเสริมประกอบ จะเป็นการช่วยลดการตัดไม้ลงได้ เป็นต้น

3. รักษาและส่งเสริมความหลากหลายของธรรมชาติ สังคมและวัฒนธรรม (Maintain diversity) ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องวางแผนขยายฐานการท่องเที่ยว โดยการรักษาและส่งเสริมให้มีความหลากหลายเพิ่มขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีอยู่เดิม โดยการเพิ่มคุณค่าและมาตรฐานการบริการเพื่อให้นักท่องเที่ยวใช้เวลาท่องเที่ยวในสถานที่นั้นนานขึ้นหรือกลับไปเที่ยวซ้ำอีก เช่น แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นน้ำตก อาจเพิ่มกิจกรรมดูนก การปีนหน้าผา หรือหมู่บ้านวัฒนธรรมและแหล่งท่องเที่ยวโบราณคดีอาจเพิ่มกิจกรรมการนั่งเกวียนเทียมวัวหรือควาย เป็นต้น

4. ประสานการพัฒนาการท่องเที่ยว (Integreting tourism into planning) ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวไม่เพียงแต่ทำงานตามแผนที่วางไว้ จะต้องประสานแผนการพัฒนาท่องเที่ยวกับแผนกลยุทธ์การพัฒนาชาติ แผนพัฒนาของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น แผนพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองท้องถิ่น แผนพัฒนาของสำนักนโยบาย

และแผนสิ่งแวดล้อม แผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาของกระทรวง ทบวง กรม ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ จะช่วยขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว

5. ต้องนำการท่องเที่ยวขยายฐานเศรษฐกิจในท้องถิ่น (Supporting local economy) ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวจะต้องประสานงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวในท้องถิ่น โดยสรรหาความโดดเด่นของทรัพยากรในท้องถิ่นนำไปประชาสัมพันธ์และส่งเสริมการขายการท่องเที่ยวเพื่อให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้าไปเที่ยวให้มากขึ้น เป็นการสร้างรายได้กระจายสู่ประชากรที่ประกอบการในท้องถิ่นนั้น

6. การมีส่วนร่วม การสร้างเครือข่ายพัฒนาการท่องเที่ยวกับท้องถิ่น (Involving local communities) ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมทำงานท้องถิ่นแบบเป็นองค์กรรวมโดยเข้าร่วมในลักษณะหน่วยงานร่วมจัด เช่น เป็นหน่วยงานร่วมทำกิจกรรมสาธารณประโยชน์ เป็นหน่วยงานร่วมวิเคราะห์หรือร่วมแก้ปัญหา เป็นหน่วยงานร่วมส่งเสริมการขายการท่องเที่ยวด้วยกัน เป็นต้น นอกจากนั้นยังต้องประสานเครือข่ายระหว่างองค์กรและท้องถิ่นเพื่อยกระดับคุณภาพของการจัดการการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

7. ประชุมปรึกษากับผู้เกี่ยวข้องที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน (Consulting stakeholders and the public) ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องประสานกับประชาคมในพื้นที่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กลุ่มผู้ประกอบการท่องเที่ยว สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา หน่วยงานราชการที่รับผิดชอบในพื้นที่ ประชุมปรึกษาทั้งการเพิ่มศักยภาพให้กับแหล่งท่องเที่ยว การประเมินผลกระทบการท่องเที่ยว การแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและด้านการตลาด โดยจัดการประชุมอย่างสม่ำเสมอเพื่อร่วมปฏิบัติในทิศทางเดียวกัน เป็นการลดการขัดแย้งในผลประโยชน์ที่ต่างกัน เช่น การใช้ที่สาธารณประโยชน์ การใช้น้ำดื่มเพื่อบริโภคจากแหล่งเดียวกัน การจัดการขยะ การบำบัดน้ำเสีย เป็นต้น

8. การพัฒนาบุคลากร (Training staff) การให้ความรู้ การฝึกอบรม การส่งพนักงานดูงานอย่างสม่ำเสมอ ให้ความรู้ มีแนวคิด และวิธีปฏิบัติในการพัฒนาการท่องเที่ยวยั่งยืน นับเป็นการพัฒนาบุคลากรในองค์กร เป็นการช่วยยกระดับมาตรฐานการบริการท่องเที่ยว

9. จัดเตรียมข้อมูลคู่มือบริการข่าวสารการท่องเที่ยวให้พร้อม (Marketing tourism responsibility) ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวจะต้องร่วมกับผู้เกี่ยวข้องจัดเตรียมข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว ข่าวสารการบริการการขายให้พร้อมเพื่อการเผยแพร่ อาจจัดทำในรูปสื่อทัศนูปกรณ์รูปแบบต่างๆ เช่น คู่มือการท่องเที่ยว คู่มือการตลาด การท่องเที่ยวที่เป็นเอกสารแผ่นพับ หนังสือคู่มือ วีดีโอ แผ่นซีดีรอม เป็นต้น

10. ประเมินผล ตรวจสอบและวิจัย (Undertaking research) ผู้รับผิดชอบการพัฒนาการท่องเที่ยวและผู้ประกอบการจะต้องมีการประเมินผล การตรวจสอบผลกระทบ และการศึกษาวิจัยอย่างสม่ำเสมอ โดยการสอบถามจากผู้ใช้บริการโดยตรง จากใบประเมินผล หรือการวิจัยตลาดการท่องเที่ยวเพื่อให้ทราบผลของการบริการ นำมาปรับปรุง และแก้ไขการจัดการการบริการอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อความประทับใจ และความพึงพอใจ ของนักท่องเที่ยวได้

การวิเคราะห์ทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อประเมินศักยภาพและจัดระดับ

การวิเคราะห์ทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อประเมินศักยภาพ และจัดระดับทรัพยากร แหล่งท่องเที่ยวหมายถึง การวิเคราะห์หาจุดเด่นที่มีเอกลักษณ์ของทรัพยากรในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อจะได้วิเคราะห์ความเหมาะสมต่อการกำหนดแนวทางการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 2 ขั้นตอนดังนี้

1) ขั้นตอนการวิเคราะห์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ก่อนที่จะทำการวิเคราะห์ทรัพยากรการท่องเที่ยว ผู้ที่รับผิดชอบควรเริ่มต้นด้วยการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรท่องเที่ยวในพื้นที่ เพื่อประกอบการตัดสินใจในการกำหนดทิศทางการดำเนินงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยว โดยการสำรวจแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ว่ามีทรัพยากรการท่องเที่ยวอะไรบ้าง เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวประเภทใด และมีสภาพอย่างไร ทรัพยากรการท่องเที่ยวมีคุณลักษณะและความเหมาะสมที่แตกต่างกันตามศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวที่มีความเหมาะสมสูงสุด จึงควรได้รับการจัดการที่ถูกต้องวิธี ส่วนแหล่งท่องเที่ยวที่มีความเหมาะสมน้อยควรได้รับการพิจารณาในด้านรูปแบบและการจัดการที่ทำให้สามารถรองรับการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับแหล่งท่องเที่ยว และมีระบบการจัดการที่สามารถเอื้อประโยชน์และตอบสนองความต้องการโดยรวมของประเทศ

2) ขั้นตอนการประเมินศักยภาพและจัดระบบของทรัพยากรภายในแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วยขั้นตอนการกำหนดตัวชี้วัดเพื่อพิจารณาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว โดยกำหนดระดับการให้คะแนน 5-1 จากมากที่สุดถึงน้อยที่สุด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ชนิดของแหล่งท่องเที่ยว เป็นการพิจารณาสภาพทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยว ความเกี่ยวเนื่องของระบบนิเวศในพื้นที่ โอกาสในการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว เช่น กำหนดให้แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติหรือวัฒนธรรมที่สมบูรณ์ได้คะแนนเท่ากับ 5 และแหล่งท่องเที่ยวที่มีการปรับปรุงแก้ไขสภาพของพื้นที่เพื่อรองรับการท่องเที่ยวเล็กน้อยได้คะแนน 4 เป็นต้น

- ลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว เป็นการพิจารณาจากสภาพโดยทั่วไปใน 3 ปัจจัย คือ ระบบนิเวศภายในแหล่งท่องเที่ยว ความโดดเด่นและเป็นเอกลักษณ์ และการมีองค์ประกอบที่หลากหลาย เช่น มีโบราณสถานภายในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ มีความเหมาะสมของทรัพยากรในการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว ได้คะแนน 5 เป็นต้น

นอกจากนี้ในการบริหารทรัพยากรทางการท่องเที่ยวเพื่อความยั่งยืนนั้น ซึ่งมีวิธีการประเมินดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 วิธีการประเมินทรัพยากรทางการท่องเที่ยวเพื่อความยั่งยืน

เครื่องมือ	ลักษณะของเครื่องมือ
ขอบเขตและตัวชี้วัดความยั่งยืน	ปัจจัยที่นำมาใช้ประเมินทางด้านนิเวศวิทยา สังคม วัฒนธรรม และความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ
การบริหารระบบนิเวศน์	การบูรณาการความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของระบบนิเวศน์
การบริหารการปรับตัว	ระบบของทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมที่ประกอบไปด้วยความจำเป็นในการเปลี่ยนแปลงและการปรับตัว
หลักการเฝ้าระวัง	ผู้บริหารทรัพยากรควรคาดการณ์ล่วงหน้าถึงโอกาสที่จะเกิดความเสียหายต่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและตัดสินใจหลีกเลี่ยงผลเหล่านั้นแทนที่จะรอคอยให้ผลเสียเกิดขึ้นแล้วมาแก้ไขในภายหลัง
การวิเคราะห์ต้นทุน-ผลประโยชน์	แยกแยะผลประโยชน์และต้นทุนที่จะเกิดขึ้นตลอดโครงการโดยเน้นที่ประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจเป็นหลัก

เครื่องมือ	ลักษณะของเครื่องมือ
การประเมินผลกระทบ (ทางสิ่งแวดล้อมและทางสังคม)	กำหนดวิธีการปรับปรุงสิ่งแวดล้อมและสภาพทางสังคมของโครงการ โดยใช้วิธีการป้องกัน การลดผลเสีย การบรรเทาความรุนแรง และการชดเชยผลประโยชน์
การประเมินผลกระทบสะสม	ผลรวมของการเปลี่ยนแปลงในระบบนิเวศน์ของแหล่งเป็นผลกระทบที่เพิ่มขึ้น
การประเมินวงจรชีวิต	เป็นการมองแบบองค์รวมเพื่อประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมตลอดช่วงเวลาของโครงการ/กิจกรรม
ประเมินความสามารถในการรองรับ	จำนวนนักท่องเที่ยวที่มากที่สุดของแหล่ง ซึ่งแนวคิดนี้ครอบคลุมไปถึงลักษณะทางสังคม ลักษณะทางกายภาพ ลักษณะทางนิเวศวิทยาของแหล่ง
การกำหนดขอบเขตที่ยอมรับได้	ระบุเงื่อนไขและขีดจำกัดของแหล่งที่ยอมรับได้และชี้แนะเทคนิคการบริหารเพื่อการพัฒนาโดยตรง
การบริหารความร่วมมือ	แบ่งปันสิทธิและความรับผิดชอบระหว่างรัฐบาลและภาคประชาสังคมในลักษณะหุ้นส่วน ทำงานร่วมกัน และร่วมมือกันบริหาร
การบริหารผลกระทบจากนักท่องเที่ยว	ประเมินผลกระทบของนักท่องเที่ยวต่อแหล่งท่องเที่ยวขณะเดียวกันก็นับหนทางการให้นักท่องเที่ยวด้วย
ประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวและการปกป้องทรัพยากร	ส่วนมากจะใช้กับสวนหรืออุทยาน โดยมองที่ระบบนิเวศน์และเงื่อนไขทางสังคมที่พึงปรารถนามากกว่าการวัดปริมาณการใช้ที่มากที่สุดของแหล่ง
สภา/ผู้แทนที่ดูแลการท่องเที่ยว	เน้นที่การมองแบบองค์รวมและความพยายามสร้างความร่วมมือในการบริหารท่ามกลางผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่าย
การกำหนดช่วงชั้นโอกาสด้านการนันทนาการ (Recreation Opportunity Spectrum: ROS)	การวางแผนอย่างมีเหตุผลเพื่อแยกแยะผู้ใช้ในแต่ละระดับของการนันทนาการภายในการบริหารการใช้พื้นที่ (ชนบทโบราณ)
การกำหนดช่วงชั้นโอกาสด้านการท่องเที่ยว(Tourism)	การนำ ROS มาใช้กับการท่องเที่ยว (การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์)

เครื่องมือ	ลักษณะของเครื่องมือ
Opportunity Spectrum: TOS)	จนถึงการท่องเที่ยวตามชนบท
การกำหนดช่วงชั้นโอกาสด้าน นิเวศน์วิทยา (Ecotourism Opportunity Spectrum: ECOS)	การนำ ROS มาใช้กับระบบนิเวศวิทยา

ที่มา: Buhalis, D and Costa, C (2006, p.151)

สำหรับการวางแผนการบริหารทรัพยากรทางศาสนาและวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนของงานวิจัยชิ้นนี้ เลือกพิจารณาในประเด็นการบริหารผลกระทบจากนักท่องเที่ยวเป็นหลัก ดังนั้นการกำหนดโครงการที่จะดำเนินตามยุทธศาสตร์จะไม่เน้นการส่งเสริมการท่องเที่ยวปริมาณมาก แต่จะเน้นนักท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่มที่สนใจการท่องเที่ยวแบบทำบุญ สนใจเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาตามประเพณีไทใหญ่ และทัวร์วัดเพื่อชื่นชมความงามทางศิลปะและวัฒนธรรม

การประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว

ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว คือ ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนา การปรับปรุง หรือการทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง รวมถึงความน่าสนใจของท้องถิ่นนั้นว่ามีเพียงพอที่จะดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้ตัดสินใจเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวหรือไม่

คำว่า “ศักยภาพทางการท่องเที่ยว” ได้ริเริ่มขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1994 เพื่อชี้ให้เห็นโอกาสสำหรับการเจริญเติบโตในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งจะรวมถึงการพัฒนาธุรกิจทางการท่องเที่ยว การพัฒนาการตลาดและผลิตภัณฑ์ให้ดียิ่งขึ้น ผู้ริเริ่มใช้ศัพท์นี้นั้น คือ สตีเฟน เทย์เลอร์ (Stephen Taylor) ซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการขององค์กรศักยภาพการท่องเที่ยว โดย สตีเฟน มีประสบการณ์ตรงในการพัฒนาและจัดการหาหัวข้อที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวและเป็นผู้ให้คำปรึกษาต่อองค์กรต่างๆ อย่างกว้างขวางในเรื่องการวางแผนธุรกิจ การพยากรณ์ การประเมินผลกระทบทางเศรษฐศาสตร์ การพัฒนากลยุทธ์ การศึกษาความเป็นไปได้ ตลอดจนการทบทวนการปฏิบัติการและการทำวิจัยทางการตลาด โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์มีดังนี้

1. การวิจัยตลาด โดยทำการวิเคราะห์ผู้มาเยือน ผู้เป็นเจ้าของพื้นที่ ธุรกิจทางการท่องเที่ยว และองค์กรต่างๆที่มีส่วนได้ส่วนเสียในการพัฒนา

2. การศึกษาความเป็นไปได้ โดยประเมินความต้องการของตลาด วิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางการตลาดทั้งปัจจุบันและอนาคต คำนวณผลกระทบการดำเนินงาน วิเคราะห์การลงทุน และการวิเคราะห์ความไว (sensitivity analysis- คือ การวิเคราะห์ตัวแปรที่หากเปลี่ยนแปลงไปจะส่งผลกระทบต่อโครงการ

3. การวางแผนธุรกิจ โดยการแจกแจงอะไรคือสิ่งที่เราต้องการจะใหสำเร็จ และจะทำอย่างไรให้สำเร็จ

4. การพัฒนากลยุทธ์ โดยการชี้ให้เห็นถึงโอกาส และสร้างความตระหนักให้กับเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว

5. การทบทวนผลการดำเนินงาน โดยการพัฒนาประสิทธิภาพและผลกำไรของธุรกิจ/องค์กรให้ดีขึ้น

วิวัฒน์ชัย บุญยภักดิ์ (2529, หน้า 40-42) ได้เสนอหลักเกณฑ์การพิจารณา และการกำหนดศักยภาพ หรือความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวไว้ ดังนี้

1. คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ความสวยงาม ลักษณะเด่นในตัวเอง ความเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์ ความสำคัญทางลัทธิและศาสนา บรรยากาศ สภาพภูมิทัศน์ทางธรรมชาติ และวิถีชีวิต

2. ความสะดวกในการเข้าถึง ได้แก่ สภาพของเส้นทางท่องเที่ยว ลักษณะการเดินทาง ระยะเวลามาจากตัวเมืองไปยังแหล่งท่องเที่ยว

3. สิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ ที่พักแรม ร้านอาหาร เครื่องดื่ม สถานบริการต่างๆ ระบบไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ และการรักษาความปลอดภัย

4. สภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพทางกายภาพ สภาพอากาศ ระบบนิเวศ และสภาพอื่นๆ ของแหล่งท่องเที่ยว

5. ข้อจำกัดในการรองรับนักท่องเที่ยว ได้แก่ ข้อจำกัดด้านพื้นที่ ข้อจำกัดทางด้านบริการสาธารณูปโภค ปัญหาความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

6. ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน ได้แก่ ความเป็นที่รู้จักของแหล่งท่องเที่ยว และจำนวนนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว

งานของวิวัฒน์ชัย ดังกล่าวข้างต้นมีความสอดคล้องกับหลักเกณฑ์การพิจารณาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวของ จารุจน์ กลิ่นดีปสี (อ้างใน วิภา ศรีระทุ, 2551) โดยต้องครอบคลุมองค์ประกอบการท่องเที่ยวทั้ง 4 ด้าน ดังนี้

1. เกณฑ์การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่ครอบคลุมองค์ประกอบด้านพื้นที่ คือ การดึงดูดนักท่องเที่ยวด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีลักษณะเฉพาะ หรือมีความเป็นเอกลักษณ์ ประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุสถานที่มีความเกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ วัฒนธรรม ประเพณีในท้องถิ่น รวมทั้งต้องมีปัจจัยอื่นที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ ได้แก่ ลักษณะภูมิทัศน์ ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เช่น สภาพของเส้นทาง ฤดูกาล ระยะทางจากจุดศูนย์กลางการท่องเที่ยวในพื้นที่ เป็นต้น

2. เกณฑ์การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่ครอบคลุมองค์ประกอบด้านการจัดการ คือ ความปลอดภัยในการท่องเที่ยวในพื้นที่ และบริเวณใกล้เคียง การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกในการเข้าถึง เช่น ถนน ไฟฟ้า แหล่งน้ำ การจัดการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยว ไม่ให้เกินขีดความสามารถในการรองรับ การจัดการควบคุมกิจการท่องเที่ยวในพื้นที่

3. เกณฑ์การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่ครอบคลุมองค์ประกอบด้านกิจกรรม และกระบวนการ คือ การพิจารณาถึงความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ โอกาสในการสร้างจิตสำนึก และการให้การศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม

4. เกณฑ์การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวที่ครอบคลุมองค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม คือ การพิจารณาว่า องค์กรท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการควบคุมดูแลแหล่งท่องเที่ยวในรูปแบบใดบ้าง และประชาชนในท้องถิ่นมีความพอใจ หรือสนใจที่จะให้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวหรือไม่

ทั้งนี้ในการพิจารณาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนา เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการศึกษาทรัพยากรที่มีอยู่ ก่อนที่จะวางแผนพัฒนาหรือส่งเสริมใดๆ เพื่อให้การดำเนินงานนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ เป้าหมายและได้รับผลประโยชน์ตอบแทนอย่างมีประสิทธิภาพ

สมภพ ชาตวนิช (มปป.) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม โดยได้ใช้เกณฑ์ในการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว เช่น ลักษณะทางสถาปัตยกรรม รูปแบบศิลปกรรม
2. การตรวจสอบเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวประเภทโบราณสถาน
 - 2.1 สถานการณ์การส่งเสริมทางการท่องเที่ยว
 - 2.2 การเข้าถึง

2.3 ลานจอดรถ

2.4 สภาพของบริเวณทางเข้า

2.5 การบริการ

2.6 คุณภาพของป้ายสื่อความหมาย

2.7 การจัดการเรื่องเส้นทาง

2.8 สิ่งสำคัญในการสื่อความหมาย

2.9 ระดับการให้ข้อมูล

2.10 ความแตกต่างของนักท่องเที่ยว

2.11 การปรับปรุงข้อมูล

2.12 ระบบการทำความสะอาด

2.13 ความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวของเจ้าหน้าที่

2.14 โอกาสเดินย้อนกลับมาดูที่เดิม

2.15 สถานที่ซื้อของที่ระลึก

2.16 สถานที่ตั้งร้านขายเครื่องดื่มและอาหาร

2.17 คุณค่าจากการสื่อความหมาย

2.18 ความต้องการเดินทางกลับมา

2.19 การบอกต่อกันแบบปากต่อปากเป็นการประชาสัมพันธ์ที่ดี

2.20 การเชื่อมโยงทางการท่องเที่ยว

3. การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางวิชาการที่มีความรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวด้าน
ศิลปวัฒนธรรม

3.1 ด้านสภาพที่ตั้ง

3.2 ด้านการคมนาคม

3.3 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

3.4 ด้านการจัดการและบริการ

3.5 ด้านการจัดการสภาพพื้นที่โดยรอบ

3.6 ข้อเสนอแนะในการพัฒนาการท่องเที่ยว

4. ผลจากความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว

นอกจากนี้ยังมีเอกสารแผนแม่บทมรดกโลกล้านนา ประจำปีงบประมาณ 2555-2559 ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์ลำปาง (2553) จัดทำให้สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 และวัฒนธรรมจังหวัด 4 จังหวัด อันประกอบด้วย เชียงใหม่ ลำปาง ลำพูน และแม่ฮ่องสอน ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับศักยภาพในการพัฒนาแม่ฮ่องสอนให้เป็นเมืองมรดกโลก โดยใช้เกณฑ์ 3 ด้าน ได้แก่ การประเมินคุณค่าทางวิทยาศาสตร์ (scientific) การประเมินความจริงแท้ (authenticity) และการประเมินความสมบูรณ์ลักษณะ (integrity)

อีกแนวคิดหนึ่งเป็นแนวคิดเกี่ยวกับตัวชี้วัดมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้การจัดการการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งการนำเที่ยวมีทิศทางที่เหมาะสมสอดคล้องกับลักษณะของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ เป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติและวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและเกี่ยวเนื่องกับระบบนิเวศ มีการให้การศึกษาเรียนรู้ร่วมกัน มีการจัดการที่ยั่งยืน และชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วม การศึกษานี้จึงได้พิจารณากรอบสำหรับการจัดหมวดหมู่คัดเลือกหรือกำหนดแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพรองรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อการคัดเลือกในเบื้องต้น และเพื่อการจัดทำคู่มือการกำหนดเป็นนโยบายในการจัดการของท้องถิ่นในอนาคต โดยกำหนดเกณฑ์ (วท., 2540) ดังนี้

1. ศักยภาพของทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว พิจารณาสภาพทรัพยากรที่มีความเหมาะสม มีลักษณะเฉพาะ และคงลักษณะพื้นถิ่น โดยเน้นความสำคัญของระบบนิเวศ (Ecosystem) หรือวัฒนธรรมของพื้นที่ และความดึงดูดใจว่ามีมากน้อยเพียงใด เพื่อให้ความสำคัญที่ต่าง ๆ กันในแต่ละปัจจัย ดังนี้

- 1.1 ชนิดของแหล่งท่องเที่ยว พิจารณาจากสภาพธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยว หรือเป็นองค์ประกอบหลักภายในแหล่งท่องเที่ยว โดยเป็นแหล่งที่มีสภาพของธรรมชาติดั้งเดิม หรือเป็นแหล่งที่สภาพของธรรมชาติถูกดัดแปลง ตกแต่ง เป็นบางส่วน แต่ยังคงสภาพเดิมไว้เป็นหลัก หรือเป็นแหล่งธรรมชาติที่สร้างขึ้นโดยการผสมผสาน จำลอง หรือตกแต่งใหม่ โดยไม่มีลักษณะที่เป็นระบบนิเวศที่ถูกดัดแปลงหรือไม่สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ หรือเป็น

แหล่งที่สร้างเลียนแบบธรรมชาติ มีค่าต่อความเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศมาก - น้อยตามลำดับ

1.2 องค์ประกอบที่เป็นเอกลักษณ์ พิจารณาความสำคัญของระบบนิเวศ ความสมบูรณ์ ความหลากหลาย ลักษณะที่หายาก และความสัมพันธ์ที่เป็นระบบในพื้นที่ ดังนี้ 1) ความโดดเด่นด้านกายภาพ คือ มีความโดดเด่นมาก (มีลักษณะเป็นสัญลักษณ์ชัดเจนมีความแปลกแตกต่างจากทั่วๆ ไป) หรือมีความโดดเด่นลดลงตามลำดับ รวมทั้งสภาพที่มีความสวยงามของธรรมชาติ (ทัศนียภาพและองค์ประกอบ) ว่ามีระดับของความงามมากเป็นที่น่าสนใจของผู้พบเห็นอย่างไร โดยสรุปแล้วมีความดึงดูดใจมากน้อยแค่ไหน ทั้งนี้รวมถึงความเหมาะสมในการจัดกิจกรรมเชิงนิเวศมีอย่างไร 2) องค์ประกอบทางด้านธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม (ด้านนามธรรม ประวัติ ความเป็นมาที่สำคัญ ด้านวัตถุธรรม ด้านรูปแบบและกิจกรรม ที่มีลักษณะดั้งเดิมของวัฒนธรรมในท้องถิ่นนั้น ๆ) ที่ผสมผสานหรือเพิ่มความดึงดูดใจมากน้อยอย่างไร

2. ศักยภาพของการจัดการ พิจารณาจากสภาพการจัดการในปัจจุบัน โดยเป็นการจัดการที่อยู่ในกรอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศว่ามีมากน้อยแค่ไหน การพิจารณาจัดการนี้จะบ่งชี้ถึงโอกาสในการเพิ่มศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวให้สูงขึ้นได้ ศักยภาพการจัดการประกอบด้วย

2.1 มีการให้การศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม เป็นการจัดการที่สำคัญจะทำให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน สร้างความตระหนักและจิตสำนึกที่ถูกต้องแก่นักท่องเที่ยว โดยพิจารณาจากรูปแบบการจัดสื่อความหมาย กิจกรรมด้านการศึกษา

2.2 การจัดการป้องกันและรักษาสีเขียวแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม รวมถึงการรักษาไว้ซึ่งทรัพยากร พิจารณาจากการมีการรักษาและคุ้มครองสิ่งแวดล้อม โดยมีมาตรการควบคุม ดูแลสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยแค่ไหน มีการนํารายได้บำรุงรักษาแหล่งมากน้อยแค่ไหน มีความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน และมีมาตรการควบคุมจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวและบริการ อย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยแค่ไหน

2.3 องค์การในการจัดการที่ให้ความสำคัญของการร่วมมือกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีส่วนร่วมของชุมชน พิจารณาจากรูปแบบองค์การในการจัดการ เน้นความเป็นองค์กรประชาชน รัฐและเอกชน และดูระดับของการมีส่วนร่วมว่า ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการควบคุมการท่องเที่ยว หรือให้ความเห็นในการท่องเที่ยว หรือเพียงได้ประโยชน์จากการค้าและบริการจะเห็นได้ว่าศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวที่ตัวทรัพยากรนั้น ให้ความสำคัญของลักษณะเฉพาะของพื้นที่ ที่มีความสำคัญต่อระบบนิเวศและวัฒนธรรม การให้ความสำคัญนี้นอกจากเป็นการให้โอกาสในการเรียนรู้สิ่งที่เป็นของจริง ของแท้ เรียนรู้พัฒนาการแล้ว ยังจะเป็นการนำการท่องเที่ยวไปสู่การอนุรักษ์สิ่งเหล่านั้นด้วย การให้ความสำคัญที่จุดนี้ นอกจาก

สอดคล้องกับแนวทางการอนุรักษ์แล้วยังเป็นสิ่งที่มนุษย์ (นักท่องเที่ยว) ต้องการศึกษา สัมผัส และเรียนรู้ด้วย อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้อาจเป็นอันตรายอย่างยิ่งที่จะนำพาเอาสิ่งแปลกปลอม ภายนอก หรือผลกระทบเข้าสู่พื้นที่บริสุทธิ์ พื้นที่ห่างไกล พื้นที่ที่มีเอกลักษณ์ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ไม่เป็นไปตามธรรมชาติของสิ่งนั้น ดังนั้น การพิจารณาศักยภาพการจัดการจึงเป็นประเด็นสำคัญ ที่ไม่เพียงแต่ทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นไปตามเป้าหมายเท่านั้น ยังจะเป็นการถ่วงดุลของการเปลี่ยนแปลงในกระบวนการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมอีกด้วย

ลักษณะของการมีส่วนร่วม

สถาบันพระปกเกล้า (2547 ค, หน้า 2-8) กล่าวถึงลักษณะการมีส่วนร่วมดังนี้ การมีส่วนร่วมของประชาชน (public participation) เป็นแนวคิดที่ชี้ให้เห็นถึงลักษณะของการที่ประชาชนจะเข้าไปร่วมกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อผลประโยชน์ของประชาชนโดยส่วนรวมอย่างแท้จริง ทั้งนี้ต้องอยู่บนพื้นฐานของการที่ประชาชนจะต้องมีอิสระในทางความคิด มีความรู้ความสามารถในการกระทำและมีความเต็มใจที่จะเข้าร่วมต่อกิจกรรมนั้นๆ โดยที่การมีส่วนร่วมของประชาชนจะต้องมีลักษณะการเข้าร่วมอย่างครบวงจรตั้งแต่ต้นจนถึงสิ้นสุด ดังนี้คือ

1. เริ่มตั้งแต่การเกิดจิตสำนึกในตนเองและถือเป็นภาระหน้าที่ของตนในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือชุมชนที่ตนเองอยู่
2. ร่วมคิดด้วยกันว่าอะไรที่เป็นปัญหาของชุมชน มีสาเหตุอย่างไรและจะจัดลำดับความสำคัญของปัญหาเป้าหมายอย่างไร และควรที่จะจัดการปัญหาใดก่อนหลัง
3. ร่วมกันวางแผนงานการดำเนินงานว่าจะจัดกิจกรรมหรือโครงการอะไร จะแบ่งงานกันอย่างไร ใช้งบประมาณมากน้อยเพียงใด จะจัดหางบประมาณมาจากที่ใดและใครจะเป็นผู้ดูแลรักษา
4. ร่วมดำเนินงาน ประชาชนจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความเต็มใจเต็มกำลัง ความรู้ความสามารถของตนเอง
5. ร่วมกันติดตามประเมินผล ตลอดเวลาที่ทำางานร่วมกันประชาชนจะต้องมีส่วนร่วมในการตรวจสอบถึงปัญหาอุปสรรคและร่วมกันในการหาทางแก้ไขปัญหา เพื่อให้งานหรือภารกิจดังกล่าวสามารถสำเร็จลุล่วงตามเป้าหมาย
6. ร่วมรับผลประโยชน์ ประชาชนที่เข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมของชุมชนแล้วย่อมที่จะได้รับผลประโยชน์ ซึ่งอาจจะไม่จำเป็นที่จะต้องอยู่ในรูปของเงิน วัสดุสิ่งของ แต่อาจเป็นความสุขสบาย ความพอใจในสภาพของความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นก็ได้

ทั้งนี้ในการทำงานเพื่อให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องคำนึงถึงเงื่อนไขหรือหลักการที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. การมีส่วนร่วมนั้นต้องเกิดจากความเต็มใจและความตั้งใจที่จะเข้าร่วม เพราะจะทำให้เกิดความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนในการแก้ไขปัญหา/ตัดสินใจในเรื่องนั้นๆ
2. กระบวนการมีส่วนร่วมต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเสมอภาคและขีดความสามารถของแต่ละบุคคลที่จะเข้ามามีส่วนร่วม
3. การมีส่วนร่วมต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของเสรีภาพ/อิสรภาพที่จะตัดสินใจว่าจะเลือกในการมีส่วนร่วมหรือไม่ ข้อสำคัญการมีส่วนร่วมนั้นต้องไม่เกิดจากการบังคับหรือขู่เข็ญจากผู้ใดเหนือกว่า

สยมพร ลิ้มไทย (2548, หน้า 19) กล่าวว่า ลักษณะการมีส่วนร่วมของประชาชนมีลักษณะดังนี้ คือ

1. การรับรู้ข่าวสาร (public information) โดยประชาชนในพื้นที่ที่จะได้รับผลกระทบและบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้รับแจ้งให้ทราบถึงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับโครงการที่จะดำเนินการ และผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้นก่อนที่จะมีการตัดสินใจดำเนินโครงการ
2. การปรึกษาหารือ (public consultation) เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจในโครงการ และการเสนอแนะเพื่อประกอบทางเลือกในการตัดสินใจ
3. การประชุมรับฟังความคิดเห็น (public meeting) ได้แก่ การประชุมในระดับชุมชน (community meeting) มีการอธิบายให้ที่ประชุมทราบรายละเอียดและเปิดโอกาสให้ซักถาม หรือการประชุมประชาพิจารณ์ (public hearing) เป็นการประชุมที่เปิดกว้างมีหลักเกณฑ์และประเด็นพิจารณาที่ชัดเจนและแจ้งให้ทุกฝ่ายทราบร่วมกัน
4. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (decision making) โดยการให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจต่อประเด็นปัญหานั้นๆ ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของการมีส่วนร่วม
5. การใช้กลไกทางกฎหมาย เป็นการเรียกร้องสิทธิจากการไม่ได้รับความเป็นธรรม และใช้ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการทางอื่นได้ โดยอาศัยมาตรการทางกฎหมายเป็นหลัก

วรthy ธรรมกิตติภพ (2550, หน้า 9-10) กล่าวถึงลักษณะการมีส่วนร่วมของประชาชนว่ามี 9 ชนิดดังนี้

1. การบังคับร่วม ประชาชนเข้าร่วมเพราะการขู่เข็ญหรือการบังคับ
2. การมีส่วนร่วมโดยการผลักดัน ประชาชนเข้าร่วมเพราะถูกผลักดันจากผู้มีส่วนได้เสียจากโครงการ

3. การมีส่วนร่วมโดยการมีเงื่อนไขหรือกลอุบาย ประชาชนเข้าร่วมเพราะถูกจูงให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมซึ่งไม่ได้เป็นกิจกรรมที่แก้ไขปัญหาของตน

4. การพูดข้างเดียว เป็นการสื่อสารแบบข้างเดียวโดยไม่ให้ประชาชนมีการเจรจาต่อรอง ซึ่งมักดำเนินการผ่านสื่อมวลชน

5. การถามและการตัดสินใจของประชาชน ความคิดและข้อเสนอแนะแต่ไม่ได้รับประกันว่าความคิดนั้นจะได้รับการพิจารณาในการวางแผนและการดำเนินโครงการ

6. การนำไปสู่ความสงบ ขอให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อประโยชน์ในการวางแผนและการบริหารโครงการ แต่การตัดสินใจและการคงอยู่ยังคงเป็นสิทธิของผู้บริหารโครงการ

7. การจับมือกัน ประชาชนเข้าร่วมตั้งแต่การกำหนดโครงการ และการดำเนินโครงการ โดยปัญหาและประเด็นต่างๆ จะได้รับการแก้ไขด้วยการเจรจาต่อรองและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างเสรี

8. เสียงประชาชน ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของประชาชนมีน้ำหนักในกระบวนการตัดสินใจ ประชาชนสามารถกำหนดและประเมินผลโครงการได้

เสียงของประชาชน คือ กฎหมาย ถ้าประชาชนมีความเข้มแข็งก็สามารถตัดสินใจในโครงการด้วยตนเอง

โดมศักดิ์ คำใสแสง (2552, หน้า 42-43) ได้สรุปว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การที่ประชาชนหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้เข้าไปกระทำกิจกรรมในลักษณะต่างๆ อันประกอบด้วย ร่วมในการสำรวจปัญหา ร่วมในการวางแผน ร่วมในการดำเนินงาน ร่วมรับผลประโยชน์ และร่วมในการติดตามและประเมินผล

สรุป จากคำอธิบายของผู้รู้และนักวิชาการหลายๆท่านที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ลักษณะของการมีส่วนร่วมเพื่อใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้ว่า ลักษณะการมีส่วนร่วมประกอบไปด้วยการมีส่วนร่วมใน 5 ด้านด้วยกัน ได้แก่

1. การมีส่วนร่วมในการสำรวจปัญหา และตัดสินใจเลือกโครงการ
2. การมีส่วนร่วมในการวางแผน
3. การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน
4. การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล
5. การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นิฐริน ไส้พันธ์ (2544) ได้ศึกษา ศักยภาพและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อุทยานแห่งชาติภูจองนายอย จังหวัดอุบลราชธานี ผลการศึกษาพบว่า อุทยานแห่งชาติภูจองนายอยมีศักยภาพด้านพื้นที่ธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ การจัดการสิ่งแวดล้อม และการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสูง เหมาะสมเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นสิ่งแวดล้อม มีศักยภาพปานกลาง การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวมีศักยภาพต่ำ และได้เสนอแนวทางการพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ได้แก่ การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว การสร้างจิตสำนึก การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น การนำเที่ยว และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและบริการ

ฉลอง ของเดิม (2548) ศึกษาเรื่อง ศักยภาพของอุทยานแห่งชาติสาละวิน จังหวัดแม่ฮ่องสอนในการส่งเสริมเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผลการศึกษาพบว่า ศักยภาพของอุทยานแห่งชาติสาละวิน ในด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ความปลอดภัย ความสามารถในการรองรับ การบริการของเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติสาละวินอยู่ในระดับดี ในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก การประชาสัมพันธ์ อยู่ในระดับพอใช้ และในด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การคมนาคมหรือการเข้าถึงอยู่ในระดับต้องปรับปรุง สำหรับปัญหาและอุปสรรคในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ คือ บุคลากรไม่เพียงพอ ข้อจำกัดด้านงบประมาณ ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกหลายด้าน ได้แก่ ป้ายบอกทาง ตู้โทรศัพท์สาธารณะ ระบบไฟฟ้า ระบบประปา ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกในบ้านพัก ไม่มีบริเวณที่เล่นรอบกองไฟ ถึงขยะมีไม่เพียงพอ ชุมชนท้องถิ่นยังไม่ได้มีโอกาสแสวงหารายได้จากการท่องเที่ยว ขาดการประชาสัมพันธ์เชิงรุก และการจัดเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยว ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้ ฉลอง ได้เสนอแนะแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของอุทยานแห่งชาติสาละวินให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ รวม 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านพื้นที่ 2) ด้านการจัดการ 3) ด้านกิจกรรมและกระบวนการ และ 4) ด้านการมีส่วนร่วม

ศุศราภรณ์ แต่งตั้งลำ (2549) ทำการวิจัยเรื่อง ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนามที่มีผลต่อการเสริมสร้างมิตรภาพและการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย-เวียดนาม ผลการวิจัยพบว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศหมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนามด้านลักษณะชุมชนมิตรภาพไทย-เวียดนาม อยู่ในระดับมาก ที่ค่าเฉลี่ย 4.15 คุณค่าแหล่งท่องเที่ยว อยู่ในระดับมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ย 4.40 การเข้าถึง อยู่ในระดับมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ย 4.23 การบริการการท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก ที่ค่าเฉลี่ย 3.98 การเสริมสร้างมิตรภาพ อยู่ในระดับมากที่สุด ที่ค่าเฉลี่ย 4.36 ลักษณะนักท่องเที่ยวชาวเวียดนาม อยู่ในระดับมาก ที่ค่าเฉลี่ย 4.15 สำหรับการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างศักยภาพ

แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศหมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนามกับการเสริมสร้างมิตรภาพและลักษณะนักท่องเที่ยวชาวเวียดนามด้วยสถิติไค-สแควร์ (Chi-Square Test) พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศหมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนามไม่มีความสัมพันธ์กันกับการเสริมสร้างมิตรภาพและลักษณะนักท่องเที่ยวชาวเวียดนาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบตัวแปรทุกตัวเข้าไปพร้อมกัน (Enter Multiple Regression Analysis) พบว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศหมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนามส่งผลต่อการเสริมสร้างมิตรภาพ เช่นเดียวกับศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศหมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนามส่งผลต่อลักษณะนักท่องเที่ยวชาวเวียดนาม

สุตารัตน์ แสงจำนงค์ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาเพื่อพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวพระตำหนักในสมัยรัชกาลที่ 5 เขตพระราชวังดุสิต มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวใหม่ในเขตพระราชวังดุสิต โดยเน้นแหล่งท่องเที่ยวพระตำหนักที่สร้างขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 5 เป็นสำคัญ ผลการศึกษาพบว่าในพื้นที่เป้าหมายมีอาณาบริเวณตั้งแต่พระที่นั่งวิมานเมฆถึงวังสวนสุนันทา สามารถพัฒนาโปรแกรมนำเที่ยวได้ 2 โปรแกรม ได้แก่ โปรแกรมท่องเที่ยวแบบเต็มวัน จำนวน 2 โปรแกรม และโปรแกรมท่องเที่ยวแบบครึ่งวัน จำนวน 4 โปรแกรม และในการศึกษาครั้งนี้ยังได้เสนอแนะแนวทางการปฏิบัติเพื่อการท่องเที่ยว ได้แก่ การพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว การส่งเสริมการท่องเที่ยว การกระตุ้นการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการท่องเที่ยว และการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวในพื้นที่

เกิตศิริ เจริญวิศาล (2552) ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการตลาดที่เหมาะสมของสถานที่จัดงานสำหรับอุตสาหกรรมไมซ์ในประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ผู้ให้ข้อมูลจากกลุ่มผู้รับบริการส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านพนักงานมากที่สุด และให้ความสำคัญระดับปานกลางกับปัจจัยด้านโปรแกรมการจัดงานสำเร็จรูป นอกนั้นให้ความสำคัญระดับมากในด้านผลิตภัณฑ์/บริการ ด้านราคา ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย ด้านการส่งเสริมการตลาด ด้านสิ่งแวดล้อมกายภาพ ด้านกระบวนการบริการ ขณะที่ผู้ให้ข้อมูลประเมินผลการปฏิบัติงานของสถานที่จัดงานในปัจจุบันเกือบทุกด้านในระดับสูง ยกเว้นด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และด้านโปรแกรมการจัดงานสำเร็จรูปที่มีผลการปฏิบัติงานในระดับปานกลาง ส่วนผู้ให้ข้อมูลจากกลุ่มผู้ให้บริการ พบว่า ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญมากที่สุดในด้านผลิตภัณฑ์/บริการ ด้านกระบวนการบริการ และด้านพนักงาน ส่วนปัจจัยที่ให้ความสำคัญระดับมาก ได้แก่ ด้านราคา ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย ด้านการส่งเสริมการตลาด ด้านสิ่งแวดล้อม

ทางกายภาพ ด้านโปรแกรมการจัดงานสำเร็จรูป ในขณะที่ผู้ให้ข้อมูลในกลุ่มนี้ประเมินผลการปฏิบัติงานของสถานที่จัดงานในระดับสูงกับปัจจัยทุกด้าน นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้รับบริการให้ความสำคัญในเป้าประสงค์และประเมินการปฏิบัติงานแตกต่างจากผู้ให้บริการอย่างมีนัยสำคัญ คือ ผู้รับบริการประเมินระดับความสำคัญและการปฏิบัติงานต่ำกว่าผู้ให้บริการในปัจจัยทั้ง 8 ด้าน ในขณะที่พบว่า ผู้ให้ข้อมูลจากกลุ่มสมาคม ระบุปัจจัยที่มีระดับความสำคัญและการปฏิบัติงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือ ด้านผลิตภัณฑ์/บริการ ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย ด้านกระบวนการบริการ ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ด้านพนักงาน ด้านโปรแกรมการจัดงานสำเร็จรูป ส่วนผู้ให้ข้อมูลจากกลุ่มบริษัททั่วไป กลุ่มหน่วยงานของรัฐและสถาบันการศึกษา และกลุ่มผู้รับจัดงานมีอาชีพระบุเหมือนกันว่า ทุกปัจจัยมีระดับความสำคัญและการปฏิบัติงานอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีระดับการปฏิบัติงานต่ำกว่าระดับความสำคัญในปัจจัยทั้ง 8 ด้าน โดยเฉพาะด้านช่องทางการจัดจำหน่ายและด้านพนักงานจากการวิเคราะห์องค์ประกอบ สามารถกำหนดรูปแบบส่วนประสมทางการตลาดที่นำเสนอได้ 2 รูปแบบ คือ 1) รูปแบบที่อยู่บนพื้นฐานของการวิเคราะห์ระดับความสำคัญของเป้าประสงค์ในปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดขององค์กรผู้รับบริการต่อการเลือกสถานที่จัดงานและ 2) รูปแบบที่อยู่บนพื้นฐานของการวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติงานในปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดขององค์กรผู้รับบริการต่อการปฏิบัติงานของสถานที่จัดงาน และพบว่ารูปแบบส่วนประสมทางการตลาดที่เหมาะสมสำหรับอุตสาหกรรมไมซ์ในประเทศไทย คือรูปแบบที่อยู่บนพื้นฐานของการวิเคราะห์ระดับความสำคัญของเป้าประสงค์ในปัจจัยส่วนประสมทางการตลาดขององค์กรผู้รับบริการต่อการเลือกสถานที่จัดงาน

จิราณัฐ โสภะ และคณะ (2554) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาศักยภาพการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเมืองมรดกโลก: กรณีศึกษา อุทยานประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา และสุโขทัย-ศรีสัชนาลัย-กำแพงเพชร ผลการศึกษาพบว่า แหล่งท่องเที่ยวเมืองมรดกโลก อุทยานประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา และสุโขทัย-ศรีสัชนาลัย-กำแพงเพชร ถือเป็นแหล่งโบราณสถานที่มีความดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นแหล่งที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมระดับโลก ซึ่งภาพรวมในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวมรดกโลก หน่วยงานภาครัฐยังคงมีบทบาทมากกว่าชุมชนในท้องถิ่น ทั้งนี้อุทยานประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา และสุโขทัย-ศรีสัชนาลัย-กำแพงเพชร มีความแตกต่างกันในด้านพื้นที่ตั้ง ทำให้พบปัญหาในด้านการจัดการพื้นที่ที่แตกต่างกัน เนื่องจากอุทยานประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา ตั้งอยู่ในเขตเมือง ซึ่งมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจ เช่น การจัดตั้งร้านค้า

รูก้าพื้นที่มรดกโลก ส่วนอุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย-ศรีสัชนาลัย-กำแพงเพชร มีพื้นที่ตั้งแยกไปจากชุมชน แต่ก็ยังคงประสบปัญหาด้านพื้นที่ทับซ้อนกับที่อยู่อาศัยและพื้นที่ทำกินของชาวบ้าน

ข้อเสนอแนะด้านนโยบาย ควรมีมาตรการในการอนุรักษ์พื้นที่ แผนการอนุรักษ์ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม และวิถีชีวิตควบคู่กันไป ทางด้านการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐและเอกชนควรจัดทำเอกสารประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับเส้นทางท่องเที่ยวเมืองมรดกโลกผ่านสื่ออย่างต่อเนื่อง ควรมีการสำรวจและปรับปรุงปัจจัยพื้นฐานที่เป็นสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องสุขา สถานที่จอดรถ ป้ายบอกทาง หรือป้ายสื่อความหมายที่เหมาะสม ที่รองรับขยะและสิ่งปฏิกูล เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว และทางด้านการบริหารจัดการ พัฒนาทรัพยากรบุคคล อบรมให้ผู้ประกอบการมีจิตบริการและความสามารถด้านภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวได้

ศิริจรรยา ประพุดติกิจ (2553) ศึกษาเรื่อง การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดตราด เพื่อจัดทำเส้นทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อเสนอเส้นทาง การเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยว และจัดทำเส้นทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอำเภอเมือง จังหวัดตราด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบตรวจสอบทรัพยากรการท่องเที่ยว แบบสำรวจสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว และแบบประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว ผลการวิจัย พบว่า การประเมินแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดตราด 12 แห่ง ดังนี้ 1) แหล่งท่องเที่ยวทางด้านประวัติศาสตร์และโบราณคดี ได้แก่ วัดบุปผาราม วัดโยธานิมิต ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง วัดไผ่ล้อม โบราณสถานจวนเรชิตังกัมปอต ย่านตลาดเก่าริมคลองบางพระ 2) แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ ศูนย์ศึกษาธรรมชาติป่าชายเลนบ้านเปร็ดใน น้ำตกสะพานหิน หาดลานทราย สถานีวิจัยและพัฒนาทรัพยากรป่าชายเลนที่ 4 (ตราด) ล่องแก่งคลองห้วยแร้ง 3) แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงเกษตรบ้านห้วยน้ำขาว นอกจากนี้ยังพบว่า แหล่งท่องเที่ยวโดยรวมมีศักยภาพในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีความคิดเห็นต่อศักยภาพด้านศิลปวัฒนธรรม และ ด้านธรรมชาติ อยู่ในระดับมาก โดยมีผลคะแนนเฉลี่ย 3.60 และ 3.55 ตามลำดับ เมื่อศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวโดยจำแนกตามสถานที่ท่องเที่ยว พบว่า ล่องแก่งคลองห้วยแร้ง มีศักยภาพอยู่ในระดับมาก จากนั้นนำผลการวิจัยมาจัดเส้นทางจำนวน 4 เส้นทาง เส้นทางท่องเที่ยวที่ 1 ได้แก่ วัดบุปผาราม สถานีวิจัยและพัฒนาทรัพยากรป่าชายเลนที่ 4 (ตราด) และล่องแก่งคลองห้วยแร้ง เส้นทางท่องเที่ยวที่ 2 ได้แก่ วัดไผ่ล้อม ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง โบราณสถานจวนเรชิตังกัมปอต และวัดโยธานิมิต เส้นทางท่องเที่ยวที่ 3 ได้แก่ หาดลานทราย สวนผลไม้บ้านห้วยน้ำขาว และ

ศูนย์ศึกษาธรรมชาติป่าชายเลนบ้านเปร็ดใน เส้นทางท่องเที่ยวที่ 4 ได้แก่ วัดบุปผาราม ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง ตลาดเก่าริมคลองบางพระ สถานีวิจัยและพัฒนาทรัพยากรป่าชายเลนที่ 4 (ตราด) ผลการวิเคราะห์ พบว่า เส้นทางท่องเที่ยวที่ 4 มีจุดแข็งมากที่สุด โดยมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสะดวกในการเข้าถึง เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจและสามารถดึงดูดการท่องเที่ยวได้ รองลงมา คือ เส้นทางท่องเที่ยวที่ 1, 2 และ 3 โดยมีจุดอ่อน คือ แหล่งท่องเที่ยวมีป้ายบอกทางแหล่งเที่ยวที่น้อย และขาดการจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โอกาส คือ แหล่งท่องเที่ยวในแต่ละเส้นทางสามารถเชื่อมโยงไปยังแหล่งท่องเที่ยวแห่งอื่น ตลอดจนสามารถพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวให้เป็นเส้นทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อุปสรรค คือ ขาดการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว ข้อจำกัดด้านเวลา ตลอดจนขาดบุคลากรด้านการท่องเที่ยว รวมถึงการขาดงบประมาณในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องหารูปแบบและกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่เหมาะสมเพื่อรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยว 2) ควรเพิ่มช่องทางการประชาสัมพันธ์เพื่อขยายจำนวนนักท่องเที่ยว 3) นำเส้นทางทั้ง 4 เส้นทางมาปรับปรุง และพัฒนาให้เป็นเส้นทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศของอำเภอเมือง จังหวัดตราด

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภูมิภาคอาเซียน เอเชียใต้ และแปซิฟิกใต้ (2555) ได้ศึกษาสถานการณ์นักท่องเที่ยวอินเดียปี 2554 – 2555 ได้ผลการศึกษา ดังนี้ พฤติกรรมนักท่องเที่ยวอินเดียนิยมเดินทางท่องเที่ยวในภูมิภาค เนื่องจากการประหยัดค่าใช้จ่ายและระยะเวลาในการเดินทาง ตลาดอินเดียไม่อ่อนไหวต่อวิกฤตการณ์ต่างๆ แหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมได้แก่ สิงคโปร์ มาเลเซีย ไทย ฮองกง และ ดูไบ มักจะผนวกประเทศไทยเป็นหนึ่งในจุดหมายปลายทางร่วมกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค แหล่งท่องเที่ยวสำคัญที่นิยมเดินทางไปเยือน ได้แก่ กรุงเทพฯ พัทยา และเพิ่มมากขึ้นที่ ภูเก็ต เชียงใหม่ สมุย เชียงราย กระบี่ พระนครศรีอยุธยา และเกาะช้าง เป็นต้น และนิยมการใช้จ่ายซื้อสินค้าการเที่ยวชมทัศนียภาพ การเดินทางไปเยือนสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ แหล่งท่องเที่ยวประเภทวัฒนธรรม สวนสนุก ฯลฯ กิจกรรมใหม่ที่มีความสนใจมากขึ้น คือ กลุ่มถ่ายทำภาพยนตร์ กลุ่มเดินทางเพื่อการประชุม รวมถึง กลุ่มฮันนีมูนและกลุ่มที่มาจัดงานแต่งงานในเมืองไทย ชาวอินเดียนิยมกว่าร้อยละ 50 เป็นมังสวิรัติและไม่รับประทานเนื้อสัตว์

วุฒิชชาติ สุนทรสมัย และคณะ (2552) ได้ศึกษาเรื่องความพร้อมของเมืองในด้านธุรกิจการจัดประชุมหรือไมซ์ (MICE) พื้นที่จังหวัดชลบุรี โดยข้อมูลที่สรุปได้จากการสำรวจและสัมภาษณ์วิเคราะห์และประเมินศักยภาพด้วย MICE Model โดยข้อมูลที่ได้จากการสำรวจทั่วไปจะเน้นพื้นที่ที่มีศักยภาพสูง คือ เมืองพัทยา ซึ่งมีศักยภาพและความพร้อมในหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะการท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันของนักท่องเที่ยวทั่วโลก สรุปผลการศึกษาออกเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 ผลสรุปสภาพแวดล้อมทั่วไปของเมืองพัทยา มีความพร้อมทั้งในเรื่องความสวยงามของวิวทิวทัศน์แนวชายฝั่งทะเลตั้งแต่ด้านเหนือลงมาถึงด้านใต้ของเมืองพัทยา อีกทั้งยังใกล้กับนิคมอุตสาหกรรม มีความพร้อมในเรื่องของไฟฟ้า น้ำประปา เส้นทางการเดินทางที่สะดวก

ส่วนที่ 2 ผลสรุปความพร้อมของเมืองในด้านธุรกิจการจัดประชุมหรือไมซ์ (MICE) พื้นที่จังหวัดชลบุรี จากการสำรวจพบว่า มีโรงแรมในเมืองพัทยาที่มีห้องประชุมถึงร้อยละ 68.07 มีจำนวนห้องพัก 101-300 ห้อง ถึงร้อยละ 41.18 มีจำนวนราคาห้องพักต่ำสุด 500-1,500 บาทถึงร้อยละ 50.42 ซึ่งถือว่ามีราคาไม่แพงมาก

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์จุดเด่น จุดด้อย โอกาส และอุปสรรค ความพร้อมของเมืองในด้านธุรกิจการจัดประชุมหรือไมซ์ โดยมีจุดเด่นในด้านการคมนาคมที่สะดวก มีรูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษทำให้การบริหารจัดการเป็นไปอย่างคล่องตัวมีเครือข่ายที่พักและโรงแรมที่มีมาตรฐานจำนวนมาก ส่วนจุดอ่อนจะเป็นในเรื่องของบุคลากรหรือพนักงานยังไม่มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศเท่าที่ควร ในเรื่องของโอกาสนั้นรัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เอื้อต่อการท่องเที่ยวในรูปแบบ MICE มีแหล่งท่องเที่ยวมากมาย และอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพ ในเรื่องของ อุปสรรคคือเมืองพัทยามีอัตราค่าครองชีพที่สูงส่งผลให้ต้นทุนการอุปโภคบริโภคสูงด้วยเช่นกัน

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ(2552) ได้ศึกษาการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย พบว่า เมื่อเปรียบเทียบกับกิจกรรมไมซ์ในประเทศไทยกับประเทศในภูมิภาคเอเชียปี 2542 ไทยมีกิจกรรมไมซ์ที่เกิดขึ้นเป็นรองเฉพาะประเทศสิงคโปร์ และมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยที่สูงถึงร้อยละ 20 ต่อปี ระหว่างปี 2536-2542 และเมื่อพิจารณาในส่วนประกอบพบว่า ประเทศไทยมีศักยภาพสูงในการจัด Incentive Travel โดยมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยระหว่างปี 2536-2542 สูงถึงร้อยละ 33 ต่อปี เนื่องจากประเทศไทยมีปัจจัยการผลิตด้านการท่องเที่ยวที่แข็งแกร่ง เช่น การมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่งดงาม เป็นต้น ส่วนในกิจกรรม Meeting และ Convention ไทยได้รับรับการจัดอันดับอยู่อันดับที่ 23 ในปี 2543 ดีขึ้นจากอันดับที่ 26 ในปี 2542 ถึงแม้จะมีสัดส่วนในตลาดโลกไม่แตกต่างกันจากเดิมมากนักในกิจกรรม Exhibition ไทยมีส่วนแบ่งการตลาดในด้านนี้ค่อนข้างน้อยและขยายตัวค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับประเทศอื่นในภูมิภาคเอเชีย จากการสำรวจงานวิจัยต่างประเทศเบื้องต้น ซึ่งปัจจุบันไม่ค่อยพบงานวิจัยหรือการศึกษาที่สนับสนุนการยกระดับเมืองให้เป็นศูนย์กลางการจัดประชุมของภูมิภาค งานวิจัยส่วนมากเป็นการศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้งศูนย์การประชุมในเมืองต่างๆ โดยเฉพาะในระดับนานาชาติ อย่างไรก็ตามงานวิจัยบางส่วนสะท้อนข้อมูลพื้นฐานที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเมืองให้เป็นศูนย์กลางการจัดประชุม

Hing et al. (1998) ศึกษาแนวโน้มในอุตสาหกรรมบริการของภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก จากการวิเคราะห์โดยพิจารณาจากความต้องการทางการตลาด สิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานพบว่า มีปริมาณการเติบโตของ MICE นักท่องเที่ยว Backpacker และที่พักขนาดเล็กเพิ่มขึ้น ธุรกิจคาสิโนมีความต้องการลดลงในบางพื้นที่ ในขณะที่ธุรกิจที่พักและธุรกิจอาหารเริ่มอึมตัว แต่ยังให้ความสำคัญกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ นอกจากนี้มีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก การบริหารสินทรัพย์ การแบ่งส่วนทางการตลาด และการใช้เทคโนโลยีใหม่อย่างต่อเนื่อง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง งานวิจัยเรื่อง การศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเป็น ตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูนรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง ใช้ ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมทั้งเชิงปริมาณ (Quantitative method) และเชิงคุณภาพ (Qualitative method) โดยคณะวิจัยจะใช้แบบสอบถามสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อ ทราบความสนใจแหล่งท่องเที่ยวเพื่องานแต่งงานและฮันนีมูนในประเทศไทย ส่วนเครื่องมือที่ ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพได้แก่ การวิจัยจากเอกสาร (Documentary research) การใช้แบบ ประเมินศักยภาพ การสนทนากลุ่มย่อย (Focus groups) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In- depth interview) โดยรายละเอียดของระเบียบวิธีวิจัยเป็นดังนี้

1. การค้นหาแหล่งท่องเที่ยวที่รองรับตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูน

ในการค้นหาแหล่งท่องเที่ยวที่รองรับตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูนนั้น คณะวิจัยได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative methodology) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์

คณะวิจัยได้แบ่งกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์เป็น 5 กลุ่มด้วยกัน ประกอบด้วย

1.1 กลุ่มบริษัททัวร์ ออกาไนเซอร์ และเวดดิ้งแพลนเนอร์

กลุ่มบริษัททัวร์ ออกาไนเซอร์ และเวดดิ้งแพลนเนอร์ ประกอบด้วย 1) ตัวแทน จากฝั่งประเทศอินเดีย ได้แก่ ตัวแทนจากบริษัท R2S Group จำกัด ตัวแทนจากบริษัท Spring travel จำกัด 2) ตัวแทนจากฝั่งประเทศไทย ได้แก่ ตัวแทนด้านการจัดงานแต่งงาน จากเมืองทองธานี ตัวแทนจากบริษัทเวดดิ้งโฮม สตูดิโอ ตัวแทนออกาไนเซอร์ด้านการ ลงทะเบียนจากบริษัท โดมิโนเน็ตเวิร์ค จำกัด ตัวแทนจากออกาไนเซอร์ด้านการจัดหาหะ สำหรับเจ้าบ่าว รวมจำนวน 15 คน

1.2 กลุ่มคู่แต่งงาน เจ้าบ่าว เจ้าสาว และบิดา-มารดา ของเจ้าบ่าวและเจ้าสาว รวม 20 คน

1.3 กลุ่มลูกค้าที่เคยมาร่วมประชุมในเมืองไทย รวมจำนวน 10 คน

1.4 กลุ่มญาติชาวอินเดียผู้มาร่วมงานแต่งงานในไทยและในอินเดีย รวมจำนวน 10 คน

1.5 กลุ่มตัวแทนจากหน่วยงานส่งเสริมการท่องเที่ยว ได้แก่ ตัวแทนจาก สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (สสปน.), ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่ง

ประเทศไทย สำนักงานใหญ่ สำนักงานนิวเดลี สำนักงานเชียงใหม่ สำนักงานเชียงราย และ
สำนักงานตราด รวมจำนวน 20 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

คณะวิจัยใช้การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยกำหนดประเด็นการสัมภาษณ์เป็นดังนี้

2.1 กลุ่มบริษัททัวร์ ออกาไนเซอร์ และเวดดิ้งแพลนเนอร์

กลุ่มบริษัททัวร์ ออกาไนเซอร์ และเวดดิ้งแพลนเนอร์ คณะวิจัยใช้แบบ
สัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยมีการกำหนดประเด็นในการสัมภาษณ์ดังนี้

2.1.1 พฤติกรรมการท่องเที่ยวของชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง

2.1.2 สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทยที่ชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง
ชอบไปเที่ยว และช่องทางการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวในประเทศไทย

2.1.3 ขั้นตอนตามประเพณีการแต่งงานของชาวอินเดีย

2.1.4 เงื่อนไขในการเลือกสถานที่แต่งงาน

2.1.5 ชื่อโรงแรมในไทยที่นิยมใช้เป็นสถานที่จัดงานแต่งงาน

2.1.6 ปัญหาที่พบหากมาจัดงานแต่งงานในประเทศไทย

2.1.7 ค่าใช้จ่ายที่ยอมรับได้

2.1.8 สถานที่อันนินูมในเมืองไทยที่คนอินเดียนิยม และที่อยากจะ
ส่งเสริมในอนาคต

2.1.9 สิ่งจำเป็นในงานแต่งงานที่สามารถจัดหาที่ประเทศไทยได้

2.1.10 ความต้องการทางด้านอาหาร ที่พัก และการขนส่ง

2.1.11 ประเทศไทยในทรรศนะของคนอินเดีย

2.2 กลุ่มคู่แต่งงาน เจ้าบ่าว เจ้าสาว และบิดา-มารดา ของเจ้าบ่าวและเจ้าสาว

กลุ่มคู่แต่งงาน เจ้าบ่าว เจ้าสาว และบิดา-มารดา ของเจ้าบ่าวและเจ้าสาว
คณะวิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยมีการกำหนดประเด็นในการสัมภาษณ์ดังนี้

2.2.1 เงื่อนไขในการเลือกสถานที่แต่งงาน และอันนินูม

2.2.2 ช่องทางในการรับรู้ข้อมูลการจัดงานแต่งงานในไทย

2.2.3 เหตุผลที่เลือกประเทศไทยเป็นสถานที่จัดงานแต่งงาน และ/หรือ
อันนินูม

2.2.4 ผู้รับภาระค่าใช้จ่ายในงานแต่งงาน และ/หรืออันนินูม

2.2.5 ขั้นตอนในการแต่งงานที่จัดขึ้นในประเทศไทยและประเทศ
อินเดีย

2.2.6 ความแตกต่างในการจัดงานแต่งงานในประเทศไทยและประเทศ
อินเดีย

2.2.7 ขั้นตอนที่สามารถใช้บริการจากผู้ประกอบการ ออกาไนเซอร์
และ/หรือเวดดิ้งแพลนเนอร์ในประเทศไทยได้

- 2.2.8 ระยะเวลาในการจัดงานแต่งงาน และระยะเวลาในการฮันนีมูน
- 2.2.9 การเตรียมความพร้อมก่อนแต่งงานในประเทศไทย
- 2.2.10 สถานที่จัดงานแต่งงาน สถานที่ฮันนีมูน สถานที่ช้อปปิ้ง
- 2.2.11 ค่าใช้จ่ายในงานแต่งงาน ค่าใช้จ่ายในประเทศไทย
- 2.2.12 ความต้องการทางด้านอาหาร ที่พัก และการขนส่ง
- 2.2.13 ปัญหาที่พบในประเทศไทย
- 2.2.14 ประเทศไทยในทัศนะของคนอินเดีย
- 2.3 กลุ่มลูกค้าที่เคยมาร่วมประชุมในเมืองไทย
- สำหรับกลุ่มลูกค้าที่เคยมาร่วมประชุมในเมืองไทย คณะวิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยมีการกำหนดประเด็นในการสัมภาษณ์ดังนี้
- 2.3.1 พฤติกรรมการมาประชุมและท่องเที่ยวของชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง
- 2.3.2 ลักษณะของการมาประชุม และจัดประชุมในประเทศไทย
- 2.3.3 สถานที่ที่นิยมใช้ในการจัดประชุม/สัมมนาในประเทศไทย
- 2.3.4 คำแนะนำสำหรับลูกค้าที่จะมาร่วมประชุม/สัมมนาในประเทศไทย
- 2.3.5 ผู้มีอำนาจในการตัดสินใจเลือกสถานที่/ผู้เป็นสปอนเซอร์
- 2.3.6 ประเทศไทยในทัศนะของคนอินเดีย
- 2.3.7 พฤติกรรมในการท่องเที่ยวหลังจากเสร็จภารกิจประชุม/สัมมนา
- 2.3.8 การวางแผนสำหรับการท่องเที่ยวในวันเดียว
- 2.3.9 การวางแผนสำหรับการท่องเที่ยว 2-3 วัน
- 2.3.10 สถานที่ช้อปปิ้ง
- 2.3.11 ทัศนะเกี่ยวกับอาหาร
- 2.3.12 ค่าใช้จ่ายในประเทศไทย
- 2.3.13 ระยะเวลาที่อยู่ในประเทศไทย
- 2.3.14 ปัญหาที่พบในประเทศไทย
- 2.4 กลุ่มญาติชาวอินเดียผู้มาร่วมงานแต่งงานในไทยและในอินเดีย
- กลุ่มญาติชาวอินเดียผู้มาร่วมงานแต่งงานในไทยและในอินเดีย คณะวิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยมีการกำหนดประเด็นในการสัมภาษณ์ดังนี้
- 2.4.1 แหล่งที่มา
- 2.4.2 ทัศนะในการมาร่วมงานแต่งงานที่จัดขึ้นในประเทศไทย
- 2.4.3 รสนิยมในการท่องเที่ยว
- 2.4.4 ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นระหว่างอยู่ประเทศไทย

2.5 กลุ่มตัวแทนจากหน่วยงานส่งเสริมการท่องเที่ยว

กลุ่มตัวแทนจากหน่วยงานส่งเสริมการท่องเที่ยว คณะวิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง โดยมีการกำหนดประเด็นในการสัมภาษณ์ดังนี้

2.5.1 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวกลุ่มกำลังซื้อสูง

2.5.2 นโยบายในการส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการจัดงานแต่งงานและฮันนีมูนในประเทศไทย

2.5.3 ช่องทางในการสื่อสารข้อมูลการท่องเที่ยว สถานที่จัดงานแต่งงาน สถานที่ฮันนีมูน

2.5.4 แผนส่งเสริมการท่องเที่ยวในอนาคต

2.5.5 การทำงานของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานนิวยอร์ก และสำนักงานมูไบ

2.5.6 ปัญหาและอุปสรรคที่พบในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น คณะวิจัยจะทำการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ จากทุกแหล่งมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ร่วมกัน และใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (contents analysis) เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ถูกต้อง

4. พื้นที่วิจัย

พื้นที่ที่ใช้สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ คณะวิจัยได้แบ่งเป็น 2 ประเทศ ได้แก่ ในประเทศไทย และในประเทศอินเดีย โดยรายละเอียดเป็นดังนี้

4.1 พื้นที่วิจัยในประเทศไทย

พื้นที่วิจัยในประเทศไทย ได้แก่ ประชาชนในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดตราด จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดพังงา จังหวัดกระบี่ และจังหวัดภูเก็ต รวมทั้งสิ้น 7 จังหวัด

4.2 พื้นที่วิจัยในประเทศอินเดีย ได้แก่ เมืองนิวยอร์ก ประเทศอินเดีย

2. ประเมินศักยภาพของกลุ่มตัวอย่างแหล่งท่องเที่ยวด้านธรรมชาติ ด้านวัฒนธรรม ที่สามารถรองรับการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานสัมมนา แหล่งแต่งงาน และแหล่งฮันนีมูน

สำหรับการประเมินศักยภาพของกลุ่มตัวอย่างแหล่งท่องเที่ยวด้านธรรมชาติ ด้านวัฒนธรรม ที่สามารถรองรับการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานสัมมนา แหล่งแต่งงาน และแหล่งฮันนีมูนนั้น คณะวิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมทั้งเชิงปริมาณ (Quantitative method) และเชิงคุณภาพ (Qualitative method) โดยคณะวิจัยจะใช้แบบสอบถามสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อทราบความสนใจแหล่งท่องเที่ยวเพื่องานแต่งงานและฮันนีมูนในประเทศไทย ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพได้แก่ การวิจัยจากเอกสาร (Documentary

research) การใช้แบบประเมินศักยภาพ การสนทนากลุ่มย่อย (Focus groups) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) โดยรายละเอียดเป็นดังนี้

1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

คณะวิจัยได้แบ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ประกอบด้วย

1.1 กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ เป็นกลุ่มเดียวกับที่กล่าวไว้ข้างต้นในหัวข้อที่ 1 และได้แสดงรายละเอียดไว้แล้ว

1.2 กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นกลุ่มประชาชนในพื้นที่ 7 จังหวัด ได้แก่ ประชาชนในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดตราด จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดพังงา จังหวัดกระบี่ และจังหวัดภูเก็ต แต่เนื่องจากข้อจำกัดด้านงบประมาณและระยะเวลาในการทำวิจัย ดังนั้น คณะวิจัยจึงกำหนดกลุ่มตัวอย่างพื้นที่ละ 100 คน เพื่อให้สามารถทำการประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ได้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

คณะวิจัยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ดังแสดงรายละเอียดไว้ในหัวข้อที่ 1 และแบบสอบถาม โดยรายละเอียดของแบบสอบถามเป็นดังนี้

2.1 แบบสอบถามที่คณะวิจัยได้จัดทำขึ้นมาเองจาก

2.1.1 ศึกษาค้นคว้าความรู้ทางวิชาการทักษะและความคิดเห็นของผู้มีความรู้และออกแบบข้อคำถามให้ครอบคลุมเกี่ยวกับพฤติกรรมและความต้องการของนักท่องเที่ยว

2.1.2 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา ให้ตรวจแก้ไขแบบสอบถามให้มีความถูกต้องและเที่ยงตรงตามเนื้อหา (content validity) จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้เหมาะสมตามคำแนะนำ

2.1.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักท่องเที่ยวในแม่ฮ่องสอน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

2.1.4 จากนั้นก็หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item Total Correlation)

2.1.5 จากนั้นก็นำแบบสอบถามมาทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1990, หน้า 202-204)

2.1.6 ปรับปรุงแบบสอบถามในขั้นสุดท้ายทั้งทางด้านภาษา และการเรียงลำดับคำถามเพื่อนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

2.2 แบบสอบถามประกอบด้วย 3 ส่วนใหญ่ๆ คือ

2.2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีผลต่อการส่งเสริมให้ชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูงมาจัดประชุม/สัมมนา แต่งงานและฮันนีมูนในประเทศไทย มีลักษณะคำถามแบบเลือกตอบ (Check list) จำนวน 6 ข้อ ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และสถานภาพ

2.2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ งานแต่งงาน และฮันนีมูน มีลักษณะคำถามแบบเลือกตอบ (Checklist)

2.2.3 ข้อมูลปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา อันประกอบไปด้วย 8 ปัจจัย ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง โรงแรมที่พัก สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ และความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา โดยปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ได้มาจากการทบทวนเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์เบื้องต้นกับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert's rating scale) โดยกำหนดความหมายของการประเมินการมีส่วนร่วมไว้ดังนี้

มีความพร้อมมากที่สุด กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 5

มีความพร้อมมาก กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 4

มีความพร้อมปานกลาง กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 3

มีความพร้อมน้อย กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 2

มีความพร้อมน้อยที่สุด กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 1

สำหรับการแปลผลจากค่าเฉลี่ย คณะวิจัยได้กำหนดเกณฑ์การแปลผลจาก

ค่าเฉลี่ยไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.80 หมายความว่า มีความพร้อมน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.81-2.60 หมายความว่า มีความพร้อมน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.61-3.40 หมายความว่า มีความพร้อมปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.41-4.20 หมายความว่า มีความพร้อมมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.21-5.00 หมายความว่า มีความพร้อมมากที่สุด

2.2.4 ข้อมูลปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงาน อันประกอบไปด้วย 7 ปัจจัย ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง โรงแรมที่พัก สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่ ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหารมังสวิรัต, อาหารอินเดีย) และมีแหล่งช้อปปิ้งสำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด โดยปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ได้มาจาก

การทบทวนเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์เบื้องต้นกับนักท่องเที่ยวนชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคอร์ท (Likert's rating scale) โดยกำหนดความหมายของการประเมินการมีส่วนร่วมไว้ดังนี้

มีความพร้อมมากที่สุด กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 5

มีความพร้อมมาก กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 4

มีความพร้อมปานกลาง กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 3

มีความพร้อมน้อย กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 2

มีความพร้อมน้อยที่สุด กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 1

สำหรับการแปลผลจากค่าเฉลี่ย คณะวิจัยได้กำหนดเกณฑ์การแปลผลจาก

ค่าเฉลี่ยไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.80 หมายความว่า มีความพร้อมน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.81-2.60 หมายความว่า มีความพร้อมน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.61-3.40 หมายความว่า มีความพร้อมปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.41-4.20 หมายความว่า มีความพร้อมมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.21-5.00 หมายความว่า มีความพร้อมมากที่สุด

2.2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับความร่วมมือของประชาชนในพื้นที่ในการพัฒนาพื้นที่ให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา แหล่งจัดงานแต่งงาน และแหล่งฮันนีมูน โดยสอบถามถึงความร่วมมือใน 4 ด้านด้วยกันคือ ด้านการวางแผน ด้านการดำเนินงาน ด้านการร่วมประเมินและติดตามผล และด้านการรับผลประโยชน์ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคอร์ท (Likert's rating scale) โดยกำหนดความหมายของการประเมินการมีส่วนร่วมไว้ดังนี้

มีส่วนร่วมมากที่สุด กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 5

มีส่วนร่วมมาก กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 4

มีส่วนร่วมปานกลาง กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 3

มีส่วนร่วมน้อย กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 2

มีส่วนร่วมน้อยที่สุด กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 1

สำหรับการแปลผลจากค่าเฉลี่ย คณะวิจัยได้กำหนดเกณฑ์การแปลผลจาก

ค่าเฉลี่ยไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.80 หมายความว่า มีส่วนร่วมน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.81-2.60 หมายความว่า มีส่วนร่วมน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.61-3.40 หมายความว่า มีส่วนร่วมปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.41-4.20 หมายความว่า มีส่วนร่วมมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.21-5.00 หมายความว่า มีส่วนร่วมมากที่สุด

2.2.6 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิดในประเด็นเรื่องความพร้อมในการพัฒนา และประเด็นเรื่องความร่วมมือในการพัฒนาพื้นที่รองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง

2.3 แบบประเมินศักยภาพ

โดยได้มีการกำหนดปัจจัยหรือตัวชี้วัดในการประเมินศักยภาพ ที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมและจากการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อศึกษาความเหมาะสมในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว โดยกำหนดปัจจัยในการประเมินศักยภาพไว้ 3 กลุ่มใหญ่ ดังนี้

2.3.1 กลุ่มปัจจัยทางด้านแหล่งจัดประชุม/สัมมนา

คณะวิจัยได้กำหนดประเด็น/ตัวชี้วัดในการประเมิน โดยประเด็นที่พิจารณาได้มาจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลจากการสัมภาษณ์เบื้องต้นโดยตัวชี้วัดมีดังนี้

2.3.1.1 ที่ตั้งและการอำนวยความสะดวกในการเดินทาง กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2

2.3.1.2 มีโรงแรมที่พักจำนวนมากและหลายระดับ กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2

2.3.1.3 มีสถานที่จัดประชุมหลายลักษณะ ปรับขนาดได้ตามความเหมาะสมของงาน กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2

2.3.1.4 มีหน่วยงานที่มีทักษะในการจัดการประชุม กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2

2.3.1.5 มีแหล่งท่องเที่ยว และแหล่งช้อปปิ้งใกล้เคียง กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2

โดยคณะวิจัยจะประเมินให้ค่าคะแนนตั้งแต่ 1-5 คะแนน และนำมาถ่วงเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก ได้เป็นคะแนนรวม เกณฑ์การให้ค่าระดับคะแนน มีดังนี้

มีศักยภาพมากที่สุด กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 5

มีศักยภาพมาก กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 4

มีศักยภาพปานกลาง กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 3

มีศักยภาพน้อย กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 2

มีศักยภาพน้อยที่สุด กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 1

สำหรับการแปลผลจากค่าเฉลี่ย คณะวิจัยได้กำหนดเกณฑ์การแปลผลจากค่าเฉลี่ยไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.80 หมายความว่า มีศักยภาพน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.81-2.60 หมายความว่า มีศักยภาพน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.61-3.40 หมายความว่า มีศักยภาพปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.41-4.20 หมายความว่า มีศักยภาพมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.21-5.00 หมายความว่า มีศักยภาพมากที่สุด

2.3.2 กลุ่มปัจจัยทางด้านแหล่งจัดงานแต่งงาน

คณะวิจัยได้กำหนดประเด็น/ตัวชี้วัดในการประเมิน โดยประเด็นที่พิจารณาได้มาจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลจากการสัมภาษณ์เบื้องต้น โดยตัวชี้วัดมี 3 กลุ่มด้วยกันดังนี้

2.3.2.1 การประเมินศักยภาพแหล่งจัดงานแต่งงานในภาพรวม ประกอบด้วยตัวชี้วัดดังนี้

- 1) ที่ตั้งและการอำนวยความสะดวกในการเดินทาง กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2
- 2) สภาพแวดล้อมมีความโรแมนติค กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2
- 3) มีจุดเด่นและสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2
- 4) ความพร้อมและความสวยงามของที่พัก กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2
- 5) มีสถานที่ให้ถ่ายภาพก่อนแต่งงาน กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2

2.3.2.2 การประเมินศักยภาพด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ประกอบด้วยตัวชี้วัดดังนี้

- 1) ความเหมาะสมของราคาสินค้าและบริการ กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.25
- 2) มีการแสดงโชว์ที่ดึงดูดใจ กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.25
- 3) มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.25
- 4) มีแหล่งช้อปปิ้ง กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.25

2.3.2.3 การประเมินศักยภาพด้านการบริหารจัดการ ซึ่งประกอบด้วยตัวชี้วัดดังนี้

- 1) ความพร้อมด้านที่พัก กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2
- 2) ความพร้อมด้านอาหาร กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2
- 3) ความพร้อมด้านการขนส่ง กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2

- 0.2
- 4) การดูแลความปลอดภัย กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ
- 5) รูปแบบการจัดงานแต่งงานที่หลากหลาย กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.1
- 6) ความพร้อมของผู้ประกอบการธุรกิจแต่งงาน กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.1

โดยในการประเมินศักยภาพนั้น คณะวิจัยจะประเมินให้ค่าคะแนนตั้งแต่ 1-5 คะแนน และนำมาถ่วงเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก ได้เป็นคะแนนรวม เกณฑ์การให้ค่าระดับคะแนนมีดังนี้

มีศักยภาพมากที่สุด	กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 5
มีศักยภาพมาก	กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 4
มีศักยภาพปานกลาง	กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 3
มีศักยภาพน้อย	กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 2
มีศักยภาพน้อยที่สุด	กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 1

สำหรับการแปลผลจากค่าเฉลี่ย คณะวิจัยได้กำหนดเกณฑ์การแปลผลจากค่าเฉลี่ยไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.80 หมายความว่า มีศักยภาพน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.81-2.60 หมายความว่า มีศักยภาพน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.61-3.40 หมายความว่า มีศักยภาพปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.41-4.20 หมายความว่า มีศักยภาพมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.21-5.00 หมายความว่า มีศักยภาพมากที่สุด

2.3.3 กลุ่มปัจจัยทางด้านแหล่งฮันนีมูน

คณะวิจัยได้กำหนดประเด็น/ตัวชี้วัดในการประเมิน โดยประเด็นที่พิจารณาได้มาจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลจากการสัมภาษณ์เบื้องต้นโดยตัวชี้วัดมีดังนี้

2.3.3.1 ที่ตั้งและการอำนวยความสะดวกในการเดินทาง กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2

2.3.3.2 สภาพแวดล้อมมีความโรแมนติก กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2

2.3.3.3 มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีชื่อเสียง กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2

2.3.3.4 ความพร้อม ความสวยงาม และความโรแมนติกของที่พัก กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2

2.3.3.5 มีความปลอดภัย กำหนดให้มีค่าน้ำหนัก เท่ากับ 0.2

โดยคณะวิจัยจะประเมินให้ค่าคะแนนตั้งแต่ 1-5 คะแนน และนำมาถัวเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก ได้เป็นคะแนนรวม เกณฑ์การให้ค่าระดับคะแนน มีดังนี้

มีศักยภาพมากที่สุด กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 5

มีศักยภาพมาก กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 4

มีศักยภาพปานกลาง กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 3

มีศักยภาพน้อย กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 2

มีศักยภาพน้อยที่สุด กำหนดค่าคะแนนเท่ากับ 1

สำหรับการแปลผลจากค่าเฉลี่ย คณะวิจัยได้กำหนดเกณฑ์การแปลผลจาก

ค่าเฉลี่ยไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.80 หมายความว่า มีศักยภาพน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.81-2.60 หมายความว่า มีศักยภาพน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.61-3.40 หมายความว่า มีศักยภาพปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.41-4.20 หมายความว่า มีศักยภาพมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.21-5.00 หมายความว่า มีศักยภาพมากที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเป็นตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูนรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) ค้นหาแหล่งท่องเที่ยวที่รองรับตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูน และ 2) ประเมินศักยภาพของกลุ่มตัวอย่างแหล่งท่องเที่ยวด้านธรรมชาติ ด้านวัฒนธรรม ที่สามารถรองรับการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานสัมมนา แหล่งแต่งงาน และแหล่งฮันนีมูน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมทั้งเชิงปริมาณ (Quantitative method) และเชิงคุณภาพ (Qualitative method) โดยคณะวิจัยจะใช้แบบสอบถามสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อทราบความสนใจแหล่งท่องเที่ยวเพื่องานแต่งงานและฮันนีมูนในประเทศไทย ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพได้แก่ การวิจัยจากเอกสาร (Documentary research) การใช้แบบประเมินศักยภาพ การสนทนากลุ่มย่อย (Focus groups) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ผลการวิจัยเป็นดังต่อไปนี้

1. แหล่งท่องเที่ยวที่รองรับตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูน

ในการค้นหาแหล่งท่องเที่ยวที่รองรับตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูนนั้น คณะวิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ตัวแทนจากสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (สสปน.), ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานใหญ่ สำนักงานนิวยอร์ก สำนักงานเชียงใหม่ สำนักงานเชียงราย สำนักงานตราด สำนักงานภูเก็ต และสำนักงานกระบี่ และตัวแทนเวดดิ้งแพลนเนอร์จากนิวยอร์ก ผลการวิจัยเป็นดังนี้

1.1 จังหวัดกรุงเทพมหานคร

1.1.1 แหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (สสปน.) พบว่า แหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติที่เป็นที่นิยมมาก ได้แก่ ศูนย์ประชุมบางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์ เซ็นทรัลเวิลด์ โรงแรมอมารีวอเตอร์เกต ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ เมืองทองธานี ศูนย์ประชุมไบเทค บางนา และโรงแรมสวิสโฮเทล เลอ คองคอร์ด และ

จากการสัมภาษณ์ชาวอินเดียที่เคยมาร่วมประชุมในประเทศไทย พบว่า ศูนย์ประชุมบางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์ เซ็นทรัลเวิลด์ และโรงแรมอมารีวอเตอร์เกต หรือโรงแรมแถวย่านประตูน้ำจะเป็นที่นิยมมาก และกรุงเทพมหานครยังเป็นจังหวัดเป้าหมายในการพัฒนาอุตสาหกรรมจัดประชุม/สัมมนาในระดับนานาชาติ

1.1.2 แหล่งแต่งงาน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งสำนักงานกรุงเทพมหานคร และสำนักงานนิวเดลี พบว่า แหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียที่เป็นที่นิยมมาก มีดังนี้

- 1) โรงแรมอนันตรา บางกอกริเวอร์ไซด์ รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 2) โรงแรมเซนทาราแกรนด์ บางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์ เซ็นทรัลเวิลด์
- 3) โรงแรมเซนทาราแกรนด์ เซ็นทรัลลาดพร้าว
- 4) โรงแรมดุสิตธานี
- 5) โรงแรมโพรฟอยด์บายเชอราตัน
- 6) โรงแรมแกรนด์ไฮแอท เอราวัณ
- 7) โรงแรมฮอติเคย์ อินน์ สยาม
- 8) โรงแรมอิมพีเรียลควีนส์ปาร์ค
- 9) โรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัล กรุงเทพฯ
- 10) โรงแรมเลอเมอริเดียน กรุงเทพฯ
- 11) โรงแรมโนโวเทล สยามสแควร์ กรุงเทพฯ
- 12) โรงแรมปทุมวันพรินเซส
- 13) โรงแรมพลาซ่าแอทธินี (โรงแรมโรยัลเมอริเดียน) กรุงเทพฯ
- 14) โรงแรมเรเนซองส์ ราชประสงค์ กรุงเทพฯ
- 15) โรงแรมแวงกรีล่า กรุงเทพฯ
- 16) โรงแรมเชอราตันแกรนด์ สุขุมวิท
- 17) โรงแรมเดอะเซ็นทรีจีส์ กรุงเทพฯ
- 18) โรงแรมเดอะแลนด์มาร์ค กรุงเทพฯ
- 19) โรงแรมโอกูระ เพรสทิจ กรุงเทพฯ
- 20) โรงแรมเพนินซูล่า กรุงเทพฯ
- 21) โรงแรมรามารการ์เด็น กรุงเทพฯ

22) เอเชียทีค เดอะริเวอร์ฟรอนท์

23) อิมแพ็ค อารีน่า เมืองทองธานี

1.1.3 แหล่งฮันนีมูน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พบว่า จังหวัดกรุงเทพมหานครไม่เป็นที่นิยมสำหรับเป็นแหล่งฮันนีมูน เนื่องจากความสวยงามจากธรรมชาติมีให้พบเห็นน้อย สภาพแวดล้อมมีความเป็นชุมชนเมือง มีแหล่งท่องเที่ยวที่โรแมนติก บริเวณริมแม่น้ำเจ้าพระยา การท่องเที่ยวเพื่อฮันนีมูนจึงเป็นลักษณะของการล่องเรือครูชจากโรงแรมใหญ่ๆ เพื่อชมทิวทัศน์แม่น้ำเจ้าพระยายามค่ำคืน

1.2 จังหวัดตราด

1.2.1 แหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (สสปน.) และตัวแทนจากสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จังหวัดตราด พบว่า จังหวัดตราดไม่เป็นที่นิยมจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ เนื่องจากอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานครมากนัก และการเดินทางค่อนข้างลำบาก ส่วนใหญ่ผู้มาประชุมจะเข้าร่วมงานที่จังหวัดกรุงเทพมหานครมากกว่า

1.2.2 แหล่งแต่งงาน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งสำนักงานจังหวัดตราด พบว่า ไม่น่าจะมีสถานที่ที่มีความเหมาะสมที่จะส่งเสริมให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ยกเว้นบนเกาะช้างพรมีโรงแรมขนาดใหญ่อยู่บ้าง แต่ไม่สะดวกในการขนส่งอาหารหรือตกแต่งสถานที่สำหรับพิธีสำคัญ

1.2.3 แหล่งฮันนีมูน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งจากสำนักงานใหญ่และสำนักงานในเมืองนิวเดลี พบว่า จังหวัดตราดในสายตาของนักท่องเที่ยว จะมีชื่อเสียงจากการมีเกาะที่สวยงาม และมีความเป็นส่วนตัว จึงเหมาะสมที่จะพัฒนาเป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับคู่แต่งงานชาวอินเดียได้ โดยต้องพัฒนาเรื่องการขนส่งที่หรูหราและปลอดภัย สามารถรับคู่แต่งงานที่มาจากกรุงเทพมหานครหรือจากพหุมายังเกาะต่างๆ ได้โดยสะดวก สำหรับเกาะที่น่าสนใจเป็นแหล่งฮันนีมูน ได้แก่ เกาะช้าง เกาะกูด เกาะหมาก เกาะขาม เป็นต้น

1.3 จังหวัดเชียงใหม่

1.3.1 แหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (สสปน.) และตัวแทนจากสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า แหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติที่เป็นที่นิยมมาก ได้แก่ ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ จังหวัดเชียงใหม่ และศูนย์ประชุมนานาชาติเชียงใหม่แกรนด์วิว และจังหวัดเชียงใหม่เป็น 1 ใน 4 เมืองที่ได้รับการส่งเสริมให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาระดับนานาชาติ

1.3.2 แหล่งแต่งงาน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งสำนักงานจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า สถานที่ที่มีความเหมาะสมที่จะส่งเสริมให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย มีดังนี้

- 1) โรงแรมแชงกรีล่า เชียงใหม่
- 2) โรงแรมเดอะเจดีย์ เชียงใหม่

1.3.3 แหล่งฮันนีมูน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งจากสำนักงานใหญ่ สำนักงานในเมืองนิวเดลี และสำนักงานเชียงใหม่ พบว่า มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติลักษณะภูเขา ดอย ที่มีความสวยงาม และมีนักท่องเที่ยวอินเดียไปเที่ยวอยู่บ้าง แต่น้อยมาก ส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มญาติที่มาร่วมงานแต่งงานมากกว่า โดยนักท่องเที่ยวที่ร่วมงานแต่งงานเสร็จแล้ว ก็จะแยกกันเที่ยวตามอัธยาศัยตามทัวร์ที่มีอยู่ เช่น ช้าง ชมดอย เที่ยวในเมือง สปา ล่องเรือแม่น้ำปิง หรือพักผ่อนชื่นชมธรรมชาติในบริเวณโรงแรม แต่ไม่ได้สนใจสิ่งใดเป็นพิเศษมากนัก สำหรับคู่บ่าวสาว ถ้าเลือกฮันนีมูนก็จะบินไปเที่ยวในพื้นที่ภาคใต้มากกว่า ประกอบกับกลุ่มที่มาเพื่อแต่งงานและฮันนีมูนจะเป็นกลุ่มกำลังซื้อสูงที่ต้องการสินค้าระดับพรีเมียม ซึ่งแพ็คเกจทัวร์ที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่ได้เป็นระดับพรีเมียม ดังนั้น แหล่งฮันนีมูนในจังหวัดเชียงใหม่จึงยังไม่เป็นที่สนใจสำหรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียนัก

1.4 จังหวัดเชียงราย

1.4.1 แหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (สสปน.) และตัวแทนจากสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จังหวัดเชียงราย พบว่า จังหวัดเชียงรายไม่เป็นที่นิยมจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ส่วนใหญ่ผู้มาประชุมจะเข้าร่วมงานที่จังหวัดเชียงใหม่ แล้วมาเที่ยวที่จังหวัดเชียงรายเล็กน้อยเท่านั้น

1.4.2 แหล่งแต่งงาน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งสำนักงานจังหวัดเชียงราย พบว่า สถานที่ที่มีความเหมาะสมที่จะส่งเสริมให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียพอลจะมีที่เหมาะสมบ้าง ดังนี้

- 1) โรงแรมอนันตารา โกลเด้น ไทเอนกเกิ้ล รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 2) ไร่บุญรอด

1.4.3 แหล่งฮันนีมูน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งจากสำนักงานใหญ่และสำนักงานในเมืองนิวเดลี พบว่า เนื่องจากจังหวัดเชียงรายยังไม่ใช่ที่รู้จักดีสำหรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง ดังนั้น ควรส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อฮันนีมูนโดยเริ่มจากการเชื่อมโยงกับจังหวัดเชียงใหม่ที่นักท่องเที่ยวชาวอินเดียรู้จักเป็นอย่างดี หรือส่งเสริมการท่องเที่ยวในลักษณะการท่องเที่ยวเชื่อมโยงไปยังประเทศเพื่อนบ้าน แต่เนื่องจากตามแพ็คเกจทัวร์ที่มีอยู่ยังไม่มีแพ็คเกจระดับพรีเมียม ถ้าหากจะส่งเสริมการฮันนีมูนในพื้นที่นี้ต้องโฆษณาอย่างหนัก และต้องเตรียมความพร้อมของคนในพื้นที่ให้มาก ดังนั้น การสนับสนุนให้จังหวัดเชียงรายเป็นแหล่งฮันนีมูนจึงเป็นไปได้ค่อนข้างยาก หรืออาจต้องใช้ระยะเวลาในการเตรียมความพร้อมมากกว่า 1 ปีขึ้นไป

1.5 จังหวัดภูเก็ต

1.5.1 แหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (สสปน.) และตัวแทนจากสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พบว่า จังหวัดภูเก็ตได้มีความร่วมมือกับสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการเพื่อพัฒนาภูเก็ตและจังหวัดชายฝั่งอันดามันให้เป็นศูนย์กลางการจัดประชุมและสัมมนาระดับโลก โดยสถานที่ที่เหมาะสมเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ได้แก่ โรงแรมขนาดกลางและขนาดใหญ่ในเมืองภูเก็ตใน

ระดับ 3-5 ดาว รวม 636 แห่ง รวมห้องพักทั้งสิ้น 37,543 ห้อง โดย ธุรกิจการจัดประชุมและสัมมนาได้ถูกกำหนดเป็นหนึ่งในสี่ยุทธศาสตร์พัฒนาเมืองภูเก็ตในระยะ 4 ปี ให้เป็น “มหัศจรรย์เสน่ห์อันดามัน เมืองท่องเที่ยวระดับโลก เป้าหมายของนักเดินทางทั่วโลก” หรือ Charming Andaman สืบเนื่องมาจากการที่จังหวัดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับโลกอยู่แล้ว และได้มีการพัฒนาศักยภาพทั้งแหล่งท่องเที่ยวรวมถึงสาธารณูปโภครองรับแหล่งท่องเที่ยวไว้เรียบร้อยแล้ว ดังนั้นจังหวัดภูเก็ตจึงมีศักยภาพในการรองรับธุรกิจจัดประชุมและสัมมนาที่มีศักยภาพมากที่สุดในภาคใต้ สำหรับรายชื่อโรงแรมที่น่าสนใจในการจัดประชุม/สัมมนา มีดังนี้

- 1) โรงแรมเดอะรอยัล พาราไดซ์ ภูเก็ต
- 2) โรงแรมฮิลตัน ภูเก็ตอาเคเดีย รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 3) ภูเก็ตแพนตาซี
- 4) โรงแรมเจดับบลิว แมริออท ภูเก็ต รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 5) โรงแรมเมอร์ลิน บีช รีสอร์ท
- 6) โรงแรมโนโวเทล ภูเก็ต บีช รีสอร์ท พันวา
- 7) โรงแรมคอร์ทยาร์ด แมริออท ภูเก็ต แอท กมลา บีช
- 8) โรงแรมภูเก็ต ออร์คิด รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 9) โรงแรมศุภาลัย รีสอร์ท แอนด์ สปา ภูเก็ต
- 10) โรงแรมเรติสัน บลู พลาซ่า รีสอร์ท ภูเก็ต พันวา บีช
- 11) โรงแรมโมเวนพิก รีสอร์ท แอนด์ สปา กระรน บีช
- 12) โรงแรมคาลิมา รีสอร์ท แอนด์ สปา ภูเก็ต

1.5.2 แหล่งแต่งงาน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งสำนักงานนิเวศและสำนักงานจังหวัดภูเก็ต พบว่า ปกติจังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดยอดนิยมสำหรับคู่แต่งงานชาวอินเดียอยู่แล้ว สำหรับสถานที่ที่มีความเหมาะสมที่จะเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานและต่อด้วยฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดีย มีดังนี้

- 1) โรงแรมอังสนา ลากูน่า ภูเก็ต
- 2) โรงแรมบันยันทรี รีสอร์ท ภูเก็ต
- 3) โรงแรมเซนทาราแกรนด์บีช รีสอร์ท ภูเก็ต
- 4) โรงแรมดีว่าน่า ป่าตอง รีสอร์ท แอนด์ สปา

- 5) โรงแรมดุสิตธานี ลาภาน้ำ ภูเก็ต
- 6) โรงแรมอินดิโก เฟิร์ล ภูเก็ต
- 7) โรงแรมเจดับบลิว แมริออท ภูเก็ต รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 8) โรงแรมเดอะนาคา ไอส์แลนด์ อะ ลักซ์วรี คอลเล็กชั่น รีสอร์ท แอนด์

สปา ภูเก็ต

- 9) โรงแรมเดอะเวสทิน สีเหร่เบย์ รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 10) โรงแรมอัลฟิโน่ ภูเก็ต นาลิน่า รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 11) โรงแรมเรดิสัน บลู พลาซ่า รีสอร์ท ภูเก็ต พันวา บีช
- 12) โรงแรมเรนซองส์ ภูเก็ต รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 13) โรงแรมพูลแมนภูเก็ต อาร์คาเดีย หาดไนทอน
- 14) โรงแรมเคปพันวา ภูเก็ต
- 15) โรงแรมโมเวนพิก รีสอร์ท แอนด์ สปา กระรน บีช
- 16) โรงแรมคาลิมา รีสอร์ท แอนด์ สปา ภูเก็ต

1.5.3 แหล่งฮันนีมูน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งจากสำนักงานใหญ่ สำนักงานในเมืองนิวเดลี และสำนักงานภูเก็ต พบว่า จังหวัดภูเก็ตเป็นจุดหมายปลายทางของ คู่แต่งงานชาวอินเดียอยู่แล้ว เนื่องจากมีทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลที่ติดอันดับโลก เป็น เกาะขนาดใหญ่ที่มีทิวทัศน์สวยงาม หาดทรายสวย บรรยากาศโรแมนติก มีความหลากหลาย ทางวัฒนธรรม สถาปัตยกรรมชิโน-โปรตุกีสที่งดงาม มีรีสอร์ทหรูหรามีแหล่งท่องเที่ยวยาม ค่ำคืนที่หลากหลาย ตอบสนองความต้องการในการมาเที่ยวสำหรับคู่ฮันนีมูนชาวอินเดียกลุ่ม กำลังซื้อสูง โดยโรงแรมที่มีความโดดเด่นเหมาะสมเป็นแหล่งฮันนีมูน ได้แก่

- 1) โรงแรมศรีพันวา ภูเก็ต และโรงแรมมาลิส วิลล่า สวีท ภูเก็ต
- 2) โรงแรมเซนทาราแกรนด์บีช รีสอร์ท ภูเก็ต
- 3) โรงแรมเรดิสัน บลู พลาซ่า รีสอร์ท ภูเก็ต พันวา บีช
- 4) โรงแรมเรนซองส์ ภูเก็ต รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 5) โรงแรมพูลแมนภูเก็ต อาร์คาเดีย หาดไนทอน
- 6) โรงแรมเดอะ วิจิตร รีสอร์ท ภูเก็ต
- 7) โรงแรมทวินปาล์ม ภูเก็ต
- 8) โรงแรมเคปพันวา ภูเก็ต

- 9) โรงแรมฮอไรซอน กระบี่ บีช รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 10) โรงแรมโมเวนพิก รีสอร์ท แอนด์ สปา กระบี่
- 11) โรงแรมมิลเลนเนียม รีสอร์ท ป่าตอง ภูเก็ต
- 12) โรงแรมคาลิมา รีสอร์ท แอนด์ สปา ภูเก็ต

1.6 จังหวัดกระบี่

1.6.1 แหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (สสปน.) และตัวแทนจากสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานจังหวัดกระบี่ พบว่า จังหวัดกระบี่ กำลังพัฒนาตลาดไมซ์ โดยเน้นกลุ่มท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล โดยพยายามส่งเสริมเส้นทางท่องเที่ยวกระบี่-ตรัง เนื่องจากเป็นกลุ่มกำลังซื้อสูง สำหรับสถานที่จัดประชุม/สัมมนาระดับนานาชาติและเหมาะสมเป็นแหล่งท่องเที่ยวด้วย ได้แก่

- 1) โรงแรมคราวน์ ลันตา รีสอร์ท แอนด์ สปา บนเกาะลันตาใหญ่
- 2) โรงแรมเรด จินเจอร์ ชิค รีสอร์ท
- 3) โรงแรมพีไอส์แลนด์ คาบาน่า
- 4) โรงแรมเชอราตัน กระบี่ บีช รีสอร์ท
- 5) มาริไทม์ พาร์ค แอนด์ สปา รีสอร์ท

1.6.2 แหล่งแต่งงาน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งสำนักงานในนิเวศและสำนักงานจังหวัดกระบี่ พบว่า สถานที่ที่มีความเหมาะสมที่จะส่งเสริมให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียแต่อาจติดขัดเรื่องการขนส่งทางเรืออยู่บ้างสำหรับบางแห่ง หากมีเรือขนส่งขนาดใหญ่ก็จะมีความสะดวกและเหมาะสมมากขึ้น ซึ่งโรงแรมขนาดใหญ่และมีวิวทัศน์สวยงาม มีหาดส่วนตัว มีดังนี้

- 1) โรงแรมเชอราตัน กระบี่ บีช รีสอร์ท
- 2) โรงแรมโซฟีเทล โกลด์ริทซ์ กอล์ฟ แอนด์ สปา รีสอร์ท กระบี่
- 3) โรงแรมเซนทารา แกรนด์ บีช รีสอร์ท แอนด์ วิลล่า กระบี่
- 4) โรงแรมปกาสัย รีสอร์ท กระบี่
- 5) มาริไทม์ พาร์ค แอนด์ สปา รีสอร์ท

1.6.3 แหล่งอันนินูน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งจากสำนักงานใหญ่ และสำนักงานในเมืองนิวเดลี และสำนักงานจังหวัดกระบี่ พบว่า จังหวัดกระบี่อุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติหลากหลายและสมบูรณ์ไปด้วยป่าเขา น้ำตก ชายหาดชาวงามตา และน้ำทะเลสวยใส มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมากมายและมีชื่อเสียงระดับโลก อาทิเช่น อ่าวนาง อ่าวไร่เลย์ เกาะพีพี เกาะลันตา เกาะไหง เป็นต้น ส่วนโรงแรมที่พักก็มีทั้งที่มีชายหาดส่วนตัว และอยู่ใกล้ชายหาดที่มีชื่อเสียง มีวิวทิวทัศน์โรแมนติกและสวยงาม ซึ่งโรงแรมที่เหมาะสมมีดังนี้

- 1) โรงแรมเชอราตัน กระบี่ บีช รีสอร์ท
- 2) โรงแรมลายานะ รีสอร์ท แอนด์ สปา เกาะลันตา
- 3) โรงแรมพิมลัย รีสอร์ท แอนด์ สปา เกาะลันตา
- 4) โรงแรมบุหงาธานี รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 5) โรงแรมไวค์ รีสอร์ท แอนด์ สปา อ่าวนาง
- 6) มาริไทม์ پارค แอนด์ สปา รีสอร์ท

1.7 จังหวัดพังงา

1.7.1 แหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (สสปน.) และตัวแทนจากสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานจังหวัดกระบี่ (เนื่องจากสำนักงานจังหวัดกระบี่รับผิดชอบจังหวัดพังงาด้วย) พบว่า จังหวัดพังงา อยู่ในกลุ่มที่กำลังพัฒนาตลาดไมซ์ด้วยกัน โดยถูกจัดรวมอยู่ในกลุ่มชายฝั่งอันดามัน มีโรงแรมที่มีความเหมาะสมเป็นแหล่งจัดประชุม/สัมมนา ประกอบด้วยทิวทัศน์สวยงาม บางโรงแรมมีชายหาดส่วนตัวริมหาดทะเลอันดามัน ใกล้อุทยานแห่งชาติเขาลึก สะดวกในการเดินทาง ซึ่งโรงแรมที่เหมาะสมมีดังนี้

- 1) โรงแรมเขาหลัก ลาгуน่า รีสอร์ท
- 2) โรงแรมเดอะ ฮอทสปริง บีช รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 3) โรงแรมเลอเมอร์เดียน เขาหลัก บีช แอนด์ สปา รีสอร์ท
- 4) โรงแรมสโรจิน

1.7.2 แหล่งแต่งงาน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งสำนักงานในนิวยอร์ก และสำนักงานจังหวัดกระบี่ พบว่า สถานที่ที่มีความเหมาะสมที่จะส่งเสริมให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียแต่อาจติดขัดเรื่องการขนส่งทางเรืออยู่บ้างสำหรับบางแห่ง หากมีเรือขนส่งขนาดใหญ่ก็มีความสะดวกและเหมาะสมมากขึ้น ซึ่งโรงแรมขนาดใหญ่และมีทิวทัศน์สวยงาม มีหาดส่วนตัว มีดังนี้

- 1) โรงแรมอัสมรา บีชฟรอนท์ รีสอร์ท แอนด์ วิลล่า
- 2) โรงแรมเลอเมอร์เดียน เขาหลัก บีช แอนด์ สปา
- 3) โรงแรมเจดับบลิว แมริออท เขาหลัก รีสอร์ท แอนด์ สปา

1.7.3 แหล่งฮันนีมูน

จากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งจากสำนักงานใหญ่ และสำนักงานในเมืองนิวยอร์ก และสำนักงานจังหวัดกระบี่ พบว่า จังหวัดพังงามีทรัพยากรทางธรรมชาติที่สวยงามและโดดเด่นระดับสากล มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมากมาย ทั้งหมู่เกาะที่มีความสวยงามและโรแมนติก แหล่งดำน้ำดูปะการัง ซึ่งเป็นที่นิยมสำหรับนักท่องเที่ยว อันได้แก่ อุทยานแห่งชาติเขาหลัก-ลำรู่ อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา เกาะปันหยี เกาะห้อง หมู่เกาะสิมิลัน หมู่เกาะสุรินทร์ อุทยานแห่งชาติศรีพังงา เกาะตาชัย อุทยานแห่งชาติเขาลำปี-หาดท้ายเหมือง เหมาะสำหรับมาท่องเที่ยว แต่สำหรับที่พักสำหรับคู่ฮันนีมูนมักจะนิยมพักที่จังหวัดภูเก็ตหรือจังหวัดกระบี่ อย่างไรก็ตาม โรงแรมในจังหวัดพังงาก็มีที่เหมาะสมอยู่บ้าง ดังนี้

- 1) โรงแรมเดอะ ฮอทสปริง บีช รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 2) โรงแรมอัสมรา บีชฟรอนท์ รีสอร์ท แอนด์ วิลล่า
- 3) โรงแรมไม้เขาหลักบีช รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 4) โรงแรมเลอเมอร์เดียน เขาหลัก บีช แอนด์ สปา
- 5) โรงแรมสโรจิน
- 6) โรงแรมสันติญา เกาะยาวใหญ่ รีสอร์ท
- 7) โรงแรมเจดับบลิว แมริออท เขาหลัก รีสอร์ท แอนด์ สปา

2. ประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านธรรมชาติและวัฒนธรรมสำหรับรองรับการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานสัมมนา แหล่งแต่งงาน และแหล่งฮันนีมูน

จากการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านธรรมชาติและวัฒนธรรมโดยการประเมินจากคณะวิจัยแล้วนำมาคำนวณค่าคะแนนโดยถ่วงเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก และผลจากการประเมินโดยใช้แบบสอบถามถามกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ ผลการศึกษาเป็นดังนี้

2.1 การประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

สำหรับการประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา คณะวิจัยได้ทำการประเมินโดยให้ค่าคะแนน แล้วนำมาถ่วงเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักเพื่อให้ได้คะแนนรวม ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ศักยภาพด้านแหล่งจัดงานประชุม/ สัมมนา

จังหวัด	ที่ตั้งและการอำนวยความสะดวกในการเดินทาง	มีโรงแรมที่พักจำนวนมากและหลายระดับ	มีสถานที่จัดประชุมหลายลักษณะ ปรับขนาดได้ตามความเหมาะสมของงาน	มีหน่วยงานที่มีทักษะในการจัดการประชุม	มีแหล่งท่องเที่ยวและแหล่งช้อปปิ้งใกล้เคียง	คะแนนรวม
กรุงเทพมหานคร	5	5	5	5	5	5.0
เชียงใหม่	5	5	5	5	5	5.0
เชียงราย	4	4	4	3	5	4.0
ตราด	3	4	3	3	4	3.4
ภูเก็ต	5	5	5	5	5	5.0
กระบี่	5	5	5	5	5	5.0
พังงา	4	4	4	3	4	3.8

จากตารางที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต และจังหวัดกระบี่ มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับมากที่สุด จังหวัดเชียงราย และจังหวัดพังงามีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงาน

ประชุม/สัมมนาในระดับมาก และจังหวัดตราดมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงาน
ประชุม/สัมมนาในระดับปานกลาง

2.1.1 จังหวัดกรุงเทพมหานคร

สำหรับการประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในพื้นที่จังหวัด
กรุงเทพมหานครนั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ข้อมูลทั่วไป

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
เพศ			
ชาย	66	66.0	1
หญิง	34	34.0	2
รวม	100	100.0	
อายุ			
ไม่เกิน 25 ปี	14	14.0	3
25-40 ปี	35	35.0	2
41-60 ปี	43	43.0	1
61 ปีขึ้นไป	8	8.0	4
รวม	100	100.0	
ระดับการศึกษา			
ต่ำกว่าปริญญาตรี	18	18.0	3
ปริญญาตรี	50	50.0	1
ปริญญาโทขึ้นไป	32	32.0	2
รวม	100	100.0	
อาชีพ			
นักเรียน/นักศึกษา	7	7.0	4
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	34	34.0	2
รับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง	11	11.0	3
นักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว	42	42.0	1
อื่นๆ	6	6.0	5
รวม	100	100.0	
รายได้ต่อเดือน			
ต่ำกว่า 15,000 บาท	4	4.0	6

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
15,000-20,000 บาท	5	5.0	5
20,001-25,000 บาท	12	12.0	4
25,001-30,000 บาท	29	29.0	2
30,001-35,000 บาท	36	36.0	1
35,001 บาทขึ้นไป	14	14.0	3
รวม	100	100.0	
สถานภาพ			
โสด	32	32.0	2
สมรสแล้ว	58	58.0	1
หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่	10	10.0	3
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 4 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย ร้อยละ 66 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 34 มีอายุ 41-60 ปี มากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง ร้อยละ 43 รองลงมา ได้แก่ อายุระหว่าง 25-40 ปี ร้อยละ 35 อายุไม่เกิน 25 ปี ร้อยละ 14 และอายุ 61 ปีขึ้นไป ร้อยละ 8 ตามลำดับ ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 50 รองลงมา ได้แก่ ปริญญาโทขึ้นไป ร้อยละ 32 และต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 18 อาชีพส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพนักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว ร้อยละ 42 รองลงมา ได้แก่ อาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 34 อาชีพรับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง ร้อยละ 11 อาชีพนักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 7 และอาชีพอื่นๆ ร้อยละ 6 ตามลำดับ สำหรับรายได้ต่อเดือน อันดับที่หนึ่ง ได้แก่ รายได้ระหว่าง 30,001-35,000 บาท ร้อยละ 36 รองลงมา ได้แก่ รายได้ระหว่าง 25,001-30,000 บาท ร้อยละ 29 รายได้ 35,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 14 รายได้ระหว่าง 20,001-25,000 บาท ร้อยละ 12 รายได้ระหว่าง 15,000-20,000 บาท ร้อยละ 5 และรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 4 สถานภาพส่วนใหญ่สมรสแล้ว ร้อยละ 58 รองลงมา ได้แก่ โสด ร้อยละ 32 และหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ ร้อยละ 10

สำหรับการศึกษาความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	76	76.0	1
ไม่ต้องการ	-	-	-
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	24	24.00	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ต้องการให้พัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ร้อยละ 76

การศึกษาความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	4.67	0.68	มากที่สุด
2.โรงแรมที่พัก	4.96	0.52	มากที่สุด
3.สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด	4.52	0.73	มากที่สุด
4.ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว	4.45	0.68	มากที่สุด
5.ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน	4.82	0.73	มากที่สุด
6.ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ	4.73	0.65	มากที่สุด
7.ความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ	4.12	0.54	มาก
8.ความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา	4.43	0.73	มากที่สุด
รวม	4.59	0.66	มากที่สุด

จากตารางที่ 6 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดกรุงเทพมหานครมีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$) โดยปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมากที่สุด ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{X} = 4.67$) โรงแรมที่พัก ($\bar{X} = 4.96$) สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด ($\bar{X} = 4.52$) ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.45$) ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน ($\bar{X} = 4.82$) ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ($\bar{X} = 4.73$) และความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา ($\bar{X} = 4.43$) รองลงมาได้แก่ ปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมาก ได้แก่ ความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ ($\bar{X} = 4.12$)

จากการสอบถามประชาชนในพื้นที่ถึงความร่วมมือของผู้ที่อยู่ในพื้นที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร

รายการ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.27	0.89	มีส่วนร่วมปานกลาง
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.54	0.75	มีส่วนร่วมมาก
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	2.56	0.92	มีส่วนร่วมน้อย
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.48	0.82	มีส่วนร่วมมาก
รวม	3.21	0.85	มีส่วนร่วมปานกลาง

จากตารางที่ 7 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21$) โดยการมีส่วนร่วมในระดับมาก ได้แก่ ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 3.54$) และความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 3.48$) การมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ได้แก่ ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 3.27$) และการมีส่วนร่วมในระดับน้อย ได้แก่ ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 2.56$)

2.1.2 จังหวัดเชียงใหม่

สำหรับการประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ นั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ข้อมูลทั่วไป

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
เพศ			
ชาย	46	46.0	2
หญิง	54	54.0	1
รวม	100	100.0	
อายุ			
ไม่เกิน 25 ปี	10	10.0	3
25-40 ปี	39	39.0	2
41-60 ปี	48	48.0	1
61 ปีขึ้นไป	3	3.0	4
รวม	100	100.0	
ระดับการศึกษา			
ต่ำกว่าปริญญาตรี	18	18.0	3
ปริญญาตรี	48	48.0	1
ปริญญาโทขึ้นไป	34	34.0	2

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
รวม	100	100.0	
อาชีพ			
นักเรียน/นักศึกษา	11	11.0	3
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	28	28.0	2
รับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง	10	10.0	4
นักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว	44	44.0	1
อื่นๆ	7	7.0	5
รวม	100	100.0	
รายได้ต่อเดือน			
ต่ำกว่า 15,000 บาท	3	3.0	5
15,000-20,000 บาท	8	8.0	4
20,001-25,000 บาท	32	32.0	2
25,001-30,000 บาท	36	36.0	1
30,001-35,000 บาท	19	19.0	3
35,001 บาทขึ้นไป	2	2.0	6
รวม	100	100.0	
สถานภาพ			
โสด	24	24.0	2
สมรสแล้ว	63	63.0	1
หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่	13	13.0	3
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 8 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง ร้อยละ 54 เป็นเพศชาย ร้อยละ 46 มีอายุ 41-60 ปี มากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง ร้อยละ 48 รองลงมา ได้แก่ อายุระหว่าง 25-40 ปี ร้อยละ 39 อายุไม่เกิน 25 ปี ร้อยละ 10 และอายุ 61 ปีขึ้นไป ร้อยละ 3 ตามลำดับ ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 48 รองลงมา ได้แก่ ปริญญาโทขึ้นไป ร้อยละ 34 และต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 18 อาชีพส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพนักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว ร้อยละ 44 รองลงมาได้แก่ อาชีพ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 28 อาชีพนักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 11 อาชีพ รับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง ร้อยละ 10 และอาชีพอื่นๆ ร้อยละ 7 ตามลำดับ สำหรับรายได้ต่อเดือน อันดับที่ยี่หนึ่ง ได้แก่ รายได้ระหว่าง 25,001-30,000 บาท ร้อยละ 36 รองลงมาได้แก่ รายได้

ระหว่าง 20,001-25,000 บาท ร้อยละ 32 รายได้ระหว่าง 30,001-35,000 บาท ร้อยละ 19 รายได้ระหว่าง 15,000-20,000 บาท ร้อยละ 8 รายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 3 และ รายได้ 35,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 2 สถานภาพส่วนใหญ่สมรสแล้ว ร้อยละ 63 รองลงมา ได้แก่ โสด ร้อยละ 24 และหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ ร้อยละ 13

สำหรับการศึกษาความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	82	82.0	1
ไม่ต้องการ	5	5.0	3
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	13	13.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 9 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ต้องการให้พัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ร้อยละ 82

การศึกษาคำพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	4.43	0.59	มากที่สุด
2.โรงแรมที่พัก	4.54	0.62	มากที่สุด
3.สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด	4.12	0.68	มาก
4.ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว	3.95	0.71	มาก
5.ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน	4.12	0.71	มาก

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
6.ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ	3.84	0.65	มาก
7.ความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ	4.22	0.62	มากที่สุด
8.ความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา	4.34	0.73	มากที่สุด
รวม	4.20	0.66	มาก

จากตารางที่ 10 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดเชียงใหม่มีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับมาก ($\bar{x} = 4.20$) โดยปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมากที่สุด ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{x} = 4.43$) โรงแรมที่พัก ($\bar{x} = 4.54$) ความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ ($\bar{x} = 4.22$) และ ความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา ($\bar{x} = 4.34$) รองลงมา คือ ปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมาก ได้แก่ สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด ($\bar{x} = 4.12$) ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.95$) ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน ($\bar{x} = 4.12$) และความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ($\bar{x} = 3.84$)

จากการสอบถามประชาชนในพื้นที่ถึงความร่วมมือของผู้ที่อยู่ในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมใน	3.17	0.88	มีส่วนร่วม

การเป็นแหล่งสัมมนา			ปานกลาง
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.94	0.82	มีส่วนร่วมมาก
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.56	0.76	มีส่วนร่วมมาก
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	4.18	0.82	มีส่วนร่วมมาก
รวม	3.71	0.85	มีส่วนร่วมมาก

จากตารางที่ 11 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.71$) โดยการมีส่วนร่วมในระดับมาก ได้แก่ ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 3.94$) ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 3.56$) และความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 4.18$) สำหรับการมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ได้แก่ ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 3.17$)

2.1.3 จังหวัดเชียงราย

สำหรับการประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในพื้นที่จังหวัดเชียงรายนี้นั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ข้อมูลทั่วไป

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
เพศ			
ชาย	43	43.0	2
หญิง	57	57.0	1
รวม	100	100.0	

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
อายุ			
ไม่เกิน 25 ปี	12	12.0	3
25-40 ปี	42	42.0	1
41-60 ปี	35	35.0	2
61 ปีขึ้นไป	11	11.0	4
รวม	100	100.0	
ระดับการศึกษา			
ต่ำกว่าปริญญาตรี	19	19.0	3
ปริญญาตรี	58	58.0	1
ปริญญาโทขึ้นไป	23	23.0	2
รวม	100	100.0	
อาชีพ			
นักเรียน/นักศึกษา	16	16.0	3
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	45	45.0	1
รับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง	8	8.0	5
นักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว	38	38.0	2
อื่นๆ	9	9.0	4
รวม	100	100.0	
รายได้ต่อเดือน			
ต่ำกว่า 15,000 บาท	9	9.0	4
15,000-20,000 บาท	5	5.0	5
20,001-25,000 บาท	40	40.0	1
25,001-30,000 บาท	32	32.0	2
30,001-35,000 บาท	11	11.0	3
35,001 บาทขึ้นไป	3	3.0	6
รวม	100	100.0	
สถานภาพ			
โสด	45	45.0	2
สมรสแล้ว	48	48.0	1
หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่	7	7.0	3
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 12 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง ร้อยละ 57 เป็นเพศชาย ร้อยละ 43 อายุระหว่าง 25-40 ปี ร้อยละ 42 มากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมาได้แก่ มีอายุ 41-60 ปี ร้อยละ 35 อายุไม่เกิน 25 ปี ร้อยละ 12 และอายุ 61 ปีขึ้นไป ร้อยละ 11 ตามลำดับ ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 58 รองลงมาได้แก่ ปริญญาโทขึ้นไป ร้อยละ 23 และต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 19 อาชีพส่วนใหญ่ประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 45 รองลงมาได้แก่ ประกอบอาชีพนักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว ร้อยละ 38 อาชีพนักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 16 อาชีพอื่นๆ ร้อยละ 9 และอาชีพรับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง ร้อยละ 8 ตามลำดับ สำหรับรายได้ต่อเดือน อันดับที่ยี่หนึ่ง ได้แก่ รายได้ระหว่าง 20,001-25,000 บาท ร้อยละ 40 รองลงมาได้แก่ รายได้ระหว่าง 25,001-30,000 บาท ร้อยละ 32 รายได้ระหว่าง 30,001-35,000 บาท ร้อยละ 11 รายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 9 รายได้ระหว่าง 15,000-20,000 บาท ร้อยละ 5 และรายได้ 35,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 3 สถานภาพส่วนใหญ่สมรสแล้ว ร้อยละ 48 รองลงมาได้แก่ โสด ร้อยละ 45 และหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ ร้อยละ 7

สำหรับการศึกษาความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	61	61.0	1
ไม่ต้องการ	6	6.0	3
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	33	33.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 13 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ต้องการให้พัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ร้อยละ 61

การศึกษาความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1. สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	3.64	0.62	มาก
2. โรงแรมที่พัก	4.12	0.65	มาก
3. สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด	3.22	0.68	ปานกลาง
4. ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว	3.45	0.73	มาก
5. ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน	3.84	0.75	มาก
6. ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ	2.82	0.62	ปานกลาง
7. ความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ	3.25	0.73	ปานกลาง
8. ความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา	3.44	0.73	มาก
รวม	3.47	0.69	มาก

จากตารางที่ 14 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดเชียงรายมีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับมาก ($\bar{x} = 3.47$) โดยปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมาก ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{x} = 3.64$) โรงแรมที่พัก ($\bar{x} = 4.12$) ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.45$) ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน ($\bar{x} = 3.84$) และความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา ($\bar{x} = 3.44$) รองลงมา คือ ปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับปานกลาง ได้แก่ สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด ($\bar{x} = 3.22$) ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ($\bar{x} = 2.82$) และความพร้อมด้านการสื่อสารกับ ชาวต่างประเทศ ($\bar{x} = 3.25$)

จากการสอบถามประชาชนในพื้นที่ถึงความร่วมมือของผู้ที่อยู่ในพื้นที่จังหวัดเชียงราย ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดเชียงราย

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา	2.87	0.67	มีส่วนร่วมปานกลาง
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.45	0.69	มีส่วนร่วมมาก
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.14	0.71	มีส่วนร่วมปานกลาง
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	4.22	0.67	มีส่วนร่วมมากที่สุด
รวม	3.42	0.69	มีส่วนร่วมมาก

จากตารางที่ 15 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.42$) โดยการมีส่วนร่วมในระดับมากที่สุด ได้แก่ ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{x} = 4.22$) รองลงมาได้แก่ การมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อ พัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{x} = 3.45$) สำหรับการมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ได้แก่ ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{x} = 2.87$) และความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{x} = 3.14$)

2.1.4 จังหวัดตราด

สำหรับการประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในพื้นที่จังหวัดตราด
นั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 ข้อมูลทั่วไป

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
เพศ			
ชาย	58	58.0	1
หญิง	42	42.0	2
รวม	100	100.0	
อายุ			
ไม่เกิน 25 ปี	12	12.0	3
25-40 ปี	35	35.0	2
41-60 ปี	41	41.0	1
61 ปีขึ้นไป	12	12.0	3
รวม	100	100.0	
ระดับการศึกษา			
ต่ำกว่าปริญญาตรี	17	17.0	3
ปริญญาตรี	64	64.0	1
ปริญญาโทขึ้นไป	19	19.0	2
รวม	100	100.0	
อาชีพ			
นักเรียน/นักศึกษา	4	4.0	5
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	37	37.0	1
รับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง	15	15.0	3
นักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว	36	36.0	2
อื่นๆ	8	8.0	4
รวม	100	100.0	
รายได้ต่อเดือน			
ต่ำกว่า 15,000 บาท	15	15.0	4
15,000-20,000 บาท	24	24.0	2
20,001-25,000 บาท	22	22.0	3

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
25,001-30,000 บาท	29	29.0	1
30,001-35,000 บาท	8	8.0	5
35,001 บาทขึ้นไป	2	2.0	6
รวม	100	100.0	
สถานภาพ			
โสด	52	52.0	1
สมรสแล้ว	37	37.0	2
หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่	11	11.0	3
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 16 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย ร้อยละ 58 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 42 มีอายุ 41-60 ปี ร้อยละ 41 มากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมา ได้แก่ อายุระหว่าง 25-40 ปี ร้อยละ 35 อันดับสุดท้ายได้แก่ อายุไม่เกิน 25 ปี ร้อยละ 12 และอายุ 61 ปีขึ้นไป ร้อยละ 12 ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 64 รองลงมาได้แก่ ปริญญาโทขึ้นไป ร้อยละ 19 และต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 17 อาชีพส่วนใหญ่ประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 37 รองลงมาได้แก่ ประกอบอาชีพนักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว ร้อยละ 36 อาชีพรับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง ร้อยละ 15 อาชีพอื่นๆ ร้อยละ 8 และอาชีพนักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 4 ตามลำดับ สำหรับรายได้ต่อเดือน อันดับที่ยี่หนึ่ง ได้แก่ รายได้ระหว่าง 25,001-30,000 บาท ร้อยละ 29 รองลงมาได้แก่ รายได้ระหว่าง 15,000-20,000 บาท ร้อยละ 24 รายได้ระหว่าง 20,001-25,000 บาท ร้อยละ 22 รายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 15 รายได้ระหว่าง 30,001-35,000 บาท ร้อยละ 8 และรายได้ 35,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 2 สถานภาพส่วนใหญ่โสด ร้อยละ 52 รองลงมา ได้แก่ สมรสแล้ว ร้อยละ 37 และหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ ร้อยละ 11

สำหรับการศึกษาความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	44	44.0	2
ไม่ต้องการ	4	4.0	3
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	52	52.0	1
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 17 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่รู้สึกไม่แน่ใจ/เฉยๆ ต่อการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ร้อยละ 52

การศึกษาความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	3.23	0.72	ปานกลาง
2.โรงแรมที่พัก	3.42	0.77	มาก
3.สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด	2.23	0.72	น้อย
4.ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว	3.26	0.73	ปานกลาง
5.ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน	3.44	0.73	มาก
6.ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ	2.56	0.69	น้อย
7.ความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ	3.23	0.72	ปานกลาง
8.ความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา	3.35	0.71	ปานกลาง
รวม	3.09	0.65	ปานกลาง

จากตารางที่ 18 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดตราดมีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.09$) โดยปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมาก ได้แก่ โรงแรมที่พัก ($\bar{X} = 3.42$) และความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน ($\bar{X} = 3.44$) รองลงมา คือ ปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับปานกลาง ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{X} = 3.23$) ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.26$) ความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ ($\bar{X} = 3.23$) และความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา ($\bar{X} = 3.35$) สำหรับปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับน้อย ได้แก่ สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด ($\bar{X} = 2.23$) และความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ($\bar{X} = 2.56$)

จากการสอบถามประชาชนในพื้นที่ถึงความร่วมมือของผู้ที่อยู่ในพื้นที่จังหวัดตราด ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดตราด

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	2.95	0.72	มีส่วนร่วม ปานกลาง
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.22	0.71	มีส่วนร่วม ปานกลาง
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.25	0.68	มีส่วนร่วม ปานกลาง
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	4.12	0.75	มีส่วนร่วม มาก
รวม	3.39	0.72	มีส่วนร่วม ปานกลาง

จากตารางที่ 19 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.39$) โดยอันดับแรก คือ การมีส่วนร่วมในระดับมาก ได้แก่ ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 4.12$) รองลงมาได้แก่ การมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 2.95$) ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 3.22$) และความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 3.25$)

2.1.5 จังหวัดภูเก็ต

สำหรับการประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในพื้นที่จังหวัดภูเก็ตนั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20 ข้อมูลทั่วไป

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
เพศ			
ชาย	45	45.0	2
หญิง	55	55.0	1
รวม	100	100.0	
อายุ			
ไม่เกิน 25 ปี	8	8.0	4
25-40 ปี	39	39.0	2
41-60 ปี	41	41.0	1
61 ปีขึ้นไป	12	12.0	3
รวม	100	100.0	
ระดับการศึกษา			
ต่ำกว่าปริญญาตรี	38	38.0	2
ปริญญาตรี	55	55.0	1
ปริญญาโทขึ้นไป	7	7.0	3

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
รวม	100	100.0	
อาชีพ			
นักเรียน/นักศึกษา	2	2.0	5
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	25	25.0	3
รับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง	30	30.0	2
นักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว	38	38.0	1
อื่นๆ	5	5.0	4
รวม	100	100.0	
รายได้ต่อเดือน			
ต่ำกว่า 15,000 บาท	7	7.0	4
15,000-20,000 บาท	24	24.0	3
20,001-25,000 บาท	26	26.0	2
25,001-30,000 บาท	35	35.0	1
30,001-35,000 บาท	6	6.0	5
35,001 บาทขึ้นไป	2	2.0	6
รวม	100	100.0	
สถานภาพ			
โสด	34	34.0	2
สมรสแล้ว	41	41.0	1
หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่	25	25.0	3
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 20 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 55 เป็นเพศชาย ร้อยละ 45 อายุระหว่าง 41-60 ปี ร้อยละ 41 มากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมาได้แก่ อายุ 25-40 ปี ร้อยละ 39 อายุ 61 ปีขึ้นไป ร้อยละ 12 และอายุไม่เกิน 25 ปี ร้อยละ 8 ตามลำดับ ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 55 รองลงมาได้แก่ ต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 38 และปริญญาโทขึ้นไป ร้อยละ 7 อาชีพส่วนใหญ่ประกอบอาชีพนักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว ร้อยละ 38 รองลงมาได้แก่ อาชีพรับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง ร้อยละ 30 อาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 25 อาชีพอื่นๆ ร้อยละ 5 และอาชีพนักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 2 ตามลำดับ สำหรับรายได้ต่อเดือน อันดับที่ได้หนึ่งได้แก่ รายได้ระหว่าง 25,001-30,000 บาท ร้อยละ 35 รองลงมาได้แก่ รายได้ระหว่าง

20,001-25,000 บาท ร้อยละ 26 รายได้ระหว่าง 15,000-20,000 บาท ร้อยละ 24 รายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 7 รายได้ระหว่าง 30,001-35,000 บาท ร้อยละ 6 และรายได้ 35,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 2 สถานภาพส่วนใหญ่สมรสแล้ว ร้อยละ 41 รองลงมาได้แก่ โสด ร้อยละ 34 และหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ ร้อยละ 25

สำหรับการศึกษาความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 21

ตารางที่ 22 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	72	72.0	1
ไม่ต้องการ	4	4.0	3
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	24	24.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 21 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่รู้สึกต้องการให้มีการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ร้อยละ 72

การศึกษาคำพ้องในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 22

ตารางที่ 22 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	4.30	0.68	มากที่สุด
2.โรงแรมที่พัก	4.68	0.71	มากที่สุด
3.สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด	4.34	0.73	มากที่สุด
4.ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว	4.34	0.65	มากที่สุด
5.ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน	4.03	0.73	มาก

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
6.ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ	4.45	0.75	มากที่สุด
7.ความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ	4.12	0.62	มาก
8.ความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา	4.21	0.75	มากที่สุด
รวม	4.31	0.70	มากที่สุด

จากตารางที่ 22 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดภูเก็ตมีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.31$) โดยปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมากที่สุด ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{x} = 4.30$) โรงแรมที่พัก ($\bar{x} = 4.68$) สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด ($\bar{x} = 4.34$) ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.34$) ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ($\bar{x} = 4.45$) และความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา ($\bar{x} = 4.21$) สำหรับปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมาก ได้แก่ ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน ($\bar{x} = 4.03$) รองลงมา คือ ความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ ($\bar{x} = 4.12$)

จากการสอบถามประชาชนในพื้นที่ถึงความร่วมมือของผู้ที่อยู่ในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 23

ตารางที่ 23 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมใน	4.05	0.75	มีส่วนร่วม

การเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ			มาก
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	4.22	0.79	มีส่วนร่วมมากที่สุด
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	4.15	0.81	มีส่วนร่วมมาก
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	4.08	0.83	มีส่วนร่วมมาก
รวม	4.13	0.80	มีส่วนร่วมมาก

จากตารางที่ 23 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$) โดยอันดับแรก คือ การมีส่วนร่วมในระดับมากที่สุด ได้แก่ ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 4.22$) รองลงมาได้แก่ การมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 4.05$) ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 4.15$) และความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 4.08$)

2.1.6 จังหวัดกระบี่

สำหรับการประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในพื้นที่จังหวัดกระบี่นั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24 ข้อมูลทั่วไป

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
เพศ			
ชาย	62	62.0	1
หญิง	38	38.0	2

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
รวม	100	100.0	
อายุ			
ไม่เกิน 25 ปี	18	18.0	3
25-40 ปี	37	37.0	2
41-60 ปี	39	39.0	1
61 ปีขึ้นไป	6	6.0	4
รวม	100	100.0	
ระดับการศึกษา			
ต่ำกว่าปริญญาตรี	33	33.0	2
ปริญญาตรี	48	48.0	1
ปริญญาโทขึ้นไป	19	19.0	3
รวม	100	100.0	
อาชีพ			
นักเรียน/นักศึกษา	4	4.0	4
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	21	21.0	3
รับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง	42	42.0	1
นักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว	32	32.0	2
อื่นๆ	1	1.0	5
รวม	100	100.0	
รายได้ต่อเดือน			
ต่ำกว่า 15,000 บาท	8	8.0	4
15,000-20,000 บาท	23	23.0	3
20,001-25,000 บาท	34	34.0	1
25,001-30,000 บาท	26	26.0	2
30,001-35,000 บาท	5	5.0	5
35,001 บาทขึ้นไป	4	4.0	6
รวม	100	100.0	
สถานภาพ			
โสด	49	49.0	1
สมรสแล้ว	33	33.0	2
หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่	18	18.0	3
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 24 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 62 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 38 อายุระหว่าง 41-60 ปี ร้อยละ 39 มากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมาได้แก่ อายุ 25-40 ปี ร้อยละ 37 อายุไม่เกิน 25 ปี ร้อยละ 18 และอายุ 61 ปีขึ้นไป ร้อยละ 6 ตามลำดับ ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 48 รองลงมาได้แก่ ต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 33 และปริญญาโทขึ้นไป ร้อยละ 19 อาชีพส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง ร้อยละ 42 รองลงมาได้แก่ อาชีพนักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว ร้อยละ 32 อาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 21 อาชีพนักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 4 และอาชีพอื่นๆ ร้อยละ 1 ตามลำดับ สำหรับรายได้ต่อเดือนอันดับที่หนึ่ง ได้แก่ รายได้ระหว่าง 20,001-25,000 บาท ร้อยละ 34 รองลงมาได้แก่ รายได้ระหว่าง 25,001-30,000 บาท ร้อยละ 26 รายได้ระหว่าง 15,000-20,000 บาท ร้อยละ 23 รายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 8 รายได้ระหว่าง 30,001-35,000 บาท ร้อยละ 5 และรายได้ 35,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 4 สถานภาพส่วนใหญ่โสด ร้อยละ 49 รองลงมาได้แก่ สมรสแล้ว ร้อยละ 33 และหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ ร้อยละ 18

สำหรับการศึกษาความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ผลการศึกษเป็นดังตารางที่ 25

ตารางที่ 25 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	65	65.0	1
ไม่ต้องการ	2	2.0	3
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	33	33.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 25 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่รู้สึกต้องการให้มีการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ร้อยละ 65

การศึกษาความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา ผลการศึกษา
เป็นดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	3.90	0.75	มาก
2.โรงแรมที่พัก	4.12	0.71	มาก
3.สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด	3.75	0.69	มาก
4.ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว	4.03	0.71	มาก
5.ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน	4.24	0.75	มากที่สุด
6.ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ	4.14	0.71	มาก
7.ความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ	4.22	0.67	มากที่สุด
8.ความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา	3.21	0.67	ปานกลาง
รวม	3.95	0.71	มาก

จากตารางที่ 26 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดกระบี่มีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับมาก ($\bar{x} = 3.95$) โดยปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมากที่สุด ได้แก่ ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน ($\bar{x} = 4.24$) และความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ ($\bar{x} = 4.22$) รองลงมาได้แก่ ปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมาก อันได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{x} = 3.90$) โรงแรมที่พัก ($\bar{x} = 4.12$) สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด ($\bar{x} = 3.75$) ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.03$) ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ($\bar{x} = 4.14$) และปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับปานกลาง ได้แก่ ความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา ($\bar{x} = 3.21$)

จากการสอบถามประชาชนในพื้นที่ถึงความร่วมมือของผู้ที่อยู่ในพื้นที่จังหวัดกระบี่
ผลการศึกษเป็นดังตารางที่ 27

ตารางที่ 27 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดกระบี่

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.95	0.81	มีส่วนร่วม มาก
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	4.02	0.78	มีส่วนร่วม มาก
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.24	0.75	มีส่วนร่วม ปานกลาง
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	4.22	0.81	มีส่วนร่วม มากที่สุด
รวม	3.86	0.61	มีส่วนร่วม มาก

จากตารางที่ 27 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.86$) โดยอันดับแรก คือ การมีส่วนร่วมในระดับมากที่สุด ได้แก่ ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{x} = 4.22$) รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{x} = 3.95$) และความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{x} = 4.02$) และอันดับสุดท้ายคือ การมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ได้แก่ ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{x} = 3.24$)

2.1.7 จังหวัดพังงา

สำหรับการประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในพื้นที่จังหวัดพังงา นั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 28

ตารางที่ 28 ข้อมูลทั่วไป

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
เพศ			
ชาย	58	58.0	1
หญิง	42	42.0	2
รวม	100	100.0	
อายุ			
ไม่เกิน 25 ปี	22	22.0	2
25-40 ปี	51	51.0	1
41-60 ปี	18	18.0	3
61 ปีขึ้นไป	9	9.0	4
รวม	100	100.0	
ระดับการศึกษา			
ต่ำกว่าปริญญาตรี	23	23.0	3
ปริญญาตรี	51	51.0	1
ปริญญาโทขึ้นไป	26	26.0	2
รวม	100	100.0	
อาชีพ			
นักเรียน/นักศึกษา	8	8.0	4
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	19	19.0	3
รับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง	44	44.0	1
นักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว	29	29.0	2
อื่นๆ	-	-	-
รวม	100	100.0	
รายได้ต่อเดือน			
ต่ำกว่า 15,000 บาท	5	5.0	5
15,000-20,000 บาท	23	23.0	3
20,001-25,000 บาท	37	37.0	1

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
25,001-30,000 บาท	27	27.0	2
30,001-35,000 บาท	6	6.0	4
35,001 บาทขึ้นไป	2	2.0	6
รวม	100	100.0	
สถานภาพ			
โสด	54	54.0	1
สมรสแล้ว	35	35.0	2
หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่	11	11.0	3
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 28 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 58 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 42 ส่วนใหญ่อายุ 25-40 ปี ร้อยละ 51 รองลงมาได้แก่ อายุไม่เกิน 25 ปี ร้อยละ 22 อายุระหว่าง 41-60 ปี ร้อยละ 18 และอายุ 61 ปีขึ้นไป ร้อยละ 9 ตามลำดับ ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 51 รองลงมาได้แก่ ปริญญาโทขึ้นไป ร้อยละ 26 และต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 23 อาชีพส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง ร้อยละ 44 รองลงมาได้แก่ อาชีพนักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว ร้อยละ 29 อาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 19 และอาชีพนักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 8 ตามลำดับ สำหรับรายได้ต่อเดือน อันดับหนึ่ง ได้แก่ รายได้ระหว่าง 20,001-25,000 บาท ร้อยละ 37 รองลงมาได้แก่ รายได้ระหว่าง 25,001-30,000 บาท ร้อยละ 27 รายได้ระหว่าง 15,000-20,000 บาท ร้อยละ 23 รายได้ระหว่าง 30,001-35,000 บาท ร้อยละ 6 รายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 5 และรายได้ 35,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 2 สถานภาพส่วนใหญ่โสด ร้อยละ 54 รองลงมาได้แก่ สมรสแล้ว ร้อยละ 35 และหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ ร้อยละ 11

สำหรับการศึกษาความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 29

ตารางที่ 29 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	55	55.0	1
ไม่ต้องการ	5	5.0	3
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	40	40.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 29 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่รู้สึกต้องการให้มีการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ร้อยละ 55

การศึกษาความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 30

ตารางที่ 30 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1. สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	3.77	0.71	มาก
2. โรงแรมที่พัก	4.05	0.69	มาก
3. สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด	3.85	0.69	มาก
4. ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว	4.36	0.75	มากที่สุด
5. ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน	4.24	0.69	มากที่สุด
6. ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ	3.94	0.77	มาก
7. ความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ	4.12	0.71	มาก
8. ความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา	4.21	0.67	มากที่สุด
รวม	4.07	0.71	มาก

จากตารางที่ 30 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดพังงามีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับมาก ($\bar{X} = 4.07$) โดยปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมากที่สุด ได้แก่ ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.36$) ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน ($\bar{X} = 4.24$) และความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา ($\bar{X} = 4.21$) รองลงมาได้แก่ ปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมาก อันได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{X} = 3.77$) โรงแรมที่พัก ($\bar{X} = 4.05$) สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด ($\bar{X} = 3.85$) ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ($\bar{X} = 3.94$) และความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ ($\bar{X} = 4.12$)

จากการสอบถามประชาชนในพื้นที่ถึงความร่วมมือของผู้ที่อยู่ในพื้นที่จังหวัดพังงา ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 31

ตารางที่ 31 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดพังงา

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.34	0.79	มีส่วนร่วมปานกลาง
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.32	0.71	มีส่วนร่วมปานกลาง
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	3.12	0.83	มีส่วนร่วมปานกลาง
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ	4.12	0.69	มีส่วนร่วมมาก
รวม	3.48	0.76	มีส่วนร่วมมาก

จากตารางที่ 31 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.48$) โดยอันดับแรก คือ การมีส่วนร่วมในระดับมาก ได้แก่ ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 4.12$) รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 3.34$) ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 3.32$) และความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ($\bar{X} = 3.12$)

2.2 การประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานแต่งงาน

สำหรับการประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานแต่งงาน คณะวิจัยได้ทำการประเมิน โดยให้ค่าคะแนน แล้วนำมาถ่วงเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักเพื่อให้ได้คะแนนรวม ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นดังตารางที่ 32

ตารางที่ 32 การประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานแต่งงานในภาพรวม

จังหวัด	ที่ตั้งและการอำนวยความสะดวกในการเดินทาง	สภาพแวดล้อมมีความโรแมนติก	มีจุดเด่นและสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	ความพร้อมและความสวยงามของที่พัก	มีสถานที่ให้ถ่ายภาพก่อนแต่งงาน	คะแนนรวม
กรุงเทพมหานคร	5	3	5	5	4	4.4
เชียงใหม่	4	5	5	5	5	4.8
เชียงราย	4	5	5	4	5	4.6
ตราด	3	5	4	4	4	4.0
ภูเก็ต	5	5	5	5	5	5.0
กระบี่	5	5	5	5	5	5.0
พังงา	5	5	5	5	5	5.0

จากตารางที่ 32 ผลการศึกษาพบว่า ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดภูเก็ต จังหวัดพังงา และจังหวัดกระบี่ มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานในระดับมากที่สุด สำหรับจังหวัดตรดามีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานในระดับมาก

สำหรับการประเมินศักยภาพด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว คณะวิจัยได้ทำการประเมินโดยให้ค่าคะแนน แล้วนำมาถ่วงเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักเพื่อให้ได้คะแนนรวม ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นดังตารางที่ 33

ตารางที่ 33 การประเมินศักยภาพด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว

จังหวัด	ความเหมาะสมของราคาสินค้าและบริการ	มีการแสดงโชว์ที่ดึงดูดใจ	มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย	มีแหล่งช้อปปิ้ง	คะแนนรวม
กรุงเทพมหานคร	5	5	4	5	4.75
เชียงใหม่	4	5	5	4	4.50
เชียงราย	4	4	4	4	4.00
ตรด	4	4	4	3	3.75
ภูเก็ต	5	5	5	5	5.00
กระบี่	5	4	5	4	4.50
พังงา	5	4	5	4	4.50

จากตารางที่ 33 ผลการศึกษาพบว่า ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา มีศักยภาพในด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ส่วนจังหวัดเชียงราย และจังหวัดตรดามีศักยภาพในด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในระดับมาก

สำหรับการประเมินศักยภาพด้านการบริหารจัดการ คณะวิจัยได้ทำการประเมินโดยให้ค่าคะแนน แล้วนำมาถ่วงเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักเพื่อให้ได้คะแนนรวม ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นดังตารางที่ 34

ตารางที่ 34 การประเมินศักยภาพด้านการบริหารจัดการ

จังหวัด	ความพร้อมด้านที่พัก (0.2)	ความพร้อมด้านอาหาร (0.2)	ความพร้อมด้านการขนส่ง (0.2)	การดูแลความปลอดภัย (0.2)	รูปแบบการจัดงานแต่งงานที่หลากหลาย (0.1)	ความพร้อมของผู้ประกอบการธุรกิจแต่งงาน (0.1)	คะแนนรวม
กรุงเทพมหานคร	5	5	5	4	5	5	4.8
เชียงใหม่	5	5	5	4	5	4	4.7
เชียงราย	4	5	5	4	4	4	4.4
ตราด	4	3	3	4	3	3	3.4
ภูเก็ต	5	5	5	5	5	4	4.9
กระบี่	5	5	5	5	4	4	4.8
พังงา	5	4	5	5	4	4	4.6

จากตารางที่ 34 ผลการศึกษาพบว่า จังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา มีศักยภาพในด้านการจัดกิจกรรมการบริหารจัดการในระดับมากที่สุด ส่วนจังหวัดตราดมีศักยภาพในด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง

จากการให้กลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ตอบแบบสอบถามเพื่อประเมินด้านการมีส่วนร่วมในการพัฒนาพื้นที่ของตนเพื่อส่งเสริมให้ชาวอินเดียมาแต่งงานในพื้นที่ของตนโดยภาพรวม เป็นตารางที่ 35

ตารางที่ 35 ค่าเฉลี่ยการประเมินศักยภาพด้านการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่

จังหวัด	ด้านการวางแผน	ด้านการดำเนินงาน	ด้านการประเมินและติดตามผล	ด้านการรับผลประโยชน์	คะแนนรวม
กรุงเทพมหานคร	3.25	3.53	2.58	3.38	3.19
เชียงใหม่	2.95	3.03	3.12	3.34	3.11
เชียงราย	2.83	3.13	3.03	3.45	3.11
ตราด	3.03	3.11	3.24	3.55	3.23
ภูเก็ต	3.52	3.71	3.33	4.25	3.71
กระบี่	3.21	3.85	3.28	4.05	3.60
พังงา	3.64	3.55	3.07	4.02	3.57

จากตารางที่ 35 ผลการศึกษาพบว่า จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา มีศักยภาพในภาพรวมด้านการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่ในระดับมาก ส่วนจังหวัด กรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย และจังหวัดตราดมีศักยภาพในด้านการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่ในระดับปานกลาง

2.2.1 จังหวัดกรุงเทพมหานคร

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานครนั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 36

ตารางที่ 36 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	78	78.0	1

ไม่ต้องการ	-	-	-
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	22	22.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 36 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ต้องการให้พัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 78

การศึกษาความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 37

ตารางที่ 37 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1. สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	4.85	0.66	มากที่สุด
2. โรงแรมที่พัก	4.96	0.69	มากที่สุด
3. สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่	4.65	0.73	มากที่สุด
4. มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย	4.56	0.69	มากที่สุด
5. ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม	4.74	0.71	มากที่สุด
6. ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหารมังสวิรัติ, อาหารอินเดีย)	4.65	0.67	มากที่สุด
7. มีแหล่งช้อปปิ้งสำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด	4.87	0.69	มากที่สุด
รวม	4.76	0.69	มากที่สุด

จากตารางที่ 37 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดกรุงเทพมหานครมีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.76) โดยทุกปัจจัยมีความพร้อมในการพัฒนาระดับมากที่สุด ประกอบด้วย สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{x}$ = 4.85) โรงแรมที่พัก ($\bar{x}$ = 4.96) สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่ ($\bar{x}$ = 4.65) มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย ($\bar{x}$ = 4.56) ความ

ปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม ($\bar{X} = 4.74$) ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหารมังสวิรัต, อาหารอินเดีย) ($\bar{X} = 4.65$) และมีแหล่งข้อบ่งชี้สำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด ($\bar{X} = 4.87$)

จากการศึกษาความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 38

ตารางที่ 38 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.25	0.76	มีส่วนร่วมปานกลาง
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.53	0.72	มีส่วนร่วมมาก
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	2.58	0.80	มีส่วนร่วมน้อย
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.38	0.75	มีส่วนร่วมปานกลาง
รวม	3.19	0.76	มีส่วนร่วมปานกลาง

จากตารางที่ 38 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19$) โดยอันดับแรก คือ การมีส่วนร่วมในระดับมาก ได้แก่ ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 3.53$) รองลงมาได้แก่ ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 3.25$) และความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X}$

= 3.38) สำหรับการมีส่วนร่วมในระดับน้อย ได้แก่ และความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{x}$ = 2.58)

2.2.2 จังหวัดเชียงใหม่

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ นั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 39

ตารางที่ 39 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	52	52.0	1
ไม่ต้องการ	12	12.0	3
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	36	36.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 39 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ต้องการให้พัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 52

การศึกษาคำพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 40

ตารางที่ 40 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1. สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	4.81	0.72	มากที่สุด
2. โรงแรมที่พัก	4.85	0.75	มากที่สุด
3. สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่	4.91	0.84	มากที่สุด
4. มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย	4.44	0.72	มากที่สุด

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
5.ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม	4.52	0.77	มากที่สุด
6.ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหาร มังสวิรัต, อาหารอินเดีย)	2.56	0.67	น้อย
7.มีแหล่งข้อบ่งชี้สำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด	4.33	0.72	มากที่สุด
รวม	4.35	0.74	มากที่สุด

จากตารางที่ 40 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดเชียงใหม่มีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในภาพรวมระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.35$) โดยปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมากที่สุด ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{x} = 4.81$) โรงแรมที่พัก ($\bar{x} = 4.85$) สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่ ($\bar{x} = 4.91$) มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย ($\bar{x} = 4.44$) ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม ($\bar{x} = 4.52$) และมีแหล่งข้อบ่งชี้สำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด ($\bar{x} = 4.33$) สำหรับปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับน้อย ได้แก่ ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหารมังสวิรัต, อาหารอินเดีย) ($\bar{x} = 2.56$)

จากการศึกษาความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษเป็นดังตารางที่ 41

ตารางที่ 41 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	2.95	0.76	มีส่วนร่วมปานกลาง
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.03	0.85	มีส่วนร่วมปานกลาง

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.12	0.83	มีส่วนร่วมปานกลาง
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.34	0.79	มีส่วนร่วมปานกลาง
รวม	3.11	0.81	มีส่วนร่วมปานกลาง

จากตารางที่ 41 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.11$) โดยทุกด้านผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วมในระดับปานกลางทั้งหมด ได้แก่ ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{x} = 2.95$) ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{x} = 3.03$) ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{x} = 3.12$) และความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{x} = 3.34$)

2.2.3 จังหวัดเชียงราย

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ นั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 42

ตารางที่ 42 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	32	32.0	2
ไม่ต้องการ	27	27.0	3
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	41	41.0	1
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 42 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่รู้สึกไม่แน่ใจ/เฉยๆ ต่อการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 41

การศึกษาความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 43

ตารางที่ 43 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	3.77	0.75	มาก
2.โรงแรมที่พัก	3.12	0.73	ปานกลาง
3.สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่	3.22	0.67	ปานกลาง
4.มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย	3.08	0.69	ปานกลาง
5.ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม	4.32	0.75	มากที่สุด
6.ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหารมังสวิรัติ, อาหารอินเดีย)	2.35	0.67	น้อย
7.มีแหล่งช้อปปิ้งสำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด	4.20	0.62	มาก
รวม	3.44	0.70	มาก

จากตารางที่ 43 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดเชียงรายมีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในภาพรวมระดับมาก ($\bar{X} = 3.44$) โดยปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมากที่สุด ได้แก่ ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม ($\bar{X} = 4.32$) รองลงมาได้แก่ ปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมาก ประกอบด้วย สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{X} = 3.77$) และมีแหล่งช้อปปิ้งสำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด ($\bar{X} = 4.20$) สำหรับปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับปานกลาง ประกอบด้วย โรงแรมที่พัก ($\bar{X} = 3.12$) สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่ ($\bar{X} = 3.22$) มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย ($\bar{X} = 3.08$) สำหรับปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับน้อย ได้แก่ ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหารมังสวิรัต, อาหารอินเดีย) ($\bar{X} = 2.35$)

จากการศึกษาความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดเชียงราย ผลการศึกษาคือดังตารางที่ 44

ตารางที่ 44 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดเชียงราย

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	2.83	0.66	มีส่วนร่วม ปานกลาง
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.13	0.75	มีส่วนร่วม ปานกลาง
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.03	0.68	มีส่วนร่วม ปานกลาง
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.45	0.68	มีส่วนร่วม มาก
รวม	3.11	0.69	มีส่วนร่วม ปานกลาง

จากตารางที่ 44 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.11$) โดยทุกด้านผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วมในระดับปานกลางทั้งหมด ได้แก่ ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 2.83$) ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 3.13$) ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 3.03$) และความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 3.45$)

2.2.4 จังหวัดตราด

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดตราดนั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 45

ตารางที่ 45 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	38	38.0	2
ไม่ต้องการ	16	16.0	3
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	46	46.0	1
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 45 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่รู้สึกไม่แน่ใจ/เฉยๆ ต่อการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 46

การศึกษาความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 46

ตารางที่ 46 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1. สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	3.23	0.68	ปานกลาง
2. โรงแรมที่พัก	2.85	0.65	ปานกลาง
3. สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่	2.92	0.65	ปานกลาง
4. มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย	3.12	0.73	ปานกลาง
5. ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม	4.23	0.68	มากที่สุด
6. ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหาร มังสวิรัต, อาหารอินเดีย)	2.85	0.61	ปานกลาง
7. มีแหล่งช้อปปิ้งสำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด	3.03	0.68	ปานกลาง
รวม	3.18	0.67	ปานกลาง

จากตารางที่ 46 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดตราดมีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในภาพรวมระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.18$) โดยปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมากที่สุด ได้แก่ ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม ($\bar{x} = 4.23$) รองลงมาได้แก่ ปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับปานกลาง ประกอบด้วย สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{x} = 3.23$) โรงแรมที่พัก ($\bar{x} = 2.85$) สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่ ($\bar{x} = 2.92$) มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย ($\bar{x} = 3.12$) ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหารมังสวิรัต, อาหารอินเดีย) ($\bar{x} = 2.85$) และมีแหล่งช้อปปิ้งสำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด ($\bar{x} = 3.03$)

จากการศึกษาความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดตราด ผลการศึกษเป็นดังตารางที่

ตารางที่ 47 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดตราด

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.03	0.71	มีส่วนร่วมปานกลาง
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.11	0.77	มีส่วนร่วมปานกลาง
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.24	0.65	มีส่วนร่วมปานกลาง
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.55	0.65	มีส่วนร่วมมาก
รวม	3.23	0.70	มีส่วนร่วมปานกลาง

จากตารางที่ 47 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.23$) โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วมในระดับมาก ได้แก่ ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{x} = 3.55$) สำหรับการมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ประกอบด้วย ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{x} = 3.03$) ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{x} = 3.11$) และความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{x} = 3.24$)

2.2.5 จังหวัดภูเก็ต

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดภูเก็ตนั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 48

ตารางที่ 48 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	73	73.0	1
ไม่ต้องการ	9	9.0	3
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	18	18.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 48 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความต้องการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 73

การศึกษาคำพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 49

ตารางที่ 49 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	4.35	0.71	มากที่สุด
2.โรงแรมที่พัก	4.44	0.70	มากที่สุด
3.สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่	4.12	0.68	มาก
4.มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย	4.03	0.70	มาก
5.ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม	3.83	0.71	มาก
6.ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหาร	3.33	0.69	ปานกลาง

มังสวิวัติ, อาหารอินเดีย)			
7.มีแหล่งข้อบ่งชี้สำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด	4.05	0.68	มาก
รวม	4.03	0.70	มาก

จากตารางที่ 49 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดภูเก็ตมีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในภาพรวมระดับมาก ($\bar{X} = 4.03$) โดยปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมากที่สุด ได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{X} = 4.35$) และโรงแรมที่พัก ($\bar{X} = 4.44$) รองลงมาได้แก่ ปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมาก ประกอบด้วย สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่ ($\bar{X} = 4.12$) มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย ($\bar{X} = 4.03$) ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม ($\bar{X} = 3.83$) และมีแหล่งข้อบ่งชี้สำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด ($\bar{X} = 4.05$) และอันดับสุดท้าย คือ ปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับปานกลาง ได้แก่ ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหารมังสวิวัติ, อาหารอินเดีย) ($\bar{X} = 3.33$)

จากการศึกษาความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ผลการศึกษเป็นดังตารางที่ 50

ตารางที่ 50 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.52	0.69	มีส่วนร่วม มาก
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.71	0.68	มีส่วนร่วม มาก
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.33	0.71	มีส่วนร่วม ปานกลาง
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นใน	4.25	0.69	มีส่วนร่วม

การพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย			มากที่สุด
รวม	3.71	0.70	มีส่วนร่วมมาก

จากตารางที่ 50 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$) โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วมในระดับมาก ได้แก่ ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 3.55$) สำหรับการมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ประกอบด้วย ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 3.03$) ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 3.11$) และความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 3.24$)

2.2.6 จังหวัดกระบี่

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดกระบี่นั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 51

ตารางที่ 51 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	78	78.0	1
ไม่ต้องการ	6	6.0	3
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	16	16.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 51 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความต้องการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 78

การศึกษาความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 52

ตารางที่ 52 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	4.03	0.69	มาก
2.โรงแรมที่พัก	4.34	0.63	มากที่สุด
3.สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่	4.21	0.64	มากที่สุด
4.มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย	4.05	0.72	มาก
5.ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม	4.13	0.69	มาก
6.ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหารมังสวิรัติ, อาหารอินเดีย)	4.15	0.65	มาก
7.มีแหล่งช้อปปิ้งสำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด	3.80	0.70	มาก
รวม	4.11	0.68	มาก

จากตารางที่ 52 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดกระบี่มีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในภาพรวมระดับมาก ($\bar{X} = 4.11$) โดยปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมากที่สุด ได้แก่ โรงแรมที่พัก ($\bar{X} = 4.34$) และสถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่ ($\bar{X} = 4.21$) รองลงมาได้แก่ ปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมาก ประกอบด้วย สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{X} = 4.03$) มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย ($\bar{X} = 4.05$) ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม ($\bar{X} = 4.13$) ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหารมังสวิรัติ, อาหารอินเดีย) ($\bar{X} = 4.15$) และมีแหล่งช้อปปิ้งสำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด ($\bar{X} = 3.80$)

จากการศึกษาความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดกระบี่ ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่

53

ตารางที่ 53 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดกระบี่

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.21	0.72	มีส่วนร่วมปานกลาง
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.85	0.75	มีส่วนร่วมมาก
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.28	0.69	มีส่วนร่วมปานกลาง
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	4.05	0.71	มีส่วนร่วมมาก
รวม	3.60	0.72	มีส่วนร่วมมาก

จากตารางที่ 53 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.60$) โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วมในระดับมาก ได้แก่ ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{x} = 3.85$) และความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{x} = 4.05$) สำหรับการมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ประกอบด้วย ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{x} = 3.21$) และความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{x} = 3.28$)

2.2.7 จังหวัดพังงา

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดพังงานั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 54

ตารางที่ 54 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	66	66.0	1
ไม่ต้องการ	8	8.0	3
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	16	16.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 54 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความต้องการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 66

การศึกษาคำพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 55

ตารางที่ 55 ปัจจัยด้านความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง	3.82	0.73	มาก
2.โรงแรมที่พัก	4.15	0.75	มาก
3.สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่	4.02	0.78	มาก
4.มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย	4.35	0.71	มากที่สุด
5.ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม	4.03	0.73	มาก
6.ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหาร	3.20	0.69	ปานกลาง

มังสวิวัติ, อาหารอินเดีย)			
7.มีแหล่งข้อบ่งชี้สำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด	3.95	0.71	มาก
รวม	3.93	0.73	มาก

จากตารางที่ 55 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมจังหวัดพังงามีความพร้อมในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียในภาพรวมระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$) โดยปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมากที่สุด ได้แก่ มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทักวีย์ ($\bar{X} = 4.35$) รองลงมาได้แก่ ปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับมาก ประกอบด้วย สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง ($\bar{X} = 3.82$) โรงแรมที่พัก ($\bar{X} = 4.15$) สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่ ($\bar{X} = 4.02$) ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม ($\bar{X} = 4.03$) และมีแหล่งข้อบ่งชี้สำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด ($\bar{X} = 3.95$) ส่วนปัจจัยที่มีความพร้อมในการพัฒนาระดับปานกลาง ได้แก่ ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหารมังสวิวัติ, อาหารอินเดีย) ($\bar{X} = 3.20$)

จากการศึกษาความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดพังงา ผลการศึกษาเป็นดังตารางที่ 56

ตารางที่ 56 ความร่วมมือของคนในพื้นที่จังหวัดพังงา

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)	แปลผล
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.64	0.65	มีส่วนร่วม มาก
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.55	0.68	มีส่วนร่วม มาก
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย	3.07	0.68	มีส่วนร่วม ปานกลาง
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นใน	4.02	0.69	มีส่วนร่วม

การพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย			มาก
รวม	3.57	0.68	มีส่วนร่วมมาก

จากตารางที่ 56 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วม/คาดว่าจะมีส่วนร่วมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$) โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วมในระดับมาก ได้แก่ ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 3.64$) ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 3.55$) และความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 4.02$) สำหรับการมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง ประกอบด้วย ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับคนอินเดีย ($\bar{X} = 3.07$)

2.3 การประเมินศักยภาพด้านแหล่งฮันนีมูน

สำหรับการประเมินศักยภาพด้านแหล่งฮันนีมูน คณะวิจัยได้ทำการประเมินโดยให้ค่าคะแนน แล้วนำมาถ่วงเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักเพื่อให้ได้คะแนนรวม ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นดังตารางที่ 57

จังหวัด	ที่ตั้งและการอำนวยความสะดวกในการเดินทาง	สภาพแวดล้อมมีความโรแมนติก	มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีชื่อเสียง	ความพร้อม ความสวยงามและความโรแมนติกของที่พัก	มีความปลอดภัย	คะแนนรวม
กรุงเทพมหานคร	5	3	3	4	5	4.0
เชียงใหม่	5	4	5	5	5	4.8
เชียงราย	3	4	3	4	5	3.8

ตราด	4	5	5	5	5	4.8
ภูเก็ต	5	5	5	5	5	5.0
กระบี่	5	5	5	5	5	5.0
พังงา	4	5	5	5	5	4.8

จากตารางที่ 57 ผลการศึกษาพบว่า จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดตราด จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงามีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งอันนินูมในระดับมากที่สุด สำหรับจังหวัดกรุงเทพมหานคร และจังหวัดเชียงราย มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งอันนินูมในระดับมาก

2.3.1 จังหวัดกรุงเทพมหานคร

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งอันนินูมสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดกรุงเทพมหานครนั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 58

ตารางที่ 58 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งอันนินูม

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งอันนินูม	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	15	15.0	3
ไม่ต้องการ	43	43.0	1
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	42	42.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 58 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่รู้สึกไม่ต้องการให้พัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งอันนินูมสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 43

2.3.2 จังหวัดเชียงใหม่

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่นั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 59

ตารางที่ 59 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูน

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูน	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	67	67.0	1
ไม่ต้องการ	0	0.0	-
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	33	33.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 59 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความต้องการให้พัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 67

2.3.3 จังหวัดเชียงราย

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดเชียงรายนั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังตารางที่ 60

ตารางที่ 60 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูน

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูน	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	54	54.0	1
ไม่ต้องการ	9	9.0	3
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	37	37.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 60 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความต้องการให้พัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 54

2.3.4 จังหวัดตราด

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดตราดนั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างเป็นดังตารางที่ 61

ตารางที่ 61 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูน

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูน	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	72	72.0	1
ไม่ต้องการ	0	0.0	-
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	28	28.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 61 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความต้องการให้พัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 72

2.3.5 จังหวัดภูเก็ต

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดภูเก็ตนั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างเป็นดังตารางที่ 62

ตารางที่ 62 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูน

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูน	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	93	93.0	1
ไม่ต้องการ	0	0.0	-
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	7	7.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 62 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความต้องการให้พัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 93

2.3.6 จังหวัดกระบี่

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดกระบี่นั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างเป็นดังตารางที่ 63

ตารางที่ 63 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูน

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูน	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	100	100.0	1
ไม่ต้องการ	0	0.0	-
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	0	0.0	-
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 63 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามล้วนมีความต้องการให้พัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 100

2.3.7 จังหวัดพังงา

สำหรับการประเมินความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดียในพื้นที่จังหวัดพังงานั้น ผลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างเป็นดังตารางที่ 64

ตารางที่ 64 ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูน

ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูน	จำนวน	ร้อยละ	ลำดับที่
ต้องการ	97	97.0	1
ไม่ต้องการ	0	0.0	-
ไม่แน่ใจ/เฉยๆ	3	3.0	2
รวม	100	100.0	

จากตารางที่ 64 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความต้องการให้พัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดีย ร้อยละ 97

3. ข้อเสนอแนะในการส่งเสริมการตลาดทางการท่องเที่ยวสำหรับชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง

กรุงเทพมหานคร เหมาะที่จะส่งเสริมการตลาดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงาน เนื่องจากมีความสะดวกทั้งด้านที่พักและอาหารสำหรับการเดินทางคนกลุ่มมาก ทั้งยังมีสถานที่พักที่สะดวกและเหมาะสมในการจัดงานรื่นเริงขนาดใหญ่ได้ มีความพร้อมทั้งเรื่องการตกแต่งสถานที่ การเตรียมตัวก่อนแต่งงาน (เช่น สเปก การจัดหาเครื่องประดับสำหรับงานแต่งงาน ฯลฯ) สำหรับการจัดงานสมณานัน มีศักยภาพทำได้แต่อาจจะเหมาะสมสำหรับกลุ่มที่มีเป้าหมายในการเป็นผู้จัดงานมากกว่าที่จะเป็นผู้ร่วมงาน หรือผู้ที่ต้องการแสดงสินค้าจากประเทศตน ในกรุงเทพมหานครจะมีผู้เข้าร่วมกิจกรรมจำนวนมากได้ แต่สำหรับผู้เข้าร่วมสมมนาที่ต้องการเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวมีชื่อเสียงของไทย หรือมีระยะเวลา 3 วันขึ้นไปจะให้ความสนใจไปที่เมืองพัทยามากกว่า

จังหวัดเชียงใหม่ ควรส่งเสริมเป็นแหล่งจัดสมมนา/ประชุม ส่วนการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานนั้น สามารถพัฒนาได้ ซึ่งการจะดึงดูดรายได้เข้าจังหวัดให้มากขึ้นนั้น สามารถทำได้โดยพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องทางด้านอาหาร แต่จำเป็นต้องเพิ่มศักยภาพของพ่อครัวและให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของคนอินเดียแก่ผู้ประกอบการเนื่องจากในพื้นที่ยังขาดความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมด้านอาหารและประเพณีของคนอินเดีย แต่ภาพรวมด้านทัศนียภาพความมีใจบริการของคนไทยยังเป็นที่ประทับใจของคนอินเดีย

จังหวัดเชียงใหม่ยังคงต้องพัฒนาปัจจัยพื้นฐานทางการท่องเที่ยวอีกมาก ประกอบกับแหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังไม่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักระดับสากล หากต้องการพัฒนาจำเป็นต้องสร้างภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวในระดับสากล และพัฒนาศักยภาพของบุคลากรทางการท่องเที่ยวให้เรียนรู้วัฒนธรรมของชาวอินเดียให้มากขึ้น ซึ่งยังคงต้องใช้ระยะเวลามากกว่า 1 ปีในการพัฒนาดังกล่าว

จังหวัดตราดควรส่งเสริมการฮันนีมูนตามเกาะต่างๆ เนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงเรื่องการมีเกาะที่สวยงาม โดยเน้นเกาะที่มีชายหาดสวยงามและมีความเป็นส่วนตัว เช่น เกาะช้าง เกาะกูด เกาะหมาก เกาะขาม เป็นต้น แล้วกลับมาซื้อป๊อปปิ้งที่กรุงเทพมหานครก่อนขึ้นเครื่องกลับ อย่างไรก็ตามควรให้ความสำคัญกับเรื่องความปลอดภัยและความสะดวกในการเดินทาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเดินทางเพื่อข้ามไปยังเกาะต่างๆ

จังหวัดภูเก็ต กระบี่และพังงา เป็นกลุ่มจังหวัดที่มีศักยภาพสูงในการพัฒนาเพื่อเป็นแหล่งรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูงทั้งในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อประชุม/สัมมนา กลุ่มที่มาแต่งงานและฮันนีมูน ซึ่งจังหวัดภูเก็ตก็ได้เป็นแกนนำในการพัฒนาในจังหวัดกลุ่มอันดามัน โดยเน้นพัฒนาแยกตามกลุ่ม สำหรับกลุ่มที่จะมาท่องเที่ยวเพื่อสัมมนา/ประชุม จะต้องเน้นจุดขายหลักเรื่อง การสัมผัสประสบการณ์สุดหรู (Luxury Travel Destination) และสำหรับกลุ่มที่มาท่องเที่ยวเพื่องานแต่งงานและฮันนีมูนนั้น นอกจากการท่องเที่ยวตามเกาะต่างๆ ฝั่งอันดามันแล้ว ควรจะส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบล่องเรือข้ามประเทศหรือล่องเรือครูซ โดยนักท่องเที่ยวชาวอินเดียต้องการการบริการระดับพรีเมียม และชอบล่องเรือในมหาสมุทร ซึ่งนักท่องเที่ยวชาวอินเดียจะเปรียบเทียบราคากับการท่องเที่ยวของประเทศสิงคโปร์และมาเลเซีย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเป็นตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูนรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) ค้นหาแหล่งท่องเที่ยวที่รองรับตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูน และ 2) ประเมินศักยภาพของกลุ่มตัวอย่างแหล่งท่องเที่ยวด้านธรรมชาติ ด้านวัฒนธรรม ที่สามารถรองรับการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานสัมมนา แหล่งแต่งงาน และแหล่งฮันนีมูน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมทั้งเชิงปริมาณ (Quantitative method) และเชิงคุณภาพ (Qualitative method) โดยคณะวิจัยจะใช้แบบสอบถามสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อทราบความสนใจแหล่งท่องเที่ยวเพื่องานแต่งงานและฮันนีมูนในประเทศไทย ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพได้แก่ การวิจัยจากเอกสาร (Documentary research) การใช้แบบประเมินศักยภาพ การสนทนากลุ่มย่อย (Focus groups) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ผลสรุปของการวิจัยเป็นดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลจากการสัมภาษณ์ตัวแทนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทั้งสำนักงานในนิวยอร์ก และสำนักงานในพื้นที่ ตัวแทนจากสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (สสปน.) พบว่า

1. จังหวัดกรุงเทพมหานคร

1.1 แหล่งจัดประชุม/สัมมนา

ศูนย์ประชุมบางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์ เซ็นทรัลเวิลด์ โรงแรมอมาริวิวเตอร์เกท ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ เมืองทองธานี ศูนย์ประชุมไบเทค บางนา และโรงแรมสวิสโฮเทล เลอ คองคอร์ด และจากการสัมภาษณ์ชาวอินเดียที่เคยมาร่วมประชุมในประเทศไทยพบว่า ศูนย์ประชุมบางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์ เซ็นทรัลเวิลด์ และโรงแรมอมาริวิวเตอร์เกท หรือโรงแรมแถวย่านประตูน้ำจะเป็นที่นิยมมาก และกรุงเทพมหานครยังเป็นจังหวัดเป้าหมายในการพัฒนาอุตสาหกรรมจัดประชุม/สัมมนาระดับนานาชาติ

1.2 แหล่งจัดงานแต่งงาน

แหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียที่เป็นที่นิยมมาก มีดังนี้

- 1) โรงแรมอนันตรา บางกอกริเวอร์ไซด์ รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 2) โรงแรมเซนทาราแกรนด์ บางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์ เซ็นทรัลเวิลด์
- 3) โรงแรมเซนทาราแกรนด์ เซ็นทรัลลาดพร้าว
- 4) โรงแรมดุสิตธานี
- 5) โรงแรมโพรฟอยด์บายเชอราตัน
- 6) โรงแรมแกรนด์ไฮแอท เอราวัณ
- 7) โรงแรมฮอติเคย์ อินน์ สยาม
- 8) โรงแรมอิมพีเรียลคิงส์ปาร์ค
- 9) โรงแรมอินเตอร์คอนติเนนตัล กรุงเทพฯ
- 10) โรงแรมเลอเมอริเดียน กรุงเทพฯ
- 11) โรงแรมโนโวเทล สยามสแควร์ กรุงเทพฯ
- 12) โรงแรมปทุมวันพรินเซส
- 13) โรงแรมพลาซ่าแอทธินี (โรงแรมโรยัลเมอริเดียน) กรุงเทพฯ
- 14) โรงแรมเรเนซองส์ ราชประสงค์ กรุงเทพฯ
- 15) โรงแรมแชงกรีล่า กรุงเทพฯ
- 16) โรงแรมเชอราตันแกรนด์ สุขุมวิท
- 17) โรงแรมเดอะเซ็นทรีจีส์ กรุงเทพฯ
- 18) โรงแรมเดอะแลนด์มาร์ค กรุงเทพฯ
- 19) โรงแรมโอกูระ เพรสทิจ กรุงเทพฯ
- 20) โรงแรมเพนินซูล่า กรุงเทพฯ
- 21) โรงแรมรามาการ์เด้น กรุงเทพฯ
- 22) เอเชียทีก์ เดอะริเวอร์ฟรอนท์
- 23) อิมแพ็ค อารีน่า เมืองทองธานี

1.3 แหล่งฮันนีมูน

จังหวัดกรุงเทพมหานครไม่เป็นที่นิยมสำหรับเป็นแหล่งฮันนีมูน เนื่องจากความสวยงามจากธรรมชาติมีให้พบเห็นน้อย สภาพแวดล้อมมีความเป็นชุมชนเมือง มีแหล่ง

ท่องเที่ยวที่โรมานติก บริเวณริมแม่น้ำเจ้าพระยา การท่องเที่ยวเพื่อฮันนีมูนจึงเป็นลักษณะของการล่องเรือครูชจากโรงแรมใหญ่ๆ เพื่อชมทิวทัศน์แม่น้ำเจ้าพระยายามค่ำคืน

2. จังหวัดตราด

2.1 แหล่งจัดประชุม/สัมมนา

จังหวัดตราดไม่เป็นที่นิยมจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ เนื่องจากอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานครมากนัก และการเดินทางค่อนข้างลำบาก ส่วนใหญ่ผู้มาประชุมจะเข้าร่วมงานที่จังหวัดกรุงเทพมหานครกว่า

2.2 แหล่งจัดงานแต่งงาน

จังหวัดตราดไม่มีสถานที่ที่มีความเหมาะสมที่จะส่งเสริมให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย ยกเว้นบนเกาะช้างพอมีโรงแรมขนาดใหญ่อยู่บ้าง แต่ไม่สะดวกในการขนส่งอาหารหรือตกแต่งสถานที่สำหรับพิธีสำคัญ

2.3 แหล่งฮันนีมูน

จังหวัดตราดในสายตาของนักท่องเที่ยว จะมีชื่อเสียงจากการมีเกาะที่สวยงามและมีความเป็นส่วนตัว จึงเหมาะสมที่จะพัฒนาเป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับคู่แต่งงานชาวอินเดียได้ โดยต้องพัฒนาเรื่องการขนส่งที่หรูหราและปลอดภัย สามารถรับคู่แต่งงานที่มาจากกรุงเทพมหานครหรือจากพัทยามายังเกาะต่างๆ ได้โดยสะดวก สำหรับเกาะที่น่าสนใจเป็นแหล่งฮันนีมูน ได้แก่ เกาะช้าง เกาะกูด เกาะหมาก เกาะขาม เป็นต้น

3. จังหวัดเชียงใหม่

3.1 แหล่งจัดประชุม/สัมมนา

แหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติที่เป็นที่นิยมมาก ได้แก่ ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ จังหวัดเชียงใหม่ และศูนย์ประชุมนานาชาติเชียงใหม่แกรนด์วิว และจังหวัดเชียงใหม่เป็น 1 ใน 4 เมืองที่ได้รับการส่งเสริมให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาระดับนานาชาติ

3.2 แหล่งจัดงานแต่งงาน

สถานที่ที่มีความเหมาะสมที่จะส่งเสริมให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย มีดังนี้

- 1) โรงแรมแชงกรีล่า เชียงใหม่
- 2) โรงแรมเดอะเจดีย์ เชียงใหม่

3.3 แหล่งฮันนีมูน

จังหวัดเชียงใหม่มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติลักษณะภูเขา ดอย ที่มีความสวยงาม และมีนักท่องเที่ยวอินเดียไปเที่ยวอยู่บ้าง แต่น้อยมาก ส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มญาติที่มาร่วมงานแต่งงานมากกว่า โดยนักท่องเที่ยวที่ร่วมงานแต่งงานเสร็จแล้ว ก็จะแยกกันเที่ยวตามอัยยาศัยตามทัวร์ที่มีอยู่ เช่น ชีซ้าง ชมดอย เที่ยวในเมือง สปา ล่องเรือแม่น้ำปิง หรือพักผ่อนชื่นชมธรรมชาติในบริเวณโรงแรม แต่ไม่ได้สนใจสิ่งใดเป็นพิเศษมากนัก สำหรับคู่บ่าวสาว ถ้าเลือกฮันนีมูนก็จะบินไปเที่ยวในพื้นที่ภาคใต้มากกว่า ประกอบกับกลุ่มที่มาเพื่อแต่งงานและฮันนีมูนจะเป็นกลุ่มกำลังซื้อสูงที่ต้องการสินค้าระดับพรีเมียม ซึ่งแพ็คเกจทัวร์ที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่ได้เป็นระดับพรีเมียม ดังนั้น แหล่งฮันนีมูนในจังหวัดเชียงใหม่จึงยังไม่ใช่ที่สนใจสำหรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียนัก

4. จังหวัดเชียงราย

4.1 แหล่งจัดประชุม/สัมมนา

จังหวัดเชียงรายไม่เป็นที่นิยมจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ส่วนใหญ่ผู้มาประชุมจะเข้าร่วมงานที่จังหวัดเชียงใหม่ แล้วมาเที่ยวที่จังหวัดเชียงรายเล็กน้อยเท่านั้น

4.2 แหล่งจัดงานแต่งงาน

สถานที่ที่มีความเหมาะสมที่จะส่งเสริมให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียพอจะมีที่เหมาะสมบ้าง ดังนี้

- 1) โรงแรมอนันตารา โกlden ไทแองเกิ้ล รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 2) ไร่บุญรอด

4.3 แหล่งฮันนีมูน

เนื่องจากจังหวัดเชียงรายยังไม่เป็นที่รู้จักดีสำหรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง ดังนั้น ควรส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อฮันนีมูนโดยเริ่มจากการเชื่อมโยงกับจังหวัดเชียงใหม่ที่นักท่องเที่ยวชาวอินเดียรู้จักเป็นอย่างดี หรือส่งเสริมการท่องเที่ยวในลักษณะการท่องเที่ยวเชื่อมโยงไปยังประเทศเพื่อนบ้าน แต่เนื่องจากตามแพ็คเกจทัวร์ที่มีอยู่ยังไม่มีแพ็คเกจระดับพรีเมียม ถ้าหากจะส่งเสริมการฮันนีมูนในพื้นที่นี้ต้องโฆษณาอย่างหนัก และต้องเตรียมความพร้อมของคนในพื้นที่ให้มาก ดังนั้น การสนับสนุนให้จังหวัดเชียงรายเป็นแหล่งฮันนีมูนจึงเป็นไปได้ค่อนข้างยาก หรืออาจต้องใช้ระยะเวลาในการเตรียมความพร้อมมากกว่า 1 ปีขึ้นไป

5. จังหวัดภูเก็ต

5.1 แหล่งจัดประชุม/สัมมนา

จังหวัดภูเก็ตได้มีความร่วมมือกับสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการเพื่อพัฒนาภูเก็ตและจังหวัดชายฝั่งอันดามันให้เป็นศูนย์กลางการจัดประชุมและสัมมนาระดับโลก โดยสถานที่ที่เหมาะสมเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ ได้แก่ โรงแรมขนาดกลางและขนาดใหญ่ในเมืองภูเก็ตในระดับ 3-5 ดาว รวม 636 แห่ง รวมห้องพักทั้งสิ้น 37,543 ห้อง โดย ธุรกิจการจัดประชุมและสัมมนาได้ถูกกำหนดเป็นหนึ่งในสี่ยุทธศาสตร์พัฒนาเมืองภูเก็ตในระยะ 4 ปี ให้เป็น “มหัศจรรย์เสน่ห์อันดามัน เมืองท่องเที่ยวระดับโลก เป้าหมายของนักเดินทางทั่วโลก” หรือ Charming Andaman สืบเนื่องมาจากการที่จังหวัดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับโลกอยู่แล้ว และได้มีการพัฒนาศักยภาพทั้งแหล่งท่องเที่ยวรวมถึงสาธารณูปโภครองรับแหล่งท่องเที่ยวไว้เรียบร้อยแล้ว ดังนั้นจังหวัดภูเก็ตจึงมีศักยภาพในการรองรับธุรกิจจัดประชุมและสัมมนาที่มีศักยภาพมากที่สุดในภาคใต้ สำหรับรายชื่อโรงแรมที่น่าสนใจในการจัดประชุม/สัมมนา มีดังนี้

- 1) โรงแรมเดอะรอยัล พาราไดซ์ ภูเก็ต
- 2) โรงแรมฮิลตัน ภูเก็ตอาเคเดีย รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 3) ภูเก็ตแฟนตาซี
- 4) โรงแรมเจดับบลิว แมริออท ภูเก็ต รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 5) โรงแรมเมอร์ลิน บีช รีสอร์ท
- 6) โรงแรมโนโวเทล ภูเก็ต บีช รีสอร์ท พันวา
- 7) โรงแรมคอร์ทยาร์ด แมริออท ภูเก็ต แอท กมลา บีช
- 8) โรงแรมภูเก็ต ออร์คิด รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 9) โรงแรมศุภาลัย รีสอร์ท แอนด์ สปา ภูเก็ต
- 10) โรงแรมเรดิสัน บลู พลาซ่า รีสอร์ท ภูเก็ต พันวา บีช
- 11) โรงแรมโมเวนพิก รีสอร์ท แอนด์ สปา กระรน บีช
- 12) โรงแรมคาลิมา รีสอร์ท แอนด์ สปา ภูเก็ต

5.2 แหล่งจัดงานแต่งงาน

ปกติจังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดยอดนิยมสำหรับคู่แต่งงานชาวอินเดียอยู่แล้ว สำหรับสถานที่ที่มีความเหมาะสมที่จะเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานและต่อด้วยฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดีย มีดังนี้

- 1) โรงแรมอังสนา ลากูน่า ภูเก็ต
- 2) โรงแรมบันยันทรี รีสอร์ท ภูเก็ต
- 3) โรงแรมเซนทาราแกรนด์บีช รีสอร์ท ภูเก็ต
- 4) โรงแรมดีว่าน่า ป่าตอง รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 5) โรงแรมดุสิตธานี ลากูน่า ภูเก็ต
- 6) โรงแรมอินดิโก้ เฟิร์ล ภูเก็ต
- 7) โรงแรมเจดับบลิว แมริออท ภูเก็ต รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 8) โรงแรมเดอะนาคา ไอส์แลนด์ อะ ลักซ์วรี คอลเล็กชั่น รีสอร์ท แอนด์

สปา ภูเก็ต

- 9) โรงแรมเดอะเวสติน สีเหร่เบย์ รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 10) โรงแรมอัลฟิโน่า ภูเก็ต นาลิน่า รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 11) โรงแรมเรดิสัน บลู พลาซ่า รีสอร์ท ภูเก็ต พันวา บีช
- 12) โรงแรมเรนซองส์ ภูเก็ต รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 13) โรงแรมพูลแมนภูเก็ต อาร์คาเดีย หาดไนทอน
- 14) โรงแรมเคปพันวา ภูเก็ต
- 15) โรงแรมโมเวนพิก รีสอร์ท แอนด์ สปา กระรน บีช
- 16) โรงแรมคาลิมา รีสอร์ท แอนด์ สปา ภูเก็ต

5.3 แหล่งฮันนีมูน

จังหวัดภูเก็ตเป็นจุดหมายปลายทางของคู่แต่งงานชาวอินเดียอยู่แล้ว เนื่องจากมีทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลที่ติดอันดับโลก เป็นเกาะขนาดใหญ่ที่มีทิวทัศน์สวยงาม หาดทรายสวย บรรยากาศโรแมนติก มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม สถาปัตยกรรมชิโน-โปรตุกีสทั้งดงาม มีรีสอร์ทหรูหระ มีแหล่งท่องเที่ยวยามค่ำคืนที่หลากหลาย ตอบสนองความต้องการในการมาเที่ยวสำหรับคู่ฮันนีมูนชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง โดยโรงแรมที่มีความโดดเด่นเหมาะสมเป็นแหล่งฮันนีมูน ได้แก่

- 1) โรงแรมศรีพินา ภูเก็ต และโรงแรมมาลีสา วิลล่า สวีท ภูเก็ต
- 2) โรงแรมเซนทาราแกรนด์บีช รีสอร์ท ภูเก็ต
- 3) โรงแรมเรดิสัน บลู พลาซ่า รีสอร์ท ภูเก็ต พินา บีช
- 4) โรงแรมเรนซองส์ ภูเก็ต รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 5) โรงแรมพูลแมนภูเก็ต อาร์คาเดีย หาดไนทอน
- 6) โรงแรมเดอะ วิจิตร รีสอร์ท ภูเก็ต
- 7) โรงแรมทวินปาล์ม ภูเก็ต
- 8) โรงแรมเคปพินา ภูเก็ต
- 9) โรงแรมฮอไรซอน กระบี่ บีช รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 10) โรงแรมโมเวนพิก รีสอร์ท แอนด์ สปา กระบี่ บีช
- 11) โรงแรมมิลเลนเนียม รีสอร์ท ปาตอง ภูเก็ต
- 12) โรงแรมคาลิมา รีสอร์ท แอนด์ สปา ภูเก็ต

6. จังหวัดกระบี่

6.1 แหล่งจัดประชุม/สัมมนา

จังหวัดกระบี่ กำลังพัฒนาตลาดไมซ์ โดยเน้นกลุ่มท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล โดยพยายามส่งเสริมเส้นทางท่องเที่ยวกระบี่-ตรัง เนื่องจากเป็นกลุ่มกำลังซื้อสูง สำหรับสถานที่จัดประชุม/สัมมนาระดับนานาชาติและเหมาะสมเป็นแหล่งท่องเที่ยวด้วย ได้แก่

- 1) โรงแรมคราวน์ ลันตา รีสอร์ท แอนด์ สปา บนเกาะลันตาใหญ่
- 2) โรงแรมเรด จินเจอร์ ซิค รีสอร์ท
- 3) โรงแรมพีพีไอส์แลนด์ คาบาน่า
- 4) โรงแรมเซอร่าตัน กระบี่ บีช รีสอร์ท
- 5) มาริไทม์ ปาร์ค แอนด์ สปา รีสอร์ท

6.2 แหล่งจัดงานแต่งงาน

สถานที่ที่มีความเหมาะสมที่จะส่งเสริมให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียแต่อาจติดขัดเรื่องการขนส่งทางเรืออยู่บ้างสำหรับบางแห่ง หากมีเรือขนส่งขนาดใหญ่ก็จะมีความสะดวกและเหมาะสมมากขึ้น ซึ่งโรงแรมขนาดใหญ่และมีทิวทัศน์สวยงาม มีหาดส่วนตัว มีดังนี้

- 1) โรงแรมเซอร่าตัน กระบี่ บีช รีสอร์ท
- 2) โรงแรมโซฟิเทล โกคีธรา กอล์ฟ แอนด์ สปา รีสอร์ท กระบี่

- 3) โรงแรมเซนทารา แกรนด์ บีช รีสอร์ท แอนด์ วิลล่า กระบี่
- 4) โรงแรมปกาสัย รีสอร์ท กระบี่
- 5) มาริไทม์ پار্ক แอนด์ สปา รีสอร์ท

6.3 แหล่งอันนินู

จังหวัดกระบี่อุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติหลากหลายและสมบูรณ์ไปด้วยป่าเขา น้ำตก ชายหาดชาวงามตา และน้ำทะเลสวยใส มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมากมายและที่มีชื่อเสียงระดับโลก อาทิเช่น อ่าวนาง อ่าวไร่เลย์ เกาะพีพี เกาะลันตา เกาะไหง เป็นต้น ส่วนโรงแรมที่พักก็มีทั้งที่มีชายหาดส่วนตัว และอยู่ใกล้ชายหาดที่มีชื่อเสียง มีวิวทิวทัศน์โรแมนติกและสวยงาม ซึ่งโรงแรมที่เหมาะสมมีดังนี้

- 1) โรงแรมเชอราตัน กระบี่ บีช รีสอร์ท
- 2) โรงแรมลายานะ รีสอร์ท แอนด์ สปา เกาะลันตา
- 3) โรงแรมพิมลีย์ รีสอร์ท แอนด์ สปา เกาะลันตา
- 4) โรงแรมบุหงาธานี รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 5) โรงแรมไวค์ รีสอร์ท แอนด์ สปา อ่าวนาง
- 6) มาริไทม์ پارค แอนด์ สปา รีสอร์ท

7. จังหวัดพังงา

7.1 แหล่งจัดประชุม/สัมมนา

จังหวัดพังงา อยู่ในกลุ่มที่กำลังพัฒนาตลาดไมซ์ด้วยเช่นกัน โดยถูกจัดรวมอยู่ในกลุ่มชายฝั่งอันดามัน มีโรงแรมที่มีความเหมาะสมเป็นแหล่งจัดประชุม/สัมมนา ประกอบด้วย ทิวทัศน์สวยงาม บางโรงแรมมีชายหาดส่วนตัวริมหาดทะเลอันดามัน ใกล้อุทยานแห่งชาติเขาหลัก สะดวกในการเดินทาง ซึ่งโรงแรมที่เหมาะสมมีดังนี้

- 1) โรงแรมเขาหลัก ลาгуน่า รีสอร์ท
- 2) โรงแรมเดอะ ฮอทสปริง บีช รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 3) โรงแรมเลอเมอร์เดียน เขาหลัก บีช แอนด์ สปา รีสอร์ท
- 4) โรงแรมสโรจิน

7.2 แหล่งจัดงานแต่งงาน

สถานที่ที่มีความเหมาะสมที่จะส่งเสริมให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดียแต่อาจติดขัดเรื่องการขนส่งทางเรืออยู่บ้างสำหรับบางแห่ง หากมีเรือขนส่งขนาดใหญ่

ก็จะมีความสะดวกและเหมาะสมมากขึ้น ซึ่งโรงแรมขนาดใหญ่และมีทิวทัศน์สวยงาม มีหาดส่วนตัว มีดังนี้

- 1) โรงแรมอัสมรา บีชฟรอนท์ รีสอร์ท แอนด์ วิลล่า
- 2) โรงแรมเลอเมอร์เดียน เขาหลัก บีช แอนด์ สปา
- 3) โรงแรมเจดับบลิว แมริออท เขาหลัก รีสอร์ท แอนด์ สปา

7.3 แหล่งฮันนีมูน

จังหวัดพังงามีทรัพยากรทางธรรมชาติที่สวยงามและโดดเด่นระดับสากล มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมากมาย ทั้งหมู่เกาะที่มีความสวยงามและโรแมนติก แหล่งดำน้ำดูปะการัง ซึ่งเป็นที่นิยมสำหรับนักท่องเที่ยว อันได้แก่ อุทยานแห่งชาติเขาหลัก-ลำรู่ อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา เกาะปันหยี เกาะห้อง หมู่เกาะสิมิลัน หมู่เกาะสุรินทร์ อุทยานแห่งชาติศรีพังงา เกาะตาชัย อุทยานแห่งชาติเขาลำปี-หาดท้ายเหมือง เหมาะสำหรับมาท่องเที่ยว แต่สำหรับที่พักสำหรับคู่ฮันนีมูนมักจะนิยมพักที่จังหวัดภูเก็ตหรือจังหวัดกระบี่ อย่างไรก็ตาม โรงแรมในจังหวัดพังงาก็มีที่เหมาะสมอยู่บ้าง ดังนี้

- 1) โรงแรมเดอะ ฮอทสปริง บีช รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 2) โรงแรมอัสมรา บีชฟรอนท์ รีสอร์ท แอนด์ วิลล่า
- 3) โรงแรมไม้เขาหลักบีช รีสอร์ท แอนด์ สปา
- 4) โรงแรมเลอเมอร์เดียน เขาหลัก บีช แอนด์ สปา
- 5) โรงแรมสโรจิน
- 6) โรงแรมสันติญา เกาะยาวใหญ่ รีสอร์ท
- 7) โรงแรมเจดับบลิว แมริออท เขาหลัก รีสอร์ท แอนด์ สปา

ผลการประเมินศักยภาพโดยผู้วิจัย ในด้านแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา พบว่า ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต และจังหวัดกระบี่ มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับมากที่สุด จังหวัดเชียงราย และจังหวัดพังงา มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับมาก และจังหวัดตราดมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับปานกลาง

ด้านแหล่งจัดงานแต่งงาน พบว่า ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดภูเก็ต จังหวัดพังงา และจังหวัดกระบี่ มีศักยภาพในการพัฒนาเป็น

แหล่งจัดงานแต่งงานในระดับมากที่สุด สำหรับจังหวัดตราดมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานในระดับมาก

ด้านแหล่งฮันนีมูน พบว่า จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดตราด จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงามีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งฮันนีมูนในระดับมากที่สุด สำหรับจังหวัดกรุงเทพมหานคร และจังหวัดเชียงราย มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งฮันนีมูนในระดับมาก

ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว พบว่า ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา มีศักยภาพในด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ส่วนจังหวัดเชียงราย และจังหวัดตราดมีศักยภาพในด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในระดับมาก

ด้านการจัดกิจกรรมการบริหารจัดการ พบว่า จังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา มีศักยภาพในด้านการจัดกิจกรรมการบริหารจัดการในระดับมากที่สุด ส่วนจังหวัดตราดมีศักยภาพในด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง

สำหรับศักยภาพในภาพรวมด้านการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่ พบว่า จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา ประชาชนมีส่วนร่วมในระดับมาก ส่วนจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย และจังหวัดตราด ประชาชนมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง

อภิปรายผล

จากผลการประเมินศักยภาพโดยผู้วิจัย ในด้านแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา พบว่า ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต และจังหวัดกระบี่ มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับมากที่สุด เนื่องจากจังหวัดเหล่านี้มีทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวมีความหลากหลาย มีสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว และมีการนำการท่องเที่ยวมาขยายฐานเศรษฐกิจในท้องถิ่นสอดคล้องกับหลักการบริหารทรัพยากรทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ส่วนจังหวัดเชียงราย และจังหวัด

พังงามีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับมาก และจังหวัดตราดมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนาในระดับปานกลาง

ด้านแหล่งจัดงานแต่งงาน พบว่า ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดภูเก็ต จังหวัดพังงา และจังหวัดกระบี่ มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับตัวชี้วัดมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวที่ว่า ศักยภาพของทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวเป็นสิ่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวยังพื้นที่นั้น สำหรับจังหวัดตราดมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานในระดับมาก

ด้านแหล่งอันนินู พบว่า จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดตราด จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงามีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งอันนินูในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับตัวชี้วัดมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวที่ว่า ศักยภาพของทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวเป็นสิ่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยวยังพื้นที่นั้น สำหรับจังหวัดกรุงเทพมหานคร และจังหวัดเชียงราย มีศักยภาพในการพัฒนาเป็นแหล่งอันนินูในระดับมาก

ด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว พบว่า ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา มีศักยภาพในด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในระดับมากที่สุด ส่วนจังหวัดเชียงราย และจังหวัดตราดมีศักยภาพในด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในระดับมาก สอดคล้องกับแนวคิดการจัดการตลาดท่องเที่ยว ที่ให้ชุมชนและท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว

ด้านการบริหารจัดการ พบว่า จังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา มีศักยภาพในด้านการจัดกิจกรรมการบริหารจัดการในระดับมากที่สุด ส่วนจังหวัดตราดมีศักยภาพในด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง สอดคล้องกับแนวคิดการจัดการตลาดท่องเที่ยว ที่ให้ชุมชนและท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

สำหรับศักยภาพในภาพรวมด้านการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่ พบว่า จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา ประชาชนมีส่วนร่วมในระดับมาก จึงทำให้จังหวัดเหล่านี้มีการพัฒนาทางการท่องเที่ยวอย่างดีและมีศักยภาพในการพัฒนาระดับสูง สอดคล้องกับแนวคิดการมีส่วนร่วม สอดคล้องกับแนวคิดการจัดการตลาดท่องเที่ยว ที่ให้ชุมชนและ

ท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว ส่วนจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย และจังหวัดตราด ประชาชนมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

กรุงเทพมหานคร เหมาะที่จะส่งเสริมการตลาดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงาน เนื่องจากมีความสะดวกทั้งด้านที่พักและอาหารสำหรับการเดินทางคนกลุ่มมาก ทั้งยังมีสถานที่พักที่สะดวกและเหมาะสมในการจัดงานรื่นเริงขนาดใหญ่ได้ มีความพร้อมทั้งเรื่องการตกแต่งสถานที่ การเตรียมตัวก่อนแต่งงาน (เช่น สปา การจัดหาเครื่องประดับสำหรับงานแต่งงาน ฯลฯ)

จังหวัดเชียงใหม่ ควรส่งเสริมเป็นแหล่งจัดสัมมนา/ประชุม ส่วนการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานนั้น สามารถพัฒนาได้ ซึ่งการจะดึงรายได้เข้าจังหวัดให้มากขึ้นนั้น สามารถทำได้โดยพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องทางด้านอาหาร แต่จำเป็นต้องเพิ่มศักยภาพของพ่อครัว และให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของคนอินเดียแก่ผู้ประกอบการเนื่องจากในพื้นที่ยังขาดความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมด้านอาหารและประเพณีของคนอินเดีย แต่ภาพรวมด้านทัศนียภาพความมีใจบริการของคนไทยยังเป็นที่ประทับใจของคนอินเดีย

จังหวัดเชียงรายยังคงต้องพัฒนาปัจจัยพื้นฐานทางการท่องเที่ยวอีกมาก ประกอบกับแหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังไม่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักระดับสากล หากต้องการพัฒนาจำเป็นต้องสร้างภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยวในระดับสากล และพัฒนาศักยภาพของบุคลากรทางการท่องเที่ยวให้เรียนรู้วัฒนธรรมของชาวอินเดียให้มากขึ้น ซึ่งยังคงต้องใช้ระยะเวลามากกว่า 1 ปีในการพัฒนาดังกล่าว

จังหวัดตราดควรส่งเสริมการฮันนีมูนตามเกาะต่างๆ เนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงเรื่องการมีเกาะที่สวยงาม โดยเน้นเกาะที่มีชายหาดสวยงามและมีความเป็นส่วนตัว เช่น เกาะช้าง เกาะกูด เกาะหมาก เกาะขาม เป็นต้น แล้วกลับมาซื้อของที่กรุงเทพมหานครก่อนขึ้นเครื่องกลับ

จังหวัดภูเก็ต กระบี่และพังงา เป็นกลุ่มจังหวัดที่มีศักยภาพสูงในการพัฒนาเพื่อเป็นแหล่งรองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียนกลุ่มกำลังซื้อสูงทั้งในด้านการส่งเสริมการตลาดเพื่อ

ประชุม/สัมมนา กลุ่มที่มาแต่งงานและฮันนีมูน ซึ่งจังหวัดภูเก็ตก็ได้เป็นแกนนำในการพัฒนาในจังหวัดกลุ่มอันดามัน โดยเน้นพัฒนาแยกตามกลุ่ม สำหรับกลุ่มที่จะมาท่องเที่ยวเพื่อสัมมนา/ประชุม จะต้องเน้นจุดขายหลักเรื่อง การสัมผัสประสบการณ์สุดหรู (Luxury Travel Destination) และสำหรับกลุ่มที่มาท่องเที่ยวเพื่องานแต่งงานและฮันนีมูนนั้น นอกจากการท่องเที่ยวตามเกาะต่างๆ ฝั่งอันดามันแล้ว ควรจะส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบล่องเรือข้ามประเทศหรือล่องเรือครูซ โดยนักท่องเที่ยวชาวอินเดียต้องการการบริการระดับพรีเมียม และชอบล่องเรือในมหาสมุทร ซึ่งนักท่องเที่ยวชาวอินเดียจะเปรียบเทียบราคากับการท่องเที่ยวของประเทศสิงคโปร์และมาเลเซีย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งต่อไปนั้นควรจะต้องศึกษาต่อยอดงานวิจัยชิ้นนี้แนวทางการพัฒนาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์เพื่อรองรับการท่องเที่ยวสำหรับชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง และแนวทางการพัฒนาธุรกิจไมซีในจังหวัดตรัง

บรรณานุกรม

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ก. (2545). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549). กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภูมิภาคอาเซียน เอเชียใต้ และแปซิฟิกใต้. (2555). สถานการณ์นักท่องเที่ยวอินเดีย. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- เกิตศิริ เจริญวิศาล, ร้อยโทหญิง. (2552). รูปแบบการตลาดที่เหมาะสมของสถานที่จัดงานสำหรับอุตสาหกรรมไมซ์ในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาการท่องเที่ยว สำนักงานบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. (2552). การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- จิราบุช โสภ และคณะ. (2554). การศึกษาศักยภาพการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเมืองมรดกโลก: กรณีศึกษาอุทยานประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา และสุโขทัย-ศรีสัชนาลัย-กำแพงเพชร. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- จิราพร ชาสันเทียะ และคณะ. (2552). พฤติกรรมการเลือกซื้อของที่ระลึกในแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของอำเภอโนนสูง จังหวัดนครราชสีมา. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ฉลอง ของเดิม. (2548). ศักยภาพของอุทยานแห่งชาติสาละวิน จังหวัดแม่ฮ่องสอนในการส่งเสริมเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. การค้นคว้าอิสระ. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นิฐริน ไล่พันธ์. (2544). ศักยภาพและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อุทยานแห่งชาติภูจองนายอย จังหวัดอุบลราชธานี. การค้นคว้าอิสระ. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2545). เอกสารการสอนชุดการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยว หน่วยที่ 1-8. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- วุฒิชชาติ สุนทรสมัย และคณะ. (2552). ความพร้อมของเมืองในด้านธุรกิจการจัดประชุมหรือไมซ์ (MICE) พื้นที่จังหวัดชลบุรี. คณะการจัดการและการท่องเที่ยว. มหาวิทยาลัยบูรพา.

- ศิริจรรยา ประพุดติกิจ. (2553). **การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดตราด เพื่อจัดทำเส้นทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ**. ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศุศราภรณ์ แต่งตั้งลำ. (2549). ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศหมู่บ้านมิตรภาพไทย-เวียดนามที่มีผลต่อการเสริมสร้างมิตรภาพและการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย-เวียดนาม. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการจัดการการท่องเที่ยว. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศูนย์สารสนเทศยุทธศาสตร์ภาครัฐ สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2553). **ประเทศไทย Top of Mind ของ MICE ในเอเชีย**. จาก <http://services.nic.go.th/gsic/uploadfile/new-mice.pdf> สืบค้นเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2556.
- สุดารัตน์ แสงจำนงค์. (2550). **การศึกษาเพื่อพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวพระตำหนักในสมัยรัชกาลที่ 5 เขตพระราชวังดุสิต**. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- อุตสาหกรรมไมซ์ในภูมิภาคเอเชีย, สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน) หน้า 5.
- Bangkok Post. (2003a). **2003 Review: What A Year!** Retrieved March 10, 2013, from <http://www.bangkokpost.com/tourism2003/year.html>
- Bull, A. (1997). **The Economics of Travel and Tourism**. 2nd ed. Addison Wesley Longman Australia Pty Limited Australia.
- Hing, N., et al. (1998). Hospitality trends in the Asia-Pacific: a discussion of five key sectors. **International Journal of Contemporary Hospitality Management**, 10(7), 264.
- Kom Campiranon. (2006). Understanding crisis vulnerability of the MICE sector: A case study of Thailand. **International Journal of Contemporary Hospitality Management**, 10(7), 357.
- Mistilis, N., & Dwyer, L. (1999). Tourism Gateways and Regional Economies: the Distributional Impacts of MICE. **International Journal of Tourism Research**, 1, 441.
- Statistics Report – The International Association Meeting Market 2000-2009, International Congress and Convention Association, Page 17-19.

The Travel & Tourism Competitiveness Report 2011, World Economic Forum,
Page 17, 21.

Weber, K. and K.S.Chon. (eds). (2002). **Convention Tourism International
Research and Industry Perspectives**. New York: The Haworth
Hospitality.

ภาคผนวก

แบบประเมินศักยภาพ

การประเมินศักยภาพและความพร้อมในการพัฒนาให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

งานแต่งงานและฮันนีมูน

- การประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

จังหวัด	ที่ตั้งและการอำนวยความสะดวกในการเดินทาง	มีโรงแรมที่พักจำนวนมากและหลายระดับ	มีสถานที่จัดประชุมหลายลักษณะ ปรับขนาดได้ตามความเหมาะสมของงาน	มีหน่วยงานที่มีทักษะในการจัดการประชุม	มีแหล่งท่องเที่ยวและแหล่งช้อปปิ้งใกล้เคียง	คะแนนรวม
กรุงเทพมหานคร						
เชียงใหม่						
เชียงราย						
ตราด						

- การประเมินศักยภาพด้านแหล่งจัดงานแต่งงานในภาพรวม

จังหวัด	ที่ตั้งและการอำนวยความสะดวกในการเดินทาง	สภาพแวดล้อมมีความโรแมนติก	มีจุดเด่นและสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	ความพร้อมและความสวยงามของที่พัก	มีสถานที่ให้ถ่ายภาพก่อนแต่งงาน	คะแนนรวม
กรุงเทพมหานคร						
เชียงใหม่						
เชียงราย						
ตราด						

- การประเมินศักยภาพด้านการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว

จังหวัด	ความเหมาะสมของราคาสินค้าและบริการ	มีการแสดงโชว์ที่ดึงดูดใจ	มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย	มีแหล่งช้อปปิ้ง	คะแนนรวม
กรุงเทพมหานคร					
เชียงใหม่					
เชียงราย					
ตราด					

- การประเมินศักยภาพด้านการบริหารจัดการ

จังหวัด	ความพร้อมด้านที่พัก (0.2)	ความพร้อมด้านอาหาร (0.2)	ความพร้อมด้านการขนส่ง (0.2)	การดูแลความปลอดภัย (0.2)	รูปแบบการจัดงานแต่งงานที่หลากหลาย (0.1)	ความพร้อมของผู้ประกอบการธุรกิจแต่งงาน (0.1)	คะแนนรวม
กรุงเทพมหานคร							
เชียงใหม่							
เชียงราย							
ตราด							

แบบสอบถาม

การประเมินศักยภาพและความพร้อมในการพัฒนาให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

งานแต่งงานและฮันนีมูน

คำชี้แจง

การวิจัยเรื่องนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสภาวิจัยแห่งชาติ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ค้นหาแหล่งท่องเที่ยวที่รองรับตลาดสัมมนา งานแต่งงานและฮันนีมูน และ 2) ประเมินศักยภาพของกลุ่มตัวอย่างแหล่งท่องเที่ยวด้านธรรมชาติ ด้านวัฒนธรรม ที่สามารถรองรับการพัฒนาเป็นแหล่งจัดงานสัมมนา แหล่งแต่งงาน และแหล่งฮันนีมูน โดยพื้นที่ทำการวิจัยอยู่ใน 7 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดตราด จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ต และจังหวัดกระบี่ ดังนั้น คณะวิจัยจึงขอความร่วมมือจากประชาชนในพื้นที่ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างได้กรุณาตอบแบบสอบถาม โดยให้ข้อมูลที่แท้จริงให้มากที่สุด ทั้งนี้เพื่อจะสามารถนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ได้ตามวัตถุประสงค์

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ได้สละเวลา และได้ตอบแบบสอบถามด้วยความตั้งใจ

คณะวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ หรือเติมข้อความในช่องที่กำหนดให้ตรงกับความเป็นจริง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ () ชาย () หญิง

2. อายุ

() ไม่เกิน 25 ปี () 25 - 40 ปี () 41 - 60 ปี () 61 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

() ต่ำกว่าปริญญาตรี () ปริญญาตรี () ปริญญาโทขึ้นไป

4. อาชีพ

() นักเรียน/นักศึกษา () ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจแม่บ้าน

() รับจ้างทั่วไป/ลูกจ้าง () นักธุรกิจ/ประกอบอาชีพส่วนตัว

() อื่นๆระบุ _____

5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

() ต่ำกว่า 15,000 บาท () 15,000-20,000 บาท () 20,001-25,000 บาท

() 25,001-30,000 บาท () 30,001-35,000 บาท () 35,001 บาทขึ้นไป

6. สถานภาพ

() โสด () สมรสแล้ว () หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่

7. ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ

() ต้องการ () ไม่ต้องการ () ไม่แน่ใจ/เฉยๆ

8. ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย

() ต้องการ () ไม่ต้องการ () ไม่แน่ใจ/เฉยๆ

9. ความต้องการในการพัฒนาจังหวัดให้เป็นแหล่งฮันนีมูนสำหรับชาวอินเดีย

() ต้องการ () ไม่ต้องการ () ไม่แน่ใจ/เฉยๆ

ส่วนที่ 2 การประเมินความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ท่านคิดว่าตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ปัจจัย	ความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา				
	พร้อมน้อยที่สุด	พร้อมน้อย	พร้อมปานกลาง	พร้อมมาก	พร้อมมากที่สุด
1.สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง					
2.โรงแรมที่พัก					
3.สถานที่จัดประชุมนานาชาติในจังหวัด					
4.ความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยว					
5.ความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน					
6.ความหลากหลายของอาหารรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ					
7.ความพร้อมด้านการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ					
8.ความพร้อมในการให้ความช่วยเหลือผู้มาเข้าร่วมงานประชุม/สัมมนา					

ส่วนที่ 3 การประเมินความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงาน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ท่านคิดว่าตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ปัจจัย	ความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา				
	พร้อมน้อยที่สุด	พร้อมน้อย	พร้อมปานกลาง	พร้อมมาก	พร้อมมากที่สุด
1.สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง					
2.โรงแรมที่พัก					
3.สถานที่จัดงานแต่งงานขนาดใหญ่					
4.มีแหล่งท่องเที่ยวตอบสนองความต้องการของทุกวัย					
5.ความปลอดภัยต่อชาวต่างชาติในภาพรวม					
6.ความพร้อมด้านอาหารสำหรับชาวอินเดีย (อาหารมังสวิรัต, อาหารอินเดีย)					
7.มีแหล่งช้อปปิ้งสำหรับชาวต่างชาติในจังหวัด					

ส่วนที่ 4 การประเมินความร่วมมือของคนในพื้นที่

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ท่านคิดว่าตรงกับความคิดเห็นของท่าน หากพื้นที่ท่านยังไม่เคยมีการส่งเสริมให้เป็นแหล่งจัดประชุม/สัมมนา แหล่งจัดงานแต่งงาน ก็ให้ประเมินจากความต้องการที่จะให้ความร่วมมือ

ปัจจัย	การมีส่วนร่วม				
	มีส่วนร่วม น้อยที่สุด	มีส่วนร่วม น้อย	มีส่วนร่วม ปานกลาง	มีส่วนร่วม มาก	มีส่วนร่วม มากที่สุด
การมีส่วนร่วมในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนา					
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ					
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ					
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ					
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานประชุม/สัมมนานานาชาติ					
การมีส่วนร่วมในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงาน					
1.ความร่วมมือด้านการวางแผนเตรียมความพร้อมในการเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย					
2.ความร่วมมือในการดำเนินงานเพื่อพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย					
3.ความร่วมมือในการร่วมประเมินและติดตามผลหากมีการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย					
4.ความร่วมมือในการรับผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการพัฒนาจังหวัดเป็นแหล่งจัดงานแต่งงานสำหรับชาวอินเดีย					

ส่วนที่ 5 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ความพร้อมในการพัฒนาพื้นที่รองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง

ความร่วมมือ/การมีส่วนร่วมในการพัฒนาพื้นที่รองรับนักท่องเที่ยวชาวอินเดียกลุ่มกำลังซื้อสูง

*****ขอขอบคุณในความร่วมมือ*****